

Giới thiệu Em Không Cam Chịu Mất Anh

Bạn đang đọc truyện Em không cam chịu mất anh của tác giả Nhok_Rich_97 trên website đọc truyện online. Nó đang đứng ở hành lang lớp học thì thấy một con nhỏ trông không được model cho lắm đang đi trên hành lang khu A. Áo đồng phục của nó lại là đồng phục của bọn khu B nữa chứ. Phen này con nhỏ đó sắc định ời. Nó gọi nhỏ bạn của nó là Kathy: - Xem kia, có con nhỏ học khu B giám ngang nhiên đi vào đây. Câu nói của nó khiến mấy đứa con gái đứng sau lưng chú ý: - Đầu đầu, con nhỏ nào. Cho con nhỏ nhà quê đó bài học đi. - Nhìn vừa quê vừa xấu lại còn vác mặt tới đây. Đúng là không biết trời đất là gì ... Không nói nhiều nữa nó và Kathy cùng mấy đứa con gái tiến tới con nhỏ mặc đồng phục khu B. Bọn con trai thấy lạ lên chạy ra theo. Kathy lớn (Chưa có mô tả)

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nó đang đứng ở hành lang lớp học thì thấy một con nhỏ trông không được model cho lắm đang đi trên hành lang khu A. Áo đồng phục của nó lại là đồng phục của bọn khu B nữa chứ. Phen này con nhỏ đó sắc định ời. Nó gọi nhỏ bạn của nó là Kathy:

- Xem kia, có con nhỏ học khu B giám ngang nhiên đi vào đây.

Câu nói của nó khiến mấy đứa con gái đứng sau lưng chú ý:

- Đầu đầu, con nhỏ nào. Cho con nhỏ nhà quê đó bài học đi.

- Nhìn vừa quê vừa xấu lại còn vác mặt tới đây. Đúng là không biết trời đất là gì.

...

Không nói nhiều nữa nó và Kathy cùng mấy đứa con gái tiến tới con nhỏ mặc đồng phục khu B. Bọn con trai thấy lạ lên chạy ra theo. Kathy lớn tiếng hỏi:

- Biết đây là đâu không mà giám đi vào.

Dường như không hiểu Kathy nói gì con nhỏ khu B mặc ngờ ngạc nhìn quanh nhưng chưa kịp nói gì thì... Kathy đã tung một cú sút vào bụng con nhỏ đó khiến con nhỏ ngã quỵ xuống hai tay ôm bụng. Không để con nhỏ kịp đứng dậy Kathy túm tóc của nó và tát thêm khoảng tầm 2,3 cái khiến con nhỏ đó chảy máu mũi. Đường như đã bớt zận Kathy bước ra và chỉ tay vào con nhỏ đó mấy đứa con gái chung quanh hù ý lìn nhảy vào đánh con nhỏ đó túi bụi. Vừa đánh vừa ***** nữa chứ, còn bọn con trai đứng đấy bàn tán và cổ vũ. Thấy quá đủ ời nó giật giật tay áo Kathy. Kathy ra hiệu cho bọn con gái dừng lại.

- Tao không hiểu hôm nay mày ăn gì mà giám bước tới đây, đồ sâu bọ bẩn thỉu. Ở khu VIP A này không có chỗ dành cho bọn khu B nghèo kiết xác đâu. Cút đi cho khỏi ô ứ nơi này. - Nói xong Kathy xút mạnh và người con nhỏ đó.

- Còn đứng đấy làm gì? - Nó bây giờ mới lên tiếng.

Con nhỏ khu B nhanh chóng chạy ra khỏi chỗ đó.

- Bọn khu B bây giờ to gan thật giám tới tận đây,

- Ừm - Nó chỉ trả lời Kathy lấy lệ chứ thực ra nó đâu có quan tâm. Hơn nữa nó càng không muốn đánh con nhỏ khu B lúc này. Nó trả thích vậy tẹo nào. Nhưng khu A và khu B là hai đẳng cấp khác nhau đó là một điều hiển nhiên như định lý toán học.

- Lúc này em đánh ai vậy? - Rain hỏi nó.

- Có gì đâu, có con nhỏ khu B đi vào đây em chỉ cho nó một bài học thôi. - Kathy nói lun hộ nó.

Nó bước tới ngồi xuống bên cạnh Zollet và đưa tay ôm lấy Rich từ phía sau lưng. Vẫn lạnh lùng và im lặng Zollet không nói gì với nó. Đường như wa quen với chuyện này nó vẫn bình thản ngồi đó đáp lại sự lạnh lùng của người không chưa cưới.

- Ra căng tin không? - Kathy hỏi nó,

- Ừm đợi mình chút.

Nó bước tới cúi xuống thì thâm vào tai Zollet:

- Anh ra căngtin cùng với em nha.

Rich không trả lời mà chỉ bước đi. Còn nó hiểu rằng như vậy là Zollet đã đồng ý. Bởi vì nếu từ chối thì Zollet chỉ lắc đầu. Cả căngtin đang ồn ào thì im lặng đơn giản chỉ là họ hông muốn gặp rắc rối. Nó vừa ngồi xuống chiếc bàn ở phải trung tâm thì Kathy, Rain, Kelt, Lion bước tới. Nó mỉm cười chào tất cả mọi người. Một lúc sau đồ ăn mới được mang tới Kathy hơi bức mình về chuyện này, cầm cốc rượu lên uống hết. Đang chuẩn bị lấy luôn cốc của nó bởi vì Kathy biết nó không thích uống rượu. Nhưng Zollet đã kịp cầm cốc rượu lên đưa cho nó. Quá hiểu người chồng chưa cười lạnh lùng của mình nó cầm cốc rượu lên lưỡng lự nhìn Zollet. Gặp ánh mắt lạnh lùng của Zollet nó ngoan ngoãn cau mày uống hết ly rượu đó. Cả nó và Rich cùng cau mày khó chịu vì tiếng xì xào ở đâu đó. Nó cầm cốc nước trên tay bước tới định đổ vào đầu mấy đứa đang làm mất trật tự nhưng nhận ra mấy đứa đó học khu B. Nó đặt cốc nước xuống bàn và cầm đĩa cá sốt bước tới chỗ mấy đứa đang nói xì xào nó dơ đĩa cá lên đang định chút xuống 3 cái đầu của 3 đứa con gái khu B đang chụm vào nhau nói chuyện.

- Á... Cả 3 đứa đồng thanh kêu lên.

Còn nó khi lạnh lùng bước về phía nhà vệ sinh để rửa tay. Quay lại bàn ăn Kathy nói với nó:

- Hình như càng ngày bạn càng lương nhẹ với mấy đứa giám vi phạm luật thì phải?

- Mình đâu có lương nhẹ.

Ăn nốt phần ăn còn lại nó đi vào lớp học. Buổi chiều nay nó phải học diễn thuyết.

Zollet không đợi nó về cùng. Sau bữa ăn trưa Zollet bỏ về nhà ngay. Có lẽ với bản tính không thích nói nhảm của mình mà Zollet luôn bỏ những buổi học diễn thuyết. Về tới nhà sau khi tắm và thay đồ nó tới phòng của Zollet. Cánh cửa chỉ khép hờ, qua khe cửa nó nhìn thấy Zollet đang trên giường cùng một cô gái khác.

Nó bước về phòng mình. Nó suy nghĩ về mọi chuyện. Sao nó lại có hôn ước cơ chứ. Đây là thế kỉ bao nhiêu rồi mà còn có hôn ước. Nhưng với nghĩa vụ của một người con nó vẫn phải thực hiện hôn ước của mình với Zollet. Nhưng nó yêu Zollet còn Zollet thì hông iu nó. Nó biết quá rõ điều này nhưng nó vẫn phải chấp nhận tất cả. Vì vậy suốt bao năm qua nó đã phải học để trở thành một người vợ đảm đang và tài giỏi ngay từ khi lên 9 tuổi. Nó phải làm tất cả phải để mọi thứ luôn hoàn hảo dù thật ra không như thế.

- Thưa cô, mời cô xuống ăn tối.

- Ừm được rồi tôi xuống ngay.

Nó lau khô nước mắt và bước xuống dưới phòng ăn. Lần nào cũng thế căn phòng ăn tĩnh lặng không một tiếng động, thậm chí tiếng đĩa và dao cũng chỉ là rất nhỏ. Cái không khí lạnh lẽ này đè nặng lên người nó, nó chẳng muốn ăn tẹo nào. Nhưng nếu đứng lên bỏ bữa ăn là bất lịch sự, kệ đi. Nó uống một chút nước và đứng lên đi ra khỏi bàn ăn. Nó bỏ lên phòng của mình, bài tập của nó cũng đã làm hết, tối nay nó có thể đi chơi. Đi chơi hay không? Nó đang phân vân đứng trước gương thì Zollet bước tới, ôm lấy eo nó.

- Tối nay em nào sao vậy?

- Em bình thường mà. Chỉ là em thấy càng ngày em càng khó kiểm soát cân nặng của mình.

- Em đang nói dối đúng không? Đừng nói dối anh nữa, không hay ho đâu.

- Em không muốn ăn.

- Nói thế nghe hợp lý hơn đấy chứ. Tối nay em có muốn đi chơi cùng anh không.

- Vâng ạ.

Zollet cúi xuống hôn phớt vào môi nó, nhưng dù có hôn hàng 1000 lần cũng vậy thôi nó chẳng có một chút cảm giác một tí cảm xúc nào khi hôn Zollet cả. Nó nhanh chóng thay đồ và chạy xuống dưới phòng khách Zollet đang đợi nó ở đấy.

- Tối bar nhé.

- Vâng ạ.

William mở cửa chiếc Ferrari màu đen của mình. Dù đây là đường thành phố hay bất cứ đâu William đều phóng ngắn hết tốc độ của mình. Truwoos của một quán bar to nhất thành phố nó ngừng cao mặt và mỉm cười duyên dáng khi bước ra khỏi xe. Còn mấy cô gái xung quanh đây nhìn nó với ánh mắt ghen tỵ. Khoác tay Zollet bước vào cửa quán bar mọi người đều im lặng quay lại nhìn nó và Zollet. Khó chịu về việc đang lắc bị gián đoạn Kathy hét lớn:

- Tiếp tục đi.

Nó mỉm cười thật tươi với Kathy rồi cùng Zollet bước tới chiếc bàn ở phía trung tâm. Nó nhấm nháp từng ngụm nhỏ trong 1 ly Cocktail, và nhìn quanh quán bar và nó nhận ra một nhân vật mà không lên xuất hiện ở đây. Nó vẫy tay gọi Kathy:

- Thấy con nhỏ ngồi ở góc bàn bên kia không? Hình như nó chính là con nhỏ khu B hôm nọ. Bọn khu B bây giờ vớ vẩn thật.

- Để tớ ra cho nó một bài học.

Nó ngồi xuống cạnh Zollet và theo dõi mọi việc nhưng nó phát hiện ra Zollet đang nhìn con nhỏ đó. Kathy bước tới cùng mấy đứa lừa, giờ mạnh tay Kathy cho con nhỏ 2 phát tát. Dù bị tát chảy máu mồm nhưng con nhỏ vẫn không khóc mà đứng chơ ra đó. Nó liếc nhìn Zollet thì thấy Zollet đang nhìn con nhỏ đó mỉm cười, một nụ cười âm ỉ mà Zollet chưa từng cười với nó. Bị đánh xong con nhỏ đó lẳng lặng bước ra khỏi quán bar và cuộc chơi lại tiếp tục. Vì sáng hôm sau phải đi học lên nó nắm ni Zollet về sớm:

- Mình về đi anh, em buồn ngủ lắm sáng mai em còn đi học nữa.

- Ừm.

Nó và Zollet bước ra tới cửa vũ trường thì Zollet qua lại nhìn nó:

- Tối nay em pahir ngủ với anh thì đúng ta về còn nếu không thì đi chơi tiếp.

- Em sẽ ngủ với anh. Ngủ thôi đấy nhà, không làm chuyện gì khác đây.

Zollet mỉm cười ngật đầu với nó. Ngồi trên xe Zollet hỏi nó:

- Con nhỏ lúc nãy là ai mà sao bị đánh suốt vậy?

- Anh quan tâm tới nó ah?

- Không anh thấy lạ lên hỏi thôi.

Về tới nhà, nso định lên phòng của nó thì bị Zollet kéo tay lại:

- Em đồng ý ngủ với anh tối nay đấy.

- Em biết rồi.

Nói xong nó bước vào phòng Zollet và thay đồ đi ngủ. Vừa nằm lên giường nó đã ngủ luôn. Một lát sau Zollet bước tới bên nó, nhìn sno một cách chăm chú. Bàn tay của Zollet đưa lên vuốt nhẹ và má nó. Kéo chăn cao lên cho nó và Zollet chui vào trong chăn ôm nó ngủ một cách ngon lành như những ngày thơ ấu.

Nó mặc đồ và tới trường như thường lệ. Giờ học hôm đấy diễn ra với nó khá suôn sẻ nhưng đếnms khi... Nó định xuống căngtin để uống nước và nó thấy Zollet cùng với con nhỏ khu B mới chuyển tới. Zollet đang cúi sát xuống mặt cô ta. Mặt nó tái mét rồi dần chuyển sang màu đỏ. Người nó hông đứng vững nổi đến nổi phải bám chặt vào vai Kathy. Nhưng vì nó bám chặt wa lên Kathy và kêu lên:

- Boe tay ra, đau.

Kathy hét quá to khiến Zollet và con nhỏ đó quay lại nhìn nó cũng may nó đã kịp bình tĩnh lại. Bước tới ngăn Zollet và con nhỏ đó:

- Anh làm trò gì vậy?

- Cô ta dụ dỗ anh.

Hông kịp để con nhỏ đó kịp giải thích nó dang tay tát mạnh vào mặt con nhỏ đó khiến con nhỏ ngã xõng xoài xuống sàn. Zollet mỉm cười kinh kinh nhìn con nhỏ đó và nhìn nó với ánh mắt xen chút ngạc nhiên. Nó quay ra thì Kathy nhìn nó bằng ánh mắt ngạc nhiên. Cúi xuống nó thấy con nhỏ đó nhìn nó và Zollet bằng ánh. Bàn tay nó lúc này đỏ bừng và run lên bần bật. Zollet bước tới bên nó bàn tay lạnh lùng của Zollet nắm chặt lấy bàn tay nó. Zollet cúi xuống thì thầm:

- Em đừng khóc bây giờ và trước mặt anh vì em nghĩ mình gây ra tội lỗi ngày hôm nay.

Nói xong Zollet kéo nó đi trước con mắt của bao người. Zollet đưa nó về thẳng nhà và tới vườn hồng nơi 2 người thường tới những ngày bé. Ngồi trên chiếc xích đu Zollet ôm nso vào lòng. Chỉ một lúc sau nó thiếp đi, Zollet bế nó đặt vào giường vào ngồi đó nhưng vẫn luôn nắm chặt bàn tay nó.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Nó tỉnh dậy khi mặt trời đã lên cao và những tia nắng ấm áp đã vào khắp căn phòng. Quay sang phía bên trái Zollet vẫn đang ngủ. Thực sự Zollet rất đẹp trai đẹp như một vị thần trong những câu chuyện cổ tích vậy. Nó cúi nhìn Zollet vẫn đang ngủ say đôi môi khẽ nở một nụ cười. Mái tóc dài của nó chạm vào mặt Zollet khiến Zollet tỉnh giấc. Nó mỉm cười nhưng Zollet thì không có lẽ con người này chỉ cười lúc đang ngủ.

- Sáng nay là thứ 7 đúng không? Em sẽ được nghỉ.

- Ừm.

- Em chưa biết mình sẽ làm gì hôm nay.

- Hum.

Nó cảm thấy khó chịu. Làm gì có ai nói chuyện với người yêu mà toàn "Ừm" với "Hum" cơ chứ và nó càng bực hơn bởi một người như nó không biết phải làm gì trong một ngày đẹp trời. Vẫn ra về lững lờ nó hỏi Zollet:

- Anh có đánh hông? Hôm nay anh định làm gì?

- Hum. Kim đâu?

- Chị Kim ở trong phòng chị ấy chứ ở đâu.

- Nếu vậy anh nghĩ rằng em biết mình phải làm gì rồi.

Nói xong Zollet bước về phòng để lại cho nó một nỗi thất vọng trong lòng. Nó yêu Zollet đó là sự thật hiển nhiên và chắc chắn. Nhưng nó yêu hông bình thường, từ trước tới giờ nó chưa từng có một cuộc hẹn đúng nghĩa với Zollet cả. Nó luôn mong đợi một ngày đẹp trời nào đó nó sẽ hẹn hò với Zollet một cách bình thường như bao cô gái khác nhưng hình như điều đó không thể xảy ra.

Nó bước xuống hành lang dưới ntaanf một ngày sau phòng ăn. Vừa đi vừa gọi lớn:

- Kim.....Kim....

Nó gọi với giọng tức giận nhưng vì cái chất giọng trẻ con của mình nghe nó gọi mà cứ như đang lo lắng. Nó tự tiện mở cửa bước vào phòng Kim. Có sao đâu, Kim là trợ lý, là vệ sĩ riêng là... của nó. Kim được bố mẹ nó nhận nuôi từ nhỏ và lớn lên thì trở thành vệ sĩ kiêm nuôi cả chức trợ lý riêng.

- Cô tìm tôi có việc gì?

Kim đứng ngay sau lưng nó và khuôn mặt lạnh như băng, khiến nó giật mình.

- Kim hôm nay chúng ta sẽ phải làm gì?

- Trước hết tôi phải nhắc cho cô đó một tiểu thư cao quý hông được phép tới những nơi nhue thế này. Không bao giờ được tự mình đích thân xuống phòng của nhân viên và càng không được vừa đi vừa gọi.

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì hết.

Khuôn mặt lạnh lùng và đầy sát khí của Kim khiến nó hông dám nói thêm.

- Nếu như đúng lịch thì hôm nay sẽ là ngày nghỉ của cô. Nếu muốn cô có thể tới spa hoặc đi mua sắm hoặc làm việc gì tùy thích.

Nó mỉm cười với Kim. Nó biết rằng dù rất lạnh lùng và nghiêm khắc nhưng thật ra Kim luôn đối xử rất tốt với nó. Kim như cái máy nhớ của nó vậy tất cả lịch làm việc của nó đều được Kim sắp xếp ổn thỏa.

- Vậy thì chúng ta tập đấu kiếm và karate nhé.

- Hừm. Vậy cũng được.

Nó biết rõ Kim không thích nó tập võ bởi vì theo như lời Kim làm thế sẽ mất nữ tính, nhưng cũng có sao đâu Kim có thượng đai karate và là bậc thầy về kiếm pháp mà.

Nó đã thay đồ và hoàn thành những động tác khởi động nhưng Kim vẫn đứng yên chăm chú quan sát nó và trên khuôn mặt không một nét biểu cảm. Nó luôn cố gắng tập luyện bởi dù có đai đen nhưng nó lại không thể đánh bại 2 người là Kim và Zollet. Nhưng Zollet và Kim ai là người mạnh hơn thì nó chịu.

Đợi nó tập xong thì Kim gọi nó:

- Tập thế đối với cô là đủ rồi. Đáng lẽ ra cô lên giành thời gian dành để tập múa hay tập đoàn hoặc tập vẽ cũng được.
- Tôi tập mấy thứ đó chán rồi.

Tuy nói vậy nhưng nó vẫn đi tắm và thay đồ. Sau đó về phòng tập nhạc. Nó định tự tay mở cánh cửa thì Kim đã bước lên trước và mở cánh cửa trước nó. Zollet cũng đang ở trong này. Nó bước tới bên chiếc đàn piano màu đen và Zollet đang chơi bản nhạc The wedding. Đợi dứt tiếng đàn nó mới hỏi Zollet:

- Sao anh lại chơi bản nhạc đó. Nó chỉ được chơi vào lúc đám cưới thôi.
- Ừm.

Nó ngồi xuống chiếc ghế và ôm lấy Zollet. Ôm thật chặt và dựa vào lưng Zollet.

- Tối nay anh lại tới bar ah?
- Không. Anh muốn tới phòng em hơn.
- Vâng.

Nó lẳng lặng bước về phòng và một lúc sau Kim đem lên một chiếc đĩa toàn là trái cây. Nó ăn hết đĩa đó nhưng vẫn muốn ăn thêm. Bây giờ thì nó chẳng biết làm gì cả. Tốt nhất là đi ngủ. Tắt hết đèn và kéo kín rèm cửa lại, nso chui vào chăn và ngủ một giấc ngon lành.

Nó sẽ vẫn tiếp tục ngủ nếu như không có ai đó đánh thức dậy. Dù ngủ say nhưng nó vẫn cảm nhận được một bàn tay lạnh lạnh đang vuốt má nó và lần từ cổ xuống má và tới ngực, chiếc dây áo lót bị rút ra, bàn tay đó đang nhẹ nhàng bóp vào ngực nó. Nó đã mở mắt nhưng vẫn còn buồn ngủ, căn phòng vẫn tối om nhưng đáng người đó thì chỉ có thể là Zollet.

- Anh làm gì vậy Zollet?

Im lặng không trả lời. Zollet cho tay xuống phải dưới và cởi cúc chiếc váy của nó ra. Nó định ngồi dậy nhưng bị Zollet đẩy xuống giường.

- Em thấy đói, anh muốn ăn gì không?
- Anh muốn ăn thịt em.

Zollet cúi xuống và hôn vào cổ nó. Toàn người nó nóng rực lên và chuyện đó bắt đầu xảy ra. Cảm giác khoái lạc lan khắp cơ thể nó, sự mê mẩn khó tả. Zollet biết nó đã có cảm giác lên làm nhanh và mạnh hơn. Chuyện này đã diễn ra hơn 1 tiếng liền và nó sẽ còn tiếp tục nếu như Zollet không chủ động dừng lại. Nó luôn buồn ngủ sau khi chuyện đó xảy ra. Zollet ôm nó vào lòng, nó khẽ thì thầm:

- Tại sao anh lại dừng lại.
- Anh sợ em mệt.
- Em quen rồi, em không thấy mệt đâu.
- Bố mẹ có biết em làm chuyện đó với anh rồi không?
- Chắc là rồi. Nhưng em nghĩ bố mẹ chẳng nói gì đâu bởi vì bố mẹ biết dù là dù sao em cũng sẽ lấy anh thế nào chuyện đó chẳng xảy ra.
- Ừm.
- Tại sao hơn 2 tuần anh mới đụng vào em một lần trong khi đó anh lại đi ngủ cùng những cô gái khác.
- Em giận ah? Nếu em thích thì tuần nào anh cũng sẽ làm chuyện đó với em chỉ sợ em mệt không chịu thôi.

Zollet bế nó trên tay, bước vào phòng tắm và đặt nó vào bồn tắm rồi xả nước. Nó mệt thật sự lên im lặng không nói gì. Nước ấm khiến nó bớt buồn ngủ. Zollet bước tới cửa phòng tắm thì nó mới hỏi:

- Tối nay em có phải ngủ với anh nữa không?
- Hừm. Không đâu bởi vì nếu em ngủ với anh nữa thì sáng mai em sẽ không có sức mà dậy đâu.
- Hừ.

Nó tắm xong thì mặc đồ zui bước xuống phòng ăn. Vì đói lên nó ăn hơn nhiều. Sau bữa tối nó ngồi và bắt đầu làm bài tập.

Nó buồn ngủ, rất buồn ngủ là khác. Người giúp việc thì liên tục gọi nso dậy với cái giọng ngọt ngào và nhẹ nhàng hết cỡ. Gọi dậy mà cứ như du ngủ ý, nó đang phải đầu chanch rất nhiều vào lúc này, đi học hay nghỉ, nghỉ hay đi học. Kéo cao chân lên nó không muốn ra khỏi giường.

- Cô chủ mau dậy đi. - Giọng nói đầy lạnh lùng và đe dọa.

Nó bật dậy khỏi giường thật nhanh vì đó là giọng nói của Kim. Với tác phong nhanh nhẹn đã được rèn từ bé nó nhanh chóng vào nhà vệ sinh và chỉ 30 phút sau nó có mặt ở phòng ăn.

- Tôi không ăn đâu. Lấy cho tôi một quả táo.

- Cô không thể bỏ bữa sáng. Dù có lo béo đi nữa thì cũng phải ăn, bữa sáng là bữa quan trọng nhất. Cô phải ăn mới có sức để làm việc. Còn béo thì có thể luyện tập.

- Lấy cho tôi quả táo. - Nó nói với cô giúp việc.

Nó cho quả táo vào mồm và cắn một cách ngon lành. Zollet vẫn chưa ra, chiếc ghế salon êm ái khiến nó buồn ngủ. Kết quả là nó ngủ mất lúc nào không hay. Zollet bước ra phòng khách và nhìn thấy nó. Khuôn mặt lạnh như đá không cười bao giờ đột nhiên nở một nụ cười ấm áp như ánh mặt trời (Đoạn này có hơi phóng đại quá không nhỉ?). Nhẹ nhàng bước tới bên nó Zollet vuốt mái tóc vàng và mượt như tơ. Nó vẫn ngủ say không biết gì cả.

- Thưa cậu chủ đến giờ đi học rồi ạ.

- Tôi biết rồi.

Dừng lại giây lát Zollet ngắm nhìn khuôn mặt nó và bế nó lên. Nó tỉnh giấc khi được Zollet đặt vào xe. Mỉn cười như một thiên thần trước nắng sớm nó nói với Zollet:

- Em xin lỗi em buồn ngủ quá.

- Hum. - Khuôn mặt Zollet lại trở lên lạnh lùng như cũ.

Một không gian yên tĩnh trên chiếc xe. Dừng lại đèn đỏ ở chỗ ngã tư nó quay ra cửa sổ phía bên trái và nhìn thấy con nhỏ khu B mới chuyển đến đang đi bộ trên đường và Zollet đang nhìn con nhỏ đó mỉm cười. Cái gì thế này ??? Từ trước tới giờ chỉ có Zollet nhìn nó mỉm cười như vậy. Chẳng lẽ con nhỏ đó đặc biệt hơn nó sao? Tay nso cào mạnh xuống ghế làm cho lớp da bọc ghế bị rách. Mặt nó đỏ bừng. Không thể có chuyện như vậy được Zollet là của nó và chỉ có Zollet mới được cười như vậy trước mặt nó.

Nó lại đi học muộn. Nhưng cũng chẳng sao cả, với một đứa có thành tích như nó thì đi muộn cũng không sao. Suốt buổi học nó không hề tập trung, trong đầu nó toàn là những hình ảnh con nhỏ khu B đáng ghét kia, nó phải cho con nhỏ đó biết tay mới được.

Vì không tập chung lên nó không biết được chuông báo hết giờ lúc nào.

- Làm gì vậy. Ngồi thẩn thờ như người mất hồn.

- Oh.

- Sao lại đi muộn dậy. Có phải tối qua lại làm việc khuya quá lên sáng nay mệt có phải không?

Sung quay đó đã có vài người quay ra nhìn nó tủm tỉm cười. Có gì đáng cười cơ chứ.

- Nhìn cái gì, cười cái gì? Bộ mấy người hết việc để làm sao? - Kathy quát lớn khiến mọi người tản ra xa.

- Haizz..

- Sao lại thờ dài vậy? Xuống cắntin với mình đi.

- Ừm

Con trai đứng ngoài thànhflang lớp học đều nhìn nó với ánh mắt thèm muốn còn con gái thì nhìn nó bằng ánh mắt ghen tị. Nhưng nó đã quen với điều này kể từ năm 13 tuổi rồi. Đột nhiên nó hỏi Kathy:

- Cậu thấy con nhỏ khu B mới chuyển tới thế nào?

- Bình thường, mà mấy con nhỏ nghèo kiết xác đó có gì đang quan tâm cơ chứ. Mà sao tự dưng cậu lại hỏi chuyện này vậy?

- Không có gì đâu.

Nó im lặng từ đó đến hết buổi học. Tâm trạng nó không được tốt cho lắm đầy lo lắng và bất an. Nó đang sợ hãi nhưng lại không hề biết chinh xác mình sợ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Nó đang ở trong phòng mình và tập trung xem mấy mẫu thiết kế thời trang. Nhưng chỉ được một lúc đầu rồi hình ảnh Zollet cười với con nhỏ khu B lại hiện ra trong đầu nó.

Reng...Reng...Reng...

Tiếng chuông cửa ngắt mất dòng suy nghĩ của nó. Kệ chứ đã có người giúp việc rồi cơ mà. Tự dưng nó thấy khát nước lên xuống phòng ăn. Cái gì thế này? Con nhỏ khu B làm gì ở đây. Cụ thể hơn là làm gì ở phòng khách nhà Zollet. Nó lớn tiếng hỏi bà giúp việc:

- Có chuyện gì vậy?

- Cô ta nói rằng cậu chủ bảo cô ta tới đây làm người giúp việc.

- Sao cơ? Cô ta ư? Không hiểu từ đâu chui ra một con nhỏ nhà quê xấu xí mà lại thích chèo cao như vậy chứ? Nhà cô ta nghèo quá không có tiền mua gương để soi bản thân mình sao? - Nó nói với giọng mỉa mai.

- Em nói xong chưa Victoria? Chính anh đã bảo cô ta đến đây đây.

Nó quay lại sững sờ nhìn Zollet.

- Chuyện này là sao vậy? Em không hiểu.

- Từ bây giờ Yume sẽ làm người giúp việc riêng của anh.

- Nhưng con nhỏ đó...

- Em thôi đi. Tên cô ấy là Yume chứ không phải là con nhỏ. Từ nay em cũng thôi kiểu nói chuyện khinh rẻ người khác đấy đi.

Nó nuốt nước mắt vào trong lòng cảm phần nhìn con nhỏ khu B ah quên nhìn Yume.

- Ở đây không có việc của em đâu. Em lên phòng của mình đi.

Nó gẫn đôi bước lên phòng. Đóng chặt cửa lại nó bật khóc thật to. Zollet vừa nắn nó vì một con bé nhà quê. Nó nức nở trong phòng và chẳng thể nói với ai. Vì ở đây không có ai để an ủi nó cả.

Có tiếng gõ trên sà nhà và theo trực giác nó biết đấy là Kim. Nó lại nức nở to hơn và bắt đầu kể lể:

- Con nhỏ khu B đó có gì hay ho chứ? Hức... hức... Tại sao Zollet lại bảo cô ta tới đây? Tại sao anh ấy lại bênh vực cô ta? Hu...huhu... Có phải là Zollet đã thích cô ta không?

Kim chỉ đứng đấy im lặng nghe. Không phải vì Kim không muốn an ủi nó mà bởi vì Kim không biết lên an ủi như thế nào.

Vì khóc nhiều quá lên nó mệt và ngủ luôn trên giường. Sáng hôm sau vì gấp muốn lên Zollet đã đi học trước nó cùng với Yume. Một ngoại lệ chưa từng xảy ra. Tại sao lại thế chứ? Có phải Zollet đã thực sự bỏ rơi nó. Nó tự đi đến trường một mình bằng chiếc xe mui trần. Trời rất gió nhưng nó không căng mui lên, gió lùa vào mặt, vào mái tóc vàng óng của nó. Nó phóng nhanh một cách khinh khùng và giường như không hề quan tâm đến những người tham gia giao thông khác. Tối cổng trường học sinh vẫn nhìn nó với ánh mắt giường mộ và đầu đó lồi lên tiếng xì xạo:

- Sao Victoria lại đi một mình vậy? Hình như sáng nay Zollet đã đi cùng với một con nhỏ khác.

- Liệu giữa Victoria và Zollet có chuyện gì không?

Những câu nói cô tâm của học sinh trong trường giường như nói lên hết nỗi lo lắng của nó. Vẫn im lặng bước vào lớp, ngừng cao đầu đầy kiêu hãnh nhưng thực ra trong lòng nó đầy đau khổ và mâu thuẫn.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Sau buổi học Zollet không đợi nó mà đi về trước. Nó khó chịu về chuyện này, cảm giác đau khổ đè nặng lên nó. Nó nhún chân xa và định quay đi về nhà. Nhưng nó như chợt nhận ra một điều gì đó nó không về thẳng nhà mà tới trung tâm thương mại. Những mẫu quần áo được bày bán ở đây đối với nó đều là những thứ lỗi mốt hoặc đã lỗi mốt, nhưng nó vẫn chọn và mua rất nhiều đồ sale off. Sau khi đi lùng sục nhiều vòng nó thấy đối lên vào một quán ăn nhanh. Nó biết đồ ăn nhanh không tốt cho sức khỏe của nó nhưng nó vẫn ăn. Đã 6h chiều mà chưa thấy nó về và không biết nó đang ở đâu chắc hẳn Kim sẽ gọi điện hỏi và yêu cầu nó về nhà ngay. Đây là những lần trước nhưng lần này nó thử làm khác đi. Nó sẽ cãi lại lời Kim và đợi đến lúc 8 h mới về nhà. Sau khi ăn xong nó tiếp tục đi lòng vòng và mua thêm hàng tá đồ vớ vẩn. Mấy chiếc vòng bằng nhựa và sắt, mấy chiếc băng đô bằng vải,... Hôm nay nó thấy thực sự vui, một niềm vui đúng nghĩa, một niềm vui của cô bé 15 tuổi, niềm vui đó nó chưa từng trải qua.

8h tối hôm đó nó mới chịu về nhà. Sách theo một đồng hồ, bước vào nhà với nụ cười toe toét. Kim lạnh lùng bước tới và hỏi nó:

- Cô đi đâu mà bây giờ mới về? Điện thoại thì tắt.

Nó mỉm cười thật thiên đầy và đầy vẻ vô tội.

- Tôi chỉ đi mua đồ thôi mà. Bây giờ tôi lên phòng đây.

Nói xong nó bỏ lên phòng và bày tất cả những đồ mình mua ra. Mỉm cười một mình, đã lâu lắm nó mới tìm được niềm vui hạnh phúc đó. Nhưng niềm vui đó không giữ được lâu lắm, khi nó nhìn thấy Yume bê một khay nước vào phòng Zollet. Cô ta là người giúp việc riêng của Zollet, nhưng trong đầu nó luôn ấp ủ những suy nghĩ. Cô ta với Zollet sẽ làm gì sau cánh cửa trong căn phòng đó chứ? Nó cảm thấy đau khổ và khó chịu với những suy nghĩ bất an như vậy. Nó khẽ gọi người giúp việc:

- Cô hãy giúp tôi cất dọn đồ này đi.

Nó leo lên giường và cô gượng ngủ thật sớm để quên đi tất cả, để mọi thứ khi tỉnh dậy đầu như một giấc mơ. Nhưng nó không thể. hết quay trái lại quay phải nó không thể nào ngủ được. Một lúc sau nó bắt đầu ngủ thiếp đi.

Cạch... Trong đêm tối tiếng mở cửa phòng đầy lạnh lùng và bí ẩn. Có một người bước tới bên giường nó, lấy tay vuốt má nếp tóc của nó và khẽ thì thầm:

- Ngủ đi cô bé, hãy ngủ ngon như một thiên thần em nhé.

Nói xong người đó lại quay lưng bước đi. Nhưng nó ngủ say và hoàn toàn không biết gì.

Nó tập trung làm đồng bài tập toán. Những con số không làm nó đau đầu cho lắm nhưng điều khiến nó đau đầu chính là con nhỏ Yumi. Cốc...cốc...

- Mời vào. - Nó cao giọng.

- Thưa cô đây là thiệp mời tới dự tiệc ở nhà thủ tướng.

- Ừm cứ để đây cho tôi. - Nói xong nó lại cúi xuống quyền vở bài tập. 5 giây suy nghĩ nó nhấc tấm thiệp lên và mở ra xem. *Chủ nhật ngày....tháng....năm 2011. Chúng tôi trân trọng kính mời tiểu thư Victoria tới dự tiệc cùng chúng tôi. Tại phủ thủ tướng.* Nó khẽ mỉm cười, tại sao nó không nhân cơ hội này để chứng tỏ cho mọi người thấy tình cảm của nó và Zollet đang ngày càng sâu đậm và nhất là để cho con nhỏ Yumi kia chán xa Zollet ra. Cảm tấm thiệp trên tay nó bước tới phòng Zollet. Từ xa nó đã nghe thấy tiếng cười từ phòng Zollet vọng lại. Cửa phòng vẫn mở và nó nhìn thấy Yumi đang đuổi theo Zollet. Nhưng do trượt chân Zollet ngã xuống sàn và Yumi vấp phải người Zollet lên cũng ngã xuống theo. Yumi đang nằm trên người Zollet (vì bị ngã), mặt của Yumi chỉ cách mặt của Zollet 5mm. Nhìn thấy nó cả 2 người vội vàng đứng dậy.

- Cô ra ngoài đi. - Nó lạnh lùng ra lệnh. Yumi lùi thối bước khỏi phòng với khuôn mặt đỏ bừng.

Đặt tấm thiệp xuống bàn nó ngồi lên ghế salon cạnh Zollet, nó vòng tay ôm lấy Zollet, nói giọng nũng nịu:

- Chủ nhật tuần này anh sẽ đến dự tiệc ở phủ thủ tướng chứ?

- Để xem đã.

Nó khẽ thì thầm vào tai Zollet:

- Anh đến đó nha.
- Hừm. Cũng được.
- Hì. Cảm ơn anh nhiều.

Nói xong nó quay về phòng với những ý tưởng cho bữa tiệc đó.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Bàn tay búp măng 10 ngón lướt nhẹ trên phím đàn. Bản nhạc buồn của Sô-panh, nhạc sĩ thiên tài người Ba Lan. Đúng là nó buồn thật nhưng nó chơi bản nhạc buồn để khiến cảm giác mình vui lên nhưng không thể. Tâm trạng nó đồ dằng là đang không tốt. Nó cũng không hiểu tại sao nữa, cũng có thể là tại vì mùa đông sắp đến và nó ghét mùa đông. Nhưng cũng có thể vì một lý do nào khác nữa.... Nó nghe thấy tiếng chào của một ai đó và tiếng cười. Tiếng động như vậy thì chỉ có thể là... Đến bây giờ thì nó biết tại sao mình buồn rồi. Bước chân ra khỏi phòng nó xuống phòng khách và đứng trước mặt Yumi, nở một nụ cười như thiên thần:

- Chị có thể lấy hộ em cốc nước được không ạ?
- Được được chứ. - Yumi nở một nụ cười đáp lại.

Ngây thơ thật, nhưng mọi chuyện đâu chỉ là lấy một cốc nước. - Nó trầm nghĩ.

- Bạn uống nước nóng hay nước lạnh.
- Hà??? - Tiếng của Yumi làm nó giật mình. Đúng là một con nhỏ ngu ngốc, trời rét thế này phải biết đường lấy nước nóng chứ, cho mình uống nước lạnh để sưng phổi mà chết àh? Tuy vậy nhưng nó vẫn mỉm cười trả lời:
- Chị lấy rùm em cốc nước lạnh.
- Nước của bạn đây.

Nó nhận lấy cốc nước từ tay Yumi, nhưng vừa đưa lên môi nó hắt cốc nước nóng vào ngực Yumi.

- Chị có bị làm sao không vậy? Lấy nước nóng như thế thì sao tôi uống được? - Nó quát với giọng giận dữ đầy trách móc.

Quá bất ngờ Yumi chỉ kịp lấy tay ôm ngực. Còn nó giả bộ làm rơi chiếc cốc xuống sàn nhà.

- Còn đứng đấy làm gì nữa? Cốc vỡ rồi, cô không mau vứt đi. Ah quên cô phải nhặt bằng tay, chứ không được dùng máy hút bụi.

Yumi cúi xuống nhặt từng mảnh cốc, còn nó đứng đó mỉm cười gian xảo.

- Khoan đã, cô làm thế vẫn còn mảnh thủy tinh vụn trên sàn. Đi có thể đâm vào chân nguy hiểm vì vậy cô phải làm như thế này.

Nói xong nó rút từ trong túi áo ra một chiếc khăn mùi xoa và cầm lấy tay Yumi quẹt xuống sàn nơi có những mảnh thủy tinh làm cho tay Yumi ứa máu. Nước mắt Yumi bắt đầu trào ra, còn nó thì cười khẩy:

- Cô làm sao vậy? Bộ thấy khó quá không làm được hả? Nếu không làm được thì thôi. Nơi đây cũng đâu có thiếu người.

Yumi vẫn im lặng nhặt từng mảnh vụn trên sàn nhà, nó quay lưng bước đi và làm như vô tình chạm phải tay Yumi.

- Á!!! - Yumi kêu lên.
- Oh! Tôi xin lỗi, tôi không để ý thấy bởi vì tay cô xấu và bẩn quá. Nó giống y như mấy thứ cần bã trong xã hội vậy. Mà mấy thứ cần bã đó chẳng hiểu sao cứ muốn chèo cao, chà chọn vào tầng lớp quý tộc dù không có khả năng. Mấy thứ đó rồi cũng bị quét sạch đi thôi, sạch như mấy mảnh thủy tinh cô phải nhặt hết trên sàn nhà.

Nói xong nó quay lưng bước lên phòng nhưng trong lòng vẫn không thể vui lên. Dù khi chiều chộc Yumi nó thấy quên đi nỗi buồn. Vậy mà bây giờ nó lại thấy cảm giác day buồn hơn thôi.

Nó lặng yên ngắm bộ váy sẽ mặc vào bữa tiệc ở dinh thủ tướng. Bộ váy màu vani, trên đó có điểm những viên ngọc trai và đá quý. Nó đang đuổi theo những ý nghĩa về bữa tiệc ngày mai,.... Đột nhiên Zollet từ đây chạy tới nét mặt đầy giận dữ:

- Cái này là gì? - Zollet đưa bàn tay bằng đầy vết thương của Yumi lên. Nó chỉ hơi cười cười và trả lời:
- Hôm qua em vô tình làm vỡ một chiếc cốc vì cốc nước Yumi lấy cho em nóng quá. Em bảo cô ta nhặt nhưng mảnh vỡ lên. Mọi chuyện chỉ có vậy thôi.
- Nói xong nó lại điểm một nụ cười hết sức thơ ngây và trong sáng.
- Lấy nước sao? Chỉ lấy một cốc nước mà cũng có thể bị bỏng ở ngực và chảy máu tay sao?
- Đây là do cô ta không cẩn thận đâu phải là tại em. - Nó làm như mình vô tội và chồn tránh hoàn toàn trách nhiệm.
- Anh cảnh cáo em đấy. Yumi là người hầu riêng của anh em không có quyền sai Yumi và anh cũng cấm em không được làm bị thương Yumi.

Nó im lặng lườm Yumi đôi mắt đầy căm thù. Zollet kéo tay Yumi đi ra khỏi phòng. Nó đứng lặng đôi mắt đầy tức giận và căm thù, hai bàn tay nó nắm chặt lại.

Dù sao đi chăng nữa anh cũng sẽ là của em, em không cam chịu mất anh đâu. Bằng mọi giá em sẽ giành lấy anh bằng được. Còn Yumi cô hãy nhớ đấy, cô không song với tôi đâu. - Nó lăm lăm trong mồm.

Sáng hôm sau đến trường nó vẫn còn mẫn về tức giận vào lúc buổi chiều hôm qua.

- Có chuyện gì vậy?
- Con nhỏ Yumi chết tiệt. Vì nó mà tớ bị Zollet mắng.
- Xi!!!- Kathy bĩu môi. - Tưởng chuyện gì ghê gớm lắm. Để tớ cho nó một trận là được.
- Không được đâu. Zollet đã cấm tớ động đến cô ta rồi.
- Tớ nói bọn đàn em đánh cơ mà.
- Cậu không hiểu đâu, nhìn mặt cô ta vậy thôi chứ thực ra cũng không phải loại tầm thường đâu. Chính cô ta mắc với Zollet làm tớ bị mắng. Bây giờ mà đánh nó thì thế nào nso cũng nói với Zollet. Quan hệ của tớ với Zollet đã xấu lắm rồi không cần đổ thêm dầu vào lửa đâu.
- Ừm. Cậu biết tin gì chưa?
- Tin gì? - Nó cau mày hỏi Kathy..
- Tara sẽ đến trường chúng ta học.
- Vậy sao?
- Nhưng thật đáng tiếc vì bạn ấy không được học lớp chúng ta mà có thể phải học chung với lũ khu B.
- Sax...
- Vào giờ học rồi. Có gì nói sau nha.
- Ừm

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Vừa về tới nhà nó vào phòng Zollet:

- Tối nay anh đi dự tiệc cùng em nha.
- Ừm. Nhưng em đi trước đi.
- Sao vậy?
- Không có chuyện gì đâu.
- Vâng. Vậy cũng được ạ.

Xuống xe limo nó bước vào phòng khách. Mọi người đều vây quanh nó, ai cũng muốn lấy lòng nó. Thực ra nó cũng không quan tâm tới chuyện này lắm. Điều nó quan tâm hiện giờ là tại sao Zollet vẫn chưa đến. Còn 5 phút nữa thì bữa tiệc bắt đầu và Zollet xuất hiện cùng với Yumi. Nó ngạc nhiên vô cùng, ngơ ngác nhìn quanh căn phòng nó phát hiện ra không chỉ có mình nó mà mọi người cũng vậy. Cố tình phớt lờ chuyện Zollet đi đến bữa tiệc cùng Yumi nó làm như không có chuyện gì xảy ra nhưng trong lòng nó thì khác hoàn toàn. Suốt bữa tiệc nó không nói với Zollet một lời nào. Nó không còn thấy tự tin như trước nữa. Rồi khỏi bữa tiệc nó bước vào phòng vệ sinh và make up lại. Vừa thoa nốt son bóng thì nó thấy Yumi cũng bước vào. Nó nhếch môi đầy khinh bỉ:

- Cái gì đây? Vịt con xấu xí định biến thành thiên nga sao?

Đạp lại ánh mắt khinh bỉ và câu nói của nó Yumi chỉ cúi đầu im lặng. Nó thấy khó chịu vì điều này:

- Cô đừng nghĩ rằng mình mặc những đồ váy đắt tiền, dự tiệc của những người nổi tiếng và quyền lực thì sẽ trở thành quý tộc được hay sao? Her hông có đâu? Dù sao đi nữa cô cũng chỉ là vịt con xấu xí trong đồng bunn hôi tanh mà thôi. - Nói xong nó bước ra khỏi phòng vệ sinh với nụ cười đầy duyên dáng.

Đến 9h30 bữa tiệc mới kết thúc. Về đến nhà sau khi tẩy trang xong nó nghĩ đến bữa tiệc tối hôm nay. Tại sao lại như vậy cơ chứ? Chẳng lẽ anh thích cô ta hơn em? Tại sao anh lại nói vậy để đến dự tiệc cùng cô ta? Thực sự anh muốn biến cô ta từ vịt con xấu xí thành thiên nga hay sao? Được thôi! Nếu anh đã muốn như vậy thì em sẽ giúp anh. Nếu một ngày nọ đó cô ta trở thành thiên nga trắng thì em sẵn sàng biến thành thiên nga đen. Nhưng tiếc rằng vua và hoàng hậu (Ý nói bố mẹ của Zollet) sẽ không đồng ý để hoàng tử lấy thiên nga trắng đâu. Bởi vì cuộc sống một thứ thực tế chứ không phải là một câu chuyện cổ tích. Trong cuộc sống kẻ nào mạnh hơn, có nhiều ưu thế hơn thì sẽ chiến thắng. Nó nghiêm rắng đầy căm phẫn và quyết tâm. Như vậy thiên nga đen sẽ lấy hoàng tử còn thiên nga trắng sẽ phải chết trong đau khổ.

Trưa hôm nay nó không định xuống canteen nhưng vì Kathy cứ kéo nó đi và nó chỉ biết há hốc mồm:

- Tara.
- Victoria. Nhớ bạn quá đi thôi.
- Mình rất vui vì được học chung trường với bạn. Từ đâu mà bạn có ý định đi học vậy, Tara.
- Hìhì. Bố mình bắt mình đi học bởi nếu mình không đi học thì sẽ không được đóng phim nữa. - Nói xong Tara khẽ nhún vai.
- Oh. Bạn học lớp nào vậy?
- Mình học lớp 10B7. (Chú thích nè: 10 nghĩa là khối lớp 10 khu B lớp số 7)
- Sao cậu lại học ở lớp đó? - Kathy bĩu môi.
- Vì lực học của mình không tốt lắm hơn nữa mình gựa vào quyền lực ra đình để xin vào đây lên... - Tara chùng giọng xuống.
- Không sao đâu. - Nó nói với giọng cảm thông.
- Công nhận ở đây mình cũng có lắm fan cuồng và cũng không ít antifan.
- Khỏi phải mình cũng biết. Bọn anti fan của cậu toàn một lũ nhà quê chấp làm gì. - Kathy lại bĩu môi.
- Thôi ăn nhanh lên còn vào học.

Trưa hôm nay Zollet không ăn cơm ở canteen. Nó lấy máy gọi cho Kim:

- Kim.
- Cô cần tôi giúp việc gì?
- Cô hãy tìm hiểu cho tôi trưa nay Zollet làm gì.

- Cô định điều tra Zollet.
- Chị cứ làm vậy đi.
- Vâng tôi biết rồi.

Nói xong nso cúp máy. Trong lòng thì đầy nghi ngờ và lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Ngay sau khi Tara chuyển đến trường nó một buổi tiệc ở một quán bar sang trọng. Công nhận người nổi tiếng có khác. Ở bên ngoài quán bar có rất nhiều papazazi, nhưng đối với một người ưa tiệc tùng như Tara thì việc này quá quen thuộc ngay cả khi bị lên báo với những tin kiểu như là đi chơi về khau hay vào quán bar dù cho mwois 16 tuổi.... Nó cũng vậy thôi. Nó cũng đã quá quen với việc dự những bữa tiệc kiểu như này dù cho đôi khi trong lòng không hề muốn.

Tối nay Kathy chọn cho nó một chiếc váy thật sự sexy. Bởi theo định nghĩa của Kathy thì không ai đến quán bả mà mặc áo somi cài đến cúc cao nhất của cổ áo cả và còn hơn là bị đám phóng viên chê là ăn mặc hở hang còn hơn là bị cười vào mũi khi mặc áo somi kín cổ khi đến bar.

Lúc bước xuống cầu thang và đi qua phòng khách Zollet đang đọc một quyển tiểu thuyết ngược lên nhìn nó mỉm cười đầy ẩn ý và chính nó cũng không hiểu nổi nụ cười này có nghĩa như thế nào.

Kathy lái chiếc xe lamborghini và đi khá chậm trên đường phố để cho mấy tay papazazi còn kịp săn ảnh. Khi đến trước cửa quán bar có một anh chàng khá đẹp trai đứng đó mở cửa xe và một anh chàng khác bế Kathy ra khỏi chiếc xe nhưng nó thì xua tay từ chối.

Vào trong quán bar là những âm thanh âm ỹ và tiếng nhạc isdoing. Vừa thấy nó Tara đã bước ra kéo nó và trung tâm của quán bar còn Kathy thì đã kịp tìm một góc nào đó để nhảy. Tara gọi cho nó một ly rượu và bắt nó uống bằng được sau đó thì nó toàn uống nước ngọt.

- Way. Victoria kể cho mình nghe về chuyện của cậu đi. - Tara nói như hét vào tai nó.
- Chuyện gì cơ? - Nó hét to chẳng kém.
- Mình biết rồi. Kathy đã kể cho mình nghe chuyện cậu và Zollet ý.
- Nhớ mọi người biết được thì sao? Ở đây đông người quá.
- Tương chuyện gì. Đi theo mình.

Nói xong Tara kéo nó đi ra khỏi nhòm người đang điên loạn trong tiếng nhạc và đến một căn phòng khác đã được cách âm hoàn toàn.

- Nào nói cho mình nghe có chuyện gì đang xảy ra đi.

Nó ngồi kể tóm tắt cho Tara nghe những chuyện đã xảy ra. Nghe xong Tara ngật đầu và hỏi nó:

- Cậu vẫn còn yêu Zollet chứ?
- Có chứ.
- Ý mình nói ở đây là yêu sâu đậm cơ.
- Có thật mà.
- Nếu cậu đã nsoi vậy thì mình sẽ cố gắng giúp cậu.
- Nhưng bằng cách nào?
- Thì như thế này ..... (Bằng cách nào thì Rich sẽ không tiết lộ ở đoạn chuyện này đâu) - Tara nó xong thì cả 2 đưa cùng mìn cười ngật đầu và bước ra khỏi căn phòng hòa mình vào bữa tiệc.

Sáng hôm sau dù mệt nhưng nó vẫn dậy đi học bởi vì nó rất tò mò muốn xem vở kịch da Tara đóng và Yumi sẽ là diễn viên cũng như nạn nhân chính.

Ngày đầu tiên đến trường Tara tỏ vẻ thân thiện với mọi người nhưng thực ra trong lòng vô cùng khó chịu vì bị làm phiền. Đến ngày thứ 2 sau khi biết được ai là Yumi. Tara mới bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình. Giả vờ bước qua chỗ Yumi và làm rơi quyển tạp chí.

- Của bạn này. - Yumi nhặt quyển tạp chí lên phúi bụi rồi đưa cho Tara.

- Cảm ơn bạn quyển tạp chí này rất quan trọng với mình vì trong đó có đăng tin về mình. - Tara cũng mỉm cười cảm ơn thật là thân thiện.

- Không có gì.

- Tên bạn là gì vậy ?

- Mình là Yumi.

- Mình vừa mới chuyển tới đây bạn có thể dẫn mình đi thăm quan trường được không?

- Được chứ.

- Cảm ơn bạn.

Yumi quay sang nói với cô bạn ngồi bên cạnh mình:

- Mình đưa Tara đi tham quan trường nhé.

- Ừm. - Dù nói vậy nhưng cô bạn ngồi bên cạnh Yumi vẫn tỏ rõ nét lo lắng và buồn trên khuôn mặt.

Yumi dẫn Tara đi một vòng xung quanh trường nhưng đến chỗ khu A thì Yumi hơi lưỡng lự nhưng Tara đã kịp kéo tay Yumi vào trong. Dọc hành lang khu A bọn con trai tỏ vẻ vô cùng ngưỡng mộ Tara. Nhưng Tara hoàn toàn phớt lờ và chỉ làm như quan tâm tới Yumi mà thôi. Đến chỗ cửa Vip khu A Yumi tỏ rõ vẻ lưỡng lự:

- Chúng ta không lên vào đó thì hơn.

- Tại sao vậy? - Tara rất tò mò.

- Tại vì...

- Tại vì mấy người không xứng đáng bước vào đây. - Victoria từ cánh cửa Vip khu A bước ra.

- Chuyện gì vậy mình không hiểu? - Tara làm vẻ ngạc nhiên.

- Nếu cậu không hiểu thì mình sẽ nói cho cậu hiểu. Trước kia cậu là bạn thân của mình nhưng bây giờ cậu học khu B thì chúng ta không còn là bạn nữa. Hơn nữa học sinh khu B trường này không được bước chân vào khu A chứ đừng nói đứng trước cửa khu Vip A. Ở chỗ nào lên về chỗ đó, cô lên về cái xô rác của mình đi vẫn còn kịp đẩy Yumi ạ.

- Khu B không phải xô rác. - Tara lên tiếng.

- Ah quên mất cả cậu nữa Tara ạ. bây giờ cậu cũng là học sinh của cái xô này bọn nhà quê đó ời.

- Nếu cậu đã nói vậy thì mình không còn gì để nói với cậu nữa. - Nói xong Tara kéo tay Yumi chạy thẳng ra khỏi chỗ đó. Còn Victoria mỉm cười chiến thắng.

- Mình xin lỗi Tara. - Yumi lí nhí.

- Không sao đâu.

- Cảm ơn cậu đã bảo vệ mình trước mặt Victoria.

- Không có gì đâu. Victoria thật là quá đáng tại sao cô ta có thể nói như vậy được chứ? Mình đến trường này không có ai làm bạn thân. Cậu làm bạn thân của mình nhé.

- Ừm. Có một người bạn nổi tiếng như cậu thì còn gì bằng.

Cả Yumi và Tara đều mỉm cười.

Nhưng cách đó không xa là người bạn thân của Yumi đang đứng đó và chứng kiến câu chuyện trong lòng đầy buồn rầu và lo lắng.

Cuối buổi học hôm đó cô bạn thân của Yumi rủ Yumi đi ăn kem và Yumi đã đồng ý. Nhưng một lúc sau Tara gọi Yumi:

- Để kỉ niệm lần đầu là bạn của nhau mình mời bạn đi ăn kem nhé. Mình biết một quán kem ý rất ngon.
- Vậy thì tuyệt quá. Nhưng cậu có thể cho bạn mình đi cùng được không?
- Tiệc thật đấy nhưng mà quản lý của mình đã đặt chỗ cho 2 người từ trước rồi.
- Vậy cũng được.

Cuối buổi học hôm đó Yumi đành phải hủy hẹn với người bạn thân vì cho rằng Tara mới vào trường lên cần giúp Tara làm quen với việc học. Cô bạn thân của Yumi chỉ im lặng nhưng trong lòng rất buồn. Nhưng Yumi lại quá hồn nhiên và ngây thơ lên không biết và lòng trước được mọi chuyện.

Sau khi mời Yumi đi ăn kem trên đường về nhà của mình Tara lấy điện thoại gọi cho Victoria.

- Hì.
- Mọi chuyện vẫn ổn chứ Tara?
- Tất nhiên. Mình không tin vụ này không thành công.
- Sáng nay bọn mình diễn kịch đạt đấy chứ?
- Mình thật không ngờ con bé Yumi lại ngốc ngếch và cả tin đến vậy.
- Ừm. Nói chuyện sau nha. Bây giờ mình còn làm bài tập nữa.
- Cậu chăm quá đấy. - Nói xong Tara tắt máy.

Victoria tiếp tục cúi xuống làm bài tập. Yumi cô cứ chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra với cô.

Sáng hôm sau đến trường Yumi được người bạn thân gọi ra nói chuyện:

- Yumi tại sao cậu quá tin người như vậy chứ?
- Cậu nói gì mình không hiểu.
- Theo mình thấy cậu không lên quá kết thân với Tara bởi vì những người nổi tiếng như Tara thường không tốt đẹp chút nào.
- Sao cậu lại có thể nói vậy? Cậu đâu có hiểu được mọi chuyện. Tara không như cậu nghĩ đâu, cô ấy rất tốt. Cô ấy đã bảo vệ mình trường mặt Victoria.
- Đó chỉ là đóng kịch trước mặt cậu thôi. Cậu không nhớ rằng trước kia Tara và Victoria là bạn thân sao. Tara sẽ làm bất cứ điều gì cho Victoria.
- Cậu thôi đi! Có phải cậu nói thế vì mình quen với một ngôi sao tuổi teen nổi tiếng như Tara lên cậu ghen tị đúng không? Cậu thật hẹp hòi cả ích kỉ.
- Được thôi. Mình nói rồi cậu không nghe rồi cứ chờ đấy cậu sẽ gánh lấy hậu quả khi cô tình học làm sang và chơi với một lũ rần độc.
- Mình không học làm sang và Tara không phải là rần độc.

Nói xong Yumi quay lưng bước đi trong lòng cảm thấy hụt hẫng. Suốt buổi học hôm đó Yumi luôn có cảm giác hối hận và cô bạn đó cũng vậy. Nhưng vì bướng bỉnh Yumi vẫn chưa nhận ra được sai lầm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

3 Ngày liên tiếp Victoria hoàn toàn lặng không hề động chạm tới Yumi một chút nào, bởi vì tất cả đã được vở kịch của Tara dàn dựng cách tốt nhất là cứ ngồi ở vé vip mà xem vở kịch này thôi. Còn Tara thì luôn chuẩn bị tất cả để cho vở kịch của mình được thành công.

Tự đứng Tara nghỉ học mà không có lí do Yumi thấy vô cùng lo lắng cho Tara. Bằng cách nhờ Zollet Yumi tìm được địa chỉ nhà Tara. Sau buổi học hôm đó Yumi tới tìm Tara.

Kính...Cong..

- Cô là ai? - Tiếng của quản gia nhà Tara.

- Cháu là bạn của Tara ạ.

Ông quản gia nhìn Yumi một cái từ đầu tới chân rồi lắc đầu nhưng vẫn bảo:

- Cô đợi ở đây một lúc để tôi vào nói với Tara.

- Vâng ạ. Cháu cảm ơn ông.

Yumi yên lặng đứng đợi khoảng 10 phút thì ông quản gia bước tới với vẻ mặt không được thiện cảm cho lắm:

- Cô chắc mình là bạn của tiểu thư Tara chứ.

- Vâng ạ. Cháu là bạn cùng trường với cô ấy.

- Tiểu thư Tara đâu có chơi với loại người gái mạo như cô.

- Cháu .... cháu là bạn của Tara thật mà.

Ông quản gia chỉ lắc đầu:

- Xin cô đi cho, tiểu thư Tara nói là không quen cô.

- Chắc là có nhầm lẫn gì đó hay là ông vào hỏi Tara lại xem.

- Tôi quá quen với kiểu người như cô rồi. Ở đây không có nhầm lẫn gì cả.

Đúng lúc đó có một cô giúp việc bước ra:

- Đây đúng là bạn của Tara. Mời cô đi theo tôi.

Cô giúp việc dẫn Yumi đi thẳng đến phòng ngủ của Tara.

- Hì, Yumi.

- Tara sao hôm nay cậu không đi học vậy?

- Mình thấy hơi mệt.

- Phòng cậu đẹp thật đấy. - Vừa nói Tara vừa nhìn quanh căn phòng.

- Cũng bình thường thôi mà.

- Ah, mình có cái này cho cậu. - Vừa nói Tara vừa rút trong cặp sách ra một con gấu bông hình con cừu.

- Wow nó đẹp quá.

- Mình cứ nghĩ cậu sẽ không thích nó.

- Hì. Tâm trạng mình đang không tốt lắm. Hay là tụi mình đi chơi đi.

- Nhưng đi đâu?

- Đến nơi này vui lắm.

- Vậy cũng được hôm nay ở trường cũng không có bài tập. - Dù nói vậy nhưng Yumi vẫn hơi tiếc vì hôm nay đến đây Yumi định mượn vở để Tara chép lại bài.

- Đi theo mình nào. - Nói xong Tara kéo Yumi tới phòng thay đồ và trang điểm của Tara.

Trang điểm vad thay đồ xong Tara đưa Yumi đến một quán bar tương đối đông khách dù bây giờ mới là buổi chiều.

- Bọn mình sẽ vào đây thật sao. - Yumi lo lắng quay sang nhìn Tara.

- Tất nhiên.

Bước vào quán bar đập vào tai Yumi là tiếng nhạc và những âm thanh hỗn độn.

- Cậu sẽ nhảy chứ?

- Thôi. Mình ở đây cũng được.

Yumi ngồi vào một chiếc ghế ở sát góc phòng. Thình thoảng có một vài người đi qua và nhìn Yumi với ánh mắt kì lạ. Thực sự từ bé đến giờ Yumi chưa từng đến những nơi như thế này lên có cảm giác khá xa lạ. Tự dưng Yumi thấy buồn ngủ quá đang lơ mơ chuẩn bị ngủ gật thì thấy mọi người đồng thanh hét toáng lên làm Yumi giật mình.

- Cái gì vậy? - Yumi ngơ ngác tự hỏi chính bản thân mình.

- Jimmi. Jimmi.

Tất cả mọi người trong quán bar đều đồng loạt hét tên một người là Jimmi. Vì tò mò Yumi tiến lại gần chỗ đám đông đó. Jimmi chính là người đang thực hiện những động tác nhảy hiphop phức tạp và mọi người đang tán dương cũng như hò hét tên cậu ta. Khi vừa chuyển nhạc Jimmi dừng lại và bước tới chỗ Tara. 2 người đó thì thầm một câu gì đó rồi Jimmi bước tới chỗ Yumi. Ngạc nhiên không hiểu chuyện gì Yumi lùi lại và ngồi xuống chiếc bàn ở góc phòng.

- Chào cậu.

- Hì.

- Mình là Jimmi. Tara nói cậu là bạn của của cô ấy.

- Mình học cùng lớp với Tara.

- Ở đây ồn quá bọn mình ra bên ngoài nói chuyện đi.

Yumi cùng Tara bước ra khỏi vũ trường, Jimmi đưa Tara lên trên nóc của tòa nhà.

- Cậu uống đi. Nước ngọt đây. - Jimmi đưa cho Yumi một cốc nước.

Không nghi ngờ gì cả Yumi uống cốc nước đó. Cốc nước có mùi thơm của hương dứa có vị ngọt mát mát.

- Cậu có muốn nghe hát không?

- Cậu cso máy Mp3 hả?

- Không. Ý mình là nghe mình hát cơ.

Yumi gật đầu.

- Đợi mình một chút.

Jimmi được vào một căn phòng và cầm ra một cây đàn ghita.

- Cậu biết chơi đàn ghi ta sao.

- Ừm. Đây là bài hát do mình tự sáng tác.

Yumi ban đầu còn tỉnh táo để nghe lời bài hát đó nhưng càng về sau càng thấy buồn ngủ, msi mắt lặng chịch xuống. Buồn ngủ quá Yumi nhắm mắt lại và ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm đó tỉnh dậy Yumi cứ tưởng đang ở nhà nhưng khi vừa bước chân xuống sàn không thấy đôi dép đi trong nhà hình heo mặt ở đâu cả. Giật mình mở mắt và ngơ ngác nhìn ra xung quanh đây không phải là phòng của Yumi.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! - Khi nhìn xuống dưới Yumi thấy trên người không hề có mặc quần áo. Vô tội tẩn trong quần quanh người vừa nghĩ xem thực sự chuyện gì đã xảy ra với mình trong ngày hôm qua.

Đầu tiên là tới nhà của Tara sau đó tới một quán bar gặp một cậu bạn khá đẹp tại tên là Jimmi rồi sau đó chuyện gì xảy ra Yumi hoàn toàn không nhớ ra. Sau khi xem xét trong phòng không có người Yumi mới đứng lên và mặc quần áo vào. Lặng ặng đi ra khỏi căn phòng. Hóa ra Yumi đã được đưa về một

khách sạn, lúc xuống tới quầy lễ tân nhân viên có đưa cho Yumi một mẫu giấy có nội dung như sau:

Cám ơn bạn vì tối hôm qua. Thực sự bạn rất thú vị dù cho cơ thể bạn hoàn toàn không được đẹp cho lắm.

Yumi sững sờ nhìn tờ giấy và cố đập vào đầu xem có chuyện gì xảy ra không. Nhưng hình như càng cố như mọi chuyện càng khó hiểu hơn. Nhìn chiếc đồng hồ ở trung tâm thương mại bây giờ đã là 10h sáng. Thay vì đến trường Yumi về nhà và cố nhớ lại xem chuyện gì đã xảy ra vào tối hôm qua và mẫu giấy đó có ý gì.

Sáng hôm sau tới trường vừa mới gặp Zollet đã bị máng té tát:

- Hôm qua cô ở đâu vậy hả? Sao không đi học cũng không đến nhà tôi làm? Điện thoại tắt không liên lạc được là thế nào?

- Tôi bận chút việc. - Nói xong Yumi quay lưng bỏ vào lớp mặc kệ cái bộ mặt như khi ăn ớt của Zollet.

Cô bạn thân chỉ ngồi từ phía xa nhìn nó và Tara không có ở đây. Giờ học mới đã bắt đầu mà Yumi buồn ngủ quá mắt cứ díp lại. Kết quả là Yumi ngủ ngục trong lớp. Đang ngủ say thì Yumi cảm nhận được ánh sáng đèn Flash của máy ảnh và ai đó gọi đây:

- Yumi ơi dậy đi. Kết thúc buổi học rồi.

Tỉnh ngủ Yumi lấy tay quệt nước dãi ướt ra do lúc ngủ say không đóng chặt mồm (Tòm quá).

- Chuyện gì vậy?

- Hết giờ học buổi sáng rồi chúng ta xuống canteen ăn trưa thôi.

- Ừm.

Trên đường đi Yumi bắt gặp rất nhiều ánh mắt thiếu thiện cảm của học sinh và những lời bàn tán, Yumi đoán chắc là bởi vì họ ghen tị với mình. Đến chỗ trung tâm giao giữa khu A và khu B trên màn hình TV 50 inch là hình của...

Chính bản thân Yumi cũng không tin vào mắt mình nữa người trên màn hình đó chính là Yumi đang trên giường với một người còn trai khác. Cứ 30 giây màn hình lại xuất hiện một hình ảnh mới và rất nhiều hình ảnh chụp Yumi đang trên giường với tư thế eva. Mọi người nhìn chăm chăm và Yumi kèm theo những lời nói đầy khiêu khích.

- Xem kia học sinh cấp 3 rồi mà còn mặc quần lót hình con thỏ. Haha. - Tiếng của một nữ sinh nào đó khiến mọi người cười ầm lên.

- Ngực của cô ta bé như học sinh lớp 6 vậy. - Lần này là giọng của một nam sinh.

- Thật là con gái không biết dơ. Nếu có chụp ảnh khỏa thân để tạo độ hot thì chụp đẹp đẹp một chút chụp thế này quả là bám bó nghệ thuật nude.

Xung quanh Yumi đều là những tiếng cười nhạo biết không thể biện minh cho mình Yumi chạy đi ra khỏi đám đông đó, 2 bàn tay ôm mặt khóc nức nở. Ngồi vào một góc kín trong trường học Yumi chỉ biết lặng lẽ khóc một mình ở đây.

- Cậu đừng khóc nữa. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. - Cô gái nói xong ngồi xuống an ủi Yumi.

Yumi chỉ biết khóc, cô bạn đó liên tục an ủi vỗ về Yumi.

Nhưng Rich chắc chắn một điều người an ủi Yumi không phải là Tara. Bởi vì Tara bây giờ còn mãi ăn mừng cho vớ kịch quá thành công của bản thân mình. Đôi lúc nó cũng hơi băn khoăn làm như vậy với Yumi có hơi ác quá không. Nhưng khi thấy Yumi ọi làm nhục trước toàn trường nó chỉ biết đứng đó mỉm cười thật gian xảo. Ngay sau khi những bức ảnh nóng của Yumi bị phát tán cả trường nó đã đến báo với ban giám hiệu. Và chắc chắn Yumi sẽ bị đuổi học nếu không đuổi học thì Yumi sẽ nhục quá mà không bước chân tới trường. Nếu cần thiết nó sẽ gửi những tấm ảnh đó đến mọi nơi mà Yumi học tập hoặc làm việc. Như vậy sẽ đảm bảo diệt cỏ tận gốc mà không cần thuốc trừ sâu. Nhưng hình như cô không diệt được bởi vì cô đại đã có mảnh đất màu mỡ để bán chụp.

Sáng hôm sau Yumi không muốn tới trường nhưng người bạn thân đã đến động viên Yumi:

- Thấy chưa mình đã cảnh báo với cậu rồi mà. Những bức ảnh của cậu thực ra là do Tara chụp.

- Mình không tin Tara lại làm thế với mình.

- Đến bây giờ cậu còn nói như vậy? Cũng chỉ trách cậu quá nhẹ dạ cả tin thôi. Dù mình có nói thế nào đi nữa thì cậu cũng không tin lời mình. Cách dở nhất bây giờ cậu hãy đến trường.

- Mình không đến trường đâu.

- Đừng có nói gì nữa. Đến trường làm dở mọi chuyện với mình.

Đến khi cô bạn thân thuyết phục Yumi mới giám tới trường.

Vừa tới cổng trường là những tiếng xì xào bàn tán ánh mắt chế giễu với Yumi và buổi học hôm ấy dường như kéo dài vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Yumi và Tara đang ngồi học thì được gọi lên phòng giám hiệu. Vì mọi chuyện đều do Tara dựng lên Tara đã chuẩn bị trước mọi chuyện nhưng đối với Yumi thì nó khá là bất ngờ.

Cốc ... cốc..

- Mời vào.

Không đợi được thầy giáo mời ngồi Tara đã ngồi xuống ghế với điệu bộ của một quý cô kiêu cách còn Yumi thấy vậy mới giám khép nép ngồi xuống.

- Tôi gọi 2 em đến đây vì muốn làm rõ về vụ ảnh của Yumi.

- Ah, tưởng chuyện gì quan trọng lắm. - Tara nói với thầy giáo bằng giọng kênh kiệu và không hề sử dụng kính ngữ.

- Tôi biết em Tara là một người hoạt động trong lĩnh vực giải trí và em không hề quen tâm tới việc học của mình cho lắm. Nhưng khi đến trường em lên tôn trọng nội quy và kỉ luật nhà trường.

- Ok.

- Yumi tôi biết việc này rất khó khăn với em. Nhưng tôi mong em hãy hợp tác và cho tôi biết những bức ảnh đó là như thế nào?

- Em ... em hoàn toàn không biết. - Yumi lắp bắp trả lời.

- Her ảnh của mình tự tung ra để tạo sự nổi tiếng lại còn nói là không biết. - Tara chen vào.

- Những bức ảnh đó đã được kiểm tra vào đều là ảnh thật 100% không hề bị ghép, tuy nhiên một số bức ảnh cũng đã bị chỉnh photoshop.

- Haha...haha đã xấu xí mà còn thicish gây sự chú ý.

- Tara tôi yêu cầu em trật tự.

- Xi. - Tara bĩu môi.

- Em...em không biết thật mà.

- Em có thấy rằng đây là sự chơi xấu của học sinh nào khác trong trường không?

- Em không biết. - Yumi lắc đầu.

- Theo thông tin tôi nhận được em có một số xích mích với học sinh khu A. Nhưng theo nhận xét của một số bạn bè thì em không thể nổi bật ở trường cả về lực học lẫn ngoại hình. Vậy tại sao lại có xích mích với học sinh khu A?

- Thầy có bị lừa không vậy? Cái gì cô ta đi dượt chồng người khác thì không lên xích mích và bị người khác ghét mới là lạ. - Tara chen vào.

- Tara là một người của công chúng như em thì phải biết cẩn thận khi nói chứ. Em đâu có thể nói Yumi dượt chồng người khác chứ.

- Her, cô ta quyến rũ chồng chưa cưới của người khác thì không gọi là dượt chồng thì là gì? Loại người như cô ta đâu xứng đáng học trường này.

- Yumi, những điều Tara nói đều là sự thật chứ?

Yumi không trả lời mà chỉ cúi gầm mặt xuống đất.

- Em không nói gì nghĩa là em không phủ nhận mọi chuyện. Trước khi gọi 2 em lên đây hội đồng nhà trường đã họp và đa số đồng ý quyết định đuổi học. Cá nhân tôi thấy làm như vậy là hơi nặng chi cần đình chỉ là đủ nhưng rất tiếc tôi không thể giúp em được.

- Còn em thì thấy rằng đuổi học Yumi là một quyết định đúng đắn của các thầy cô giáo.

- Thôi 2 em về lớp đi. Yumi em cũng chuẩn bị sách vở đi, em bị đuổi học từ ngày hôm nay.

Tara mỉm cười bước ra khỏi phòng còn nước mắt lăn trên má Yumi lúc bước ra khỏi phòng. Dù đi trên đôi giày 12cm nhưng Tara đi nhanh hơn Yumi rất nhiều, Yumi phải chạy mới đuổi kịp Tara.

- Tara, cậu có thể nói cho mình đỡ mọi chuyện được không.

Tara quay lại nhìn Yumi bằng ánh mắt khinh bỉ rồi tiếp tục bước đi.

- Cậu biết đỡ mọi chuyện tối hôm đó phải không Tara. Xin cậu hãy giải thích với mọi người dùm mình. Chúng ta là bạn bè mà. - Yumi nói với giọng cậu xin tha thiết.

- Tại sao tôi phải giúp cô? Tôi mà thêm làm bạn với loại người như cô sao?

- Cậu nói gì vậy Tara. Mới hôm trước cậu còn nói chúng ta là bạn bè mà.

- Một với cô nghe. Cô nghe cho đỡ đây: Tôi chưa hề coi cô là bạn bao giờ và cũng chưa hề muốn kết bạn với một người như cô.

Yumi sững sờ không tin vào tai mình được nữa, nước mắt cứ thế tuôn ra.

- Còn khóc cái lỗi gì nữa. Tất cả chỉ chách cô quá tin người mà thôi.

Nói xong Tara quay lưng bước đi. Yumi chỉ biết tự chách bản thân vì quá tin người. Thực ra trong trường này cũng có rất nhiều người muốn giúp đỡ Yumi nhưng vì nhận được lệnh của nó lên chẳng ai dám giúp đỡ nữa.

Tối hôm đó nó rất vui vì cho rằng Yumi không còn ở đây thì Zollet sẽ lại yêu nó như trước. Nhưng nó vẫn có cảm giác bất an. Nó ngồi chơi game suốt buổi chiều nhưng Zollet không có ở nhà và cũng không ai biết Zollet ở đâu.

----- Cùng lúc đó trong một quán coffe.

- Anh hẹn tôi ra đây có việc gì không? - Tara tươi cười chào Zollet.

- Ngoài việc dàn xếp kết quả ở một số lễ chào giải ra thì cô đóng kịch cũng giỏi đấy chứ?

Zollet vừa nói xong Tara xa xăm nét mặt lại nhưng vẫn giả bộ vui vẻ:

- Haha. Không ngờ anh cũng biết đùa và vui tính đến vậy.

Zollet mỉm cười với Tara nhưng nụ cười này khiến Tara thấy ớn lạnh xương sống.

- Cô nghĩ tôi gọi cô đến đây để giỡn với cô hay sao? Những bức ảnh đó đều là do cô sai người chụp đúng không.

Tara vẫn cố tình giả bộ mình không biết gì:

- Tôi thực sự không hiểu anh đang nói gì. Cũng không hiểu anh đang nói tới ảnh nào. Nếu ảnh của tôi trên các tạp chí thì tôi có nhiều lắm, nếu anh thích thì có cả chữ kí.

- Đừng giả nai nữa. Cô không đóng kịch trước mặt cô tôi được đâu. Những bức ảnh của Yumi đều là do cô sai người chụp và cũng chính do cô sai người phát tán khắp trường.

- Anh có nhầm người không vậy? Tôi với Yumi không thù không oán việc gì tôi phải chơi xấu cô ta.

- Phải công nhận rằng vở kịch cô đóng cũng rất hay những ê kíp làm việc thì không được tốt lắm thì phải. Lỗi thăng nhóc đó ra đây.

2 người vệ sĩ bước vào cùng với Jimmi.

- Chuyện này là sao vậy?

- Jimmi đã nói hết sự thật với tôi rồi.

Tara vô cùng ngạc nhiên nhưng vẫn dửng dưng về bình tĩnh.

- Em xin lỗi chị Tara. Nhưng mẹ em đang bị bệnh nặng và tiền chị cho em đã thua bài hết rồi.
- Tôi thực sự không biết anh đang muốn gì. Nhưng hôm đó Jimmi chỉ nói chuyện với Yumi thôi, sau đó tôi nhảy ở sàn, lúc về thì không thấy Yumi đâu cả, chuyện sau đó tôi không hề biết.
- Cô đóng kịch giỏi thật nhưng tiếc là sự nghiệp của cô không được lâu đâu bởi vì những clip quay cảnh phòng the của cô với bạn trai và hàng tá ảnh nude của cô sẽ bị phát tán lên mạng thôi.
- Anh lấy bằng chứng ở đâu mà nói vậy chứ?
- Đây này. - Nói xong Zollet dơ lên một tập tài liệu trong đó có những clip và ảnh của Tara.

Khuôn mặt Tara dần biến sắc, đôi môi quặn dữ lúc nào cũng tô son bóng bây giờ không thể nói được gì nữa.

- Ngoài ra tôi cũng còn có rất nhiều bằng chứng việc cô mua giải thưởng ở các cuộc thi điện ảnh.
- Đến nước này thì tôi đành nhận những bức ảnh đó đều do tôi sai người làm. Nhưng anh không tò mò tại sao tôi lại làm vậy ư?
- Thực lòng tôi cũng rất muốn biết.
- Câu trả lời chính là anh đấy. Nếu không vì anh thì Victoria đã không phải chịu đau khổ. Tôi vẫn nhớ lần đầu tiên gặp Victoria là một cô bé vui vẻ hay cười. Nhưng nhờ ơn của anh mà Victoria trở thành một cô bé già trước tuổi và không được sống ở độ tuổi của chính mình mà lúc nào cũng phải làm như một bà quả phụ ngoài 30.
- Cô không thấy rằng mình nói vậy là hơi quá.
- Không. Tôi sẽ làm tất cả mọi chuyện vì Victoria.
- Tùy tâm cô thôi. Tiện đây tôi nói luôn Yumi không bị đuổi học đâu, ngày mai Yumi sẽ lại tới trường học bình thường.
- Tôi sẽ không để Yumi yên đâu. Chào anh.

Nói xong Tara bỏ về trong lòng chào lên một nỗi tức giận và căm hận với Yumi. Nhưng cũng rất lo lắng bởi những clip và ảnh của mình bị phát tán thì sẽ xảy ra chuyện gì. Tara lấy máy gọi cho Victoria.

- Victoria, mọi chuyện hỏng rồi.
- Sao cơ?
- Zollet đã biết mọi chuyện và Yumi ngày mai sẽ tới trường bình thường. Máy clip và ảnh của tớ đều có trong tay Zollet.
- Không thể tin được. Làm thế nào anh ấy lại biết mọi chuyện.
- Tớ chịu thôi. Bye nhé tớ đi spa đây.
- Ừm

Tút ... tut...

Nó cũng thấy vô cùng lo lắng và hối hận. Chút Zollet về sẽ nói gì với nó. Cả máy clip cảnh nóng của Tara nữa, đâu phải vì nó mà Tara bị thế này. Tất cả là tại cô, tôi sẽ không để cô yên đâu.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Trong bữa tối Zollet không nói một câu nào cả. Trước khi Yumi xuất hiện nếu Zollet không nói nso sẽ cố gắng ngăn như độc thoại một mình nhưng bây giờ thì nó cũng chẳng biết nói gì hết. Yumi đã thôi làm ở đây 2 tuần rồi và nó cũng chán thấy bớt khổ chịu tạo nào. Dù sống ở đây hơn 2 năm nó vẫn không thể nào quen được cái không khí lạnh người khi mà bữa tối là bữa cơm sum họp gai đình, mọi người trong nhà sẽ nói chuyện rất vui vẻ. Còn ở đây thì im lặng là vàng. Một bữa tối quá tĩnh lặng như vậy khiến nó cảm thấy ăn không ngon lên nó đã đứng dậy trước khi người giúp việc đem nốt món tráng miệng ra.

Làm một đồng bài tập tiêu tốn hết toàn bộ calo và một đồng mỡ dự trữ trong cơ thể nó. Bây giờ thì nó thấy rất rất đói, một đũa có tính hoàn hảo và tuân thủ điều kiện ăn uống như nó thì chẳng bao giờ chịu ăn vào lúc 10h tối cả. Nhưng nó đói quá, đói tới mức phải phá lệ. Nó biết nếu gọi Kim thì chắc chắn không những không được ăn mà còn bị mắng. Tốt nhất là nó tự xuống bếp tìm đồ ăn vậy.

Sống trong một căn nhà rộng như vậy không đi lạc là may lắm rồi chứ đừng nói biết vị trí cụ thể phòng bếp ở đâu. Nó chỉ nhớ lảng máng và đi theo trực giác của mình. Thực ra từ khi tới đây sống nó chỉ xuống tới chỗ ngăn cửa bếp vài lần vì theo định nghĩa của mấy bà quý tộc thì một người phụ nữ quý phái không được xuống bếp. (Đây là 1 trong những điều có thật ở các nước châu Âu vào thế kỉ 15 đến thế kỉ 20, chứ không phải do Rich bịa ra). Đột nhiên trực giác mách bảo nó hoàn toàn chính xác, nó tìm được bếp.

Công nhận là nhà to lớn cái bếp cũng có theo tỉ lệ thuận, một dãy tủ đựng bát đĩa chén, cốc, thìa to sụ mà trong khi đấy có mỗi 2 người dùng (là nó với Zollet). Cuối cùng nó cũng tìm được chính xác cái tủ lạnh đựng đồ ăn đã chế biến. Trong tủ lạnh ngăn như chồng gối, chỉ còn sót lại một chút đồ ăn mà đầu bếp quên chưa đồ đi. Bây giờ thì nó khó chịu thật sự, đi cả dãy hành lang dài để tìm cái bếp sau đi nghiêng ngó trong cái bếp to dùng để tìm tủ lạnh đựng đồ ăn đã qua chế biến, kết quả là trong tủ lạnh không có đồ nó có thể ăn được. Nó chuyển sang tìm ở tủ lạnh đựng các loại trái cây thì kết quả không được khả quan cho lắm, trong tủ lạnh đựng trái cây toàn là me, sấu, chuối,... nói chung là toàn quả nó không ăn được. Nhưng không bỏ cuộc vì Victori là chiến thắng nó quay lại tìm trong chiếc tủ lạnh khác và nó tìm được một cốc hoa quả dầm mà trong đó có rất nhiều kiwi. Đem cốc hoa quả dầm tới phòng ăn ngăn nhất nó ngồi xuống ăn một cách ngon lành. Đang ăn thì nó nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng dồn. Nó nghi ngay là kẻ trộm nhưng lại tự nhủ là không phải vì xung quanh tòa nhà này có rất nhiều vệ sĩ và bảo vệ kẻ trộm khó lòng mà vào được. Hay là ma? Cũng không phải bởi vì căn nhà tuy được xây dựng đã lâu nhưng chưa có tin đồn nhìn thấy ma trong nhà.

Cạch... tiếng mở cửa phòng lạnh lùng khiến nó giật mình và một bóng người bước vào, Haizz... bây giờ nó có thể thở phào vì đó không phải là ma cũng không phải kẻ trộm mà là Zollet. Nhưng chưa kịp bình tĩnh thì nó đã phải giật mình lần thứ 2. Vì mọi người biết một người như nó đi ăn vào lúc 10h đêm thì thật là mất điểm.

- Anh...anh...anh đang...làm gì ở đây? - Nó lắp bắp hỏi Zollet.

- Tại sao em lại ngồi đây ăn một mình vào lúc 11h đêm? - Zollet vặn lại nó.

- Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em

- Anh bắt buộc phải trả lời câu hỏi đó?

- Vâng. - Nó gật đầu một cách thành thật.

- Anh lấy đá để uống rượu. Sao em lại ăn lúc 11h đêm

- Vì em đói chỉ vậy thôi. - Nó tiếp tục ăn thật nhanh và bỏ lên phòng để ngăn cho những kỉ ức lại ủa về.

Nó chạy thật nhanh lên phòng để quên đi mọi chuyện nhưng không thể quên được chuyện xảy ra cách đây 2 năm trước. Kỉ ức:

Nó vừa về tới nhà thì người giúp việc gọi nó xuống dưới phòng khách:

- Thưa cô, bà chủ có việc muốn tìm cô.

- Ừm, chị xuống bảo mẹ tôi đợi một chút sau khi thay đồ tôi sẽ xuống luôn.

- Vâng.

Nó chọn một chiếc áo màu hồng làm bằng vải voan, ai cũng nói mặc vải voan sẽ già nhưng nó vẫn thích chất liệu này.

- Mẹ tìm con có việc gì ạ.

- Con ngồi xuống đi rồi từ từ mẹ con ta sẽ nói chuyện.

- Hì, chuyện quan trọng lắm ạ. - Nói xong nó cầm một miếng bánh chocochip bỏ vào mồm.

- Hôn ước của con với Zollet.

- Vâng. Sao ạ?

- Gia đình nhà Zollet muốn con tới đó sống.

- Tới nhà anh Zollet ấy ạ?

- Ừm. Nhưng còn 5 năm nữa đám cưới của con với Zollet mới diễn ra cơ mà. - Nó bỏ chiếc bánh chocochip thứ 2 vào mồm.

- Mẹ biết, nếu đến nhà Zollet thì sẽ sớm làm quen được với... - Mẹ nó chưa kịp nói hết câu thì nó đã ngắt lời:

- Con biết anh Zollet từ nhỏ mà. Hơn nữa con rất yêu anh Zollet.
- Victoria, mẹ nói con bao lần là không được ngắt lời người lớn. Càng không được nói ra tình cảm của mình một cách quá tự nhiên như vậy.
- Vâng ạ, con biết rồi.
- Đồ đạc của con đã được chuẩn bị xong và ngày mai con sẽ tới bay tới Mĩ.
- Nếu tới đó thì con sẽ không được ăn bánh chocochip do mẹ làm nữa và cũng không được cùng bố phân loại đá quý nữa ạ.

Mẹ chri ngắt đầu rồi quay mặt đi, nso biết lúc đó mẹ đã rất buồn và đau khổ. Nó cũng vậy, nó yêu Zollet nhưng nó đâu muốn xa bố mẹ và anh em trai. Nước mắt nó bắt đầu trào ra, nó không muốn xa gia đình, không muốn rời căn nhà nó đã sống 13 năm.

- Con yêu, nghe mẹ này. Làm như vậy chỉ để tốt cho con mà thôi. Nếu dành con có thể về thăm gia đình và bố mẹ cũng sẽ tới thăm con.
- Nhưng con không muốn xa nơi đây.
- Con không thể vừa yêu Zollet vừa dừ những thói quen cũ. Con người không ai đủ hoàn hảo để làm nhiều việc mà vẫn thành công, con phải biết chọn lựa.

Nó khẽ thở dài và cầm một miếng bánh chocochip lên định ăn nhưng cảm giác nghẹn ứ ở cổ họng.

- Thôi con về phòng đi.
- Vâng, con chào mẹ.

Nó bước những bước lững lờ lên phòng, khóa chặt cửa phòng lại rồi nó bắt đầu khóc. Nó khóc không pahir vì sợ phải xa gia đình, không phải vì không được ăn bánh do mẹ làm. Nó cũng không biết tại sao lại khóc nữa, nước mắt tuôn ra thfi là khóc thôi. Nó đưa miếng bánh cầm lúc nãy lên định ăn tiếp thì chiếc bánh đã nát vụn từ khi nào.

Sáng hôm sau mẹ nó lên gọi nó dậy, đó là một ngoại lệ bởi mẹ nso ít khi lên phòng nó. Mẹ giúp nó thay đồ và làm tóc. Bây giờ nó không thấy buồn nữa, bởi nso chri tới nơi khác sống thôi chứ đâu phải xa gia đình vĩnh viễn. Ôm hôn bố mẹ thật chặt rồi mới bước lên máy bay. Từ ngày mai nó sẽ bắt đầu cuộc sống mới, ở nwoi ở mới.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Xuống sân bay nó được đưa thẳng về nhà của Zollet. Nó đến đây nhiều lần rồi nhưng chưa từng có cảm giác hồi hộp như bây giờ. Từ cửa bước vào được chải thăm dò trên lối đi, hai bên là người giúp việc, đầu bếp, quản gia,...đứng sắp hàng chào nó. Nếu người ngoài nhìn vào thì nghĩ nó thật có phúc vì sinh ra trong một gia đình giàu có rồi có hôn ước với người sẽ được thừa kế nhiều tiền nhất thế giới. Nhưng tất cả chỉ là phù hoa. Có đời nào một cô bé 13 tuổi lần đầu tiên đến nhà chồng với sự phấn khởi vì sắp được gặp người mình yêu nhưng chỉ có một dãy người giúp việc trong nhà đứng đón, họ hàng chồng không có, bố mẹ chồng không có và nhục nhất là không thấy chồng đâu cả. 13 Tuổi nó còn là một cô bé thơ ngây, trong trắng, cười nhiều và luôn nghĩ rằng mọi chuyện đều tốt đẹp. Cả ngày hôm đó vầm vui vẻ mỉm cười vì nghĩ rằng mình sắp được gặp Zollet. Tối hôm đó nó khi ăn tối Zollet vẫn không ở nhà. Đây không phải là lần đầu tiên nó tới đây ăn tối nhưng cảm giác vẫn rất khác lạ. Bởi vì trước kia khi ăn tối ở đây có rất nhiều người và quan trọng nhất là có Zollet, nhưng bây giờ có một mình nó trong cái phòng ăn rất lớn, vây quanh đó là 5 người giúp việc. Đến lúc này nó vẫn rất vui vì nghĩ rằng sắp được gặp Zollet và quên đi cái cảm giác như bị cầm tù. Nói chính xác thì 2 hôm nữa nó vẫn chưa chính thức gặp Zollet, có nhìn thấy thì cũng chỉ thoáng qua trên hành lang, nhưng nó vẫn không thấy buồn vì vẫn tin vào tình yêu của mình giành cho Zollet. Những ngày sau đó là những bữa tiệc mà nó không hề muốn tham dự, tối nào cũng có tiệc không sự kiện này đến sự kiện khác. Nó đã quen với việc bị mọi người vây quanh ngay từ nhỏ, nó đã nghe những lời linh nọt từ rất lâu. Nhưng tối nào cũng nghe khiến nó rất hết cả tai. Chuyển trường mới không phải là quá khó đối với nó vì bạn bè ở đây ai cũng sợ nhiều hơn là quý nó. Sau đó nó nhanh chóng làm quen với Kathy vì khi đó Kathy đang là chị hai ở trường. Tính tới giờ nó vẫn chưa chính thức nói chuyện với Zollet lần nào. Cho đến một buổi tối.....

Căn nhà này nó đã ở được 2 tuần, nó đã đi vòng quanh khu nhà nhưng lại chỉ bước tới cửa của khu bếp. Tối nay nó ăn tối một mình, nó ăn rất ít nói một cách chính xác thì là ngồi mút thìa. Bây giwof đã là 11h30 nó rất đói. Đành gồng nơi đây sẽ thành nhà của nó nhưng một tiêu thư lại mò xuống bếp ăn đêm thì thực sự không gia sao. Nó mới 13 tuổi, nó là một cô gái đang tầm tuổi lớn việc chịu đói bây giờ giống như là cực hình. Nó quyết định mà xuốngbeep, đi một mình trên hành lang dài và im lặng khiến nó có cảm giác hơi sợ sợ dù hành lang ngôi nhà bật đèn sáng. Nó lấy một chút sữa và một ít ngũ cốc, ăn ngũ cốc có rất nhiều calo nhưng còn hơn là chỉ uống sữa không. Nó cầm chiếc bát bên trong có sữa chộn với ngũ cốc ra phòng ăn, phòng ăn tắt đèn tối om nhưng nhờ ánh sáng hắt vào nó đặt được chiếc bát xuống bàn rồi mới mò mẫn tìm được công tắc bật đèn. Ánh đèn khiến nó hơi chói mắt, lúc quay lại bàn ăn nó giật mình, Zollet đang ngồi đó trên mặt bàn là một li rượu bỏ rất nhiều đá. Nó thực sự rất sợ, mồn nó cứng đờ lại cho tới khi Zollet

hỏi:

- Em làm gì ở đây vào lúc này?

Nó bình tĩnh ngồi xuống bàn ăn rồi mới trả lời:

- Em thấy đói lên...

- Em ăn gì vậy?

Không đợi nó kịp trả lời Zollet nhướn người về phía chiếc bát đựng ngũ cốc nhếch mép:

- Ăn ngũ cốc vào lúc 11h đêm.

- Thực ra thì...

- Đừng phủ nhận hay ngu biện cô bé ạ, Cứ nói thẳng ra là em đang đói không chịu được lên mới mò xuống bếp tìm đồ ăn.

- Thế còn anh làm gì ở đây? - Nó vặn vẹo lại.

- Lâu rồi không gặp hình như chỉ số IQ cao chót vót của em giảm đi đôi chút thì phải.

Nó chỉ im lặng vì mẹ nó dặn nếu muốn sống tốt thì đôi khi phải biết nhẫn nhịn.

- Đừng có cúi gầm mặt xuống bàn và im lặng không nói gì như thế. Thật chẳng giống em chút nào, từ trước tới giờ chẳng phải em luôn tự tin ngẩng cao đầu và mỉm cười đầy kiêu hãnh hay sao?

Nó ngừng đầu lên nhìn Zollet mấp máy môi như định nói điều gì nói rồi lại thôi.

- Em lạ thật đấy. Ngốc chưa từng có, nếu có đói thì tìm quả gì đấy mà ăn chứ sao lại chọn ngũ cốc. - Nói xong Zollet lại mỉm cười nhưng không còn khinh khỉnh như trước mà trong đó có một nét âm áp.

- Nhưng em không biết tìm đồ ăn ở đâu.

- Hum, như vậy cũng tốt một tiểu thư thì chỉ cần biết bếp ở vị trí nào trong nhà cũng còn tốt hơn là biết đồ mọi vật trong bếp được sắp xếp ra sao.

- Sao anh lại uống rượu? Anh đã đến tuổi đâu.

- Em ngạc nhiên thật đấy. Anh uống rượu bởi vì nó ngon.

Nó cụp mắt tỏ vẻ hoài nghi.

- Không tin anh cho em uống thử đây. - Nói xong Zollet bước tới đưa cốc rượu sát miệng nó.

Nó đành cầm lên uống. Ban đầu rượu lạnh tới buốt miệng của nó, sau đó khi xuống tới cổ họng và tới ruột thì rất nóng, nồng như nửa đốt vậy, chưa kể nó còn rất chất. Nó nhăn mặt.

- Ngon không. - Nhếch môi tỏ vẻ giễu cợt.

Nó chỉ mỉm cười lắc đầu ngượng ngịu.

- Em ăn xong rồi. Em lên phòng đây.

Nói xong nó bước thật nhanh lên phòng còn Zollet ngồi đó tiếp tục nhắm nháp rượu.

Nó thay đồ ngủ, vì ngôi nhà này quá...ăn toàn lên nó chỉ thay đồ trong phòng, tất nhiên là có dòng cửa. Thay xong nó đứng trước tấm gương lớn uỵch đi quay lại. Nó có béo lên không nhỉ? Chắc là không đâu, ăn một chút ngũ cốc vào buổi tối đâu có thể béo lên được. Nó nheo mắt lại, bộ đồ ngủ hôm nay của nó màu đỏ mận, hai dây áo thì nhỏ xíu nếu muốn chỉ cần dục là đứt, chiếc váy ngắn tới gối chỉ đủ dài để che chỗ không bị hở, cổ áo cũng được khoét hở gần nửa ngực. Ngày mai nso sẽ trách mà Kim với được, tại sao lại chuẩn bị cho nó một bộ đồ kì cục thế này. Nó vẫn quay đi quay lại trước gương, cho đến khi nó nhìn thấy một bóng người đằng sau lưng. nó định quay lại, thì người đó đã ôm nó thật chặt. Người đó khẽ thì thầm vào tai nó:

- Sao em cứ đứng trước gương mãi vậy? Không định đi ngủ à?

Nó mỉm cười, định bỏ vòng tay người đó ra nhưng không được vì bị ôm rất chặt. Người đó ôm nso chặt hơn và cúi xuống hôn vào má nó, xuống tới cổ, đến lúc này nó cũng chỉ biết mỉm cười. Tay người đó bắt đầu lần từ eo lên ngực nó. Nó cố gắng đẩy vòng tay người đó ra một lần nữa:

- Anh đừng đùa nữa. Em chuẩn bị đi ngủ rồi.

Người đó chỉ im lặng bàn tay lần vào trong chiếc váy ngủ của nó, nó thấy sờ sợ. Từ trước chẳng ai bảo với nó chuyện này sẽ xảy ra cả.

- Thôi mà Zollet, anh làm trò gì vậy? Em muốn đi ngủ.

- Hừm, anh không để cho em ngủ luôn bây giờ đâu.

- Thôi anh đừng đùa nữa. Anh bỏ tay ra đi, anh làm em nhột quá.

Zollet yên lặng không trả lời chít tiếp tục hôn lên khắp cổ nó. Bàn tay bóp mạnh vào ngực nó, nó nhăn mặt vì đau. Zollet đã bỏ tay ra khỏi người nó, nó tưởng mọi chuyện đã kết thúc lên định bước lên giường ai ngờ... Zollet đẩy mạnh nó xuống giường rồi cúi xuống xé toạc chiếc váy ngủ ra. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả. Zollet cúi xuống vuốt ve cơ thể nó, đôi môi Zollet chạm tới tất cả da thịt trên người nó. Nó nhắm chặt mắt lại để khỏi phải nhìn thấy những cảnh đang diễn ra và chỉ biết nói câu duy nhất:

- Anh dừng lại đi, đừng đùa nữa.

Zollet bỏ ngoài tai mấy lời nói đó của nó một lúc sau thì nó không nói gì được nữa. Một cảm giác khác lạ lan tảo khắp cơ thể nó, cảm giác này nó chưa từng trải qua bao giờ. Nó vẫn im lặng nhắm mắt và bây giờ cũng thấy cảm giác này hay hay. Cho tới khi Zollet làm gì đó vùng kín của nó khiến nó thấy rất đau:

- Á! Đau quá, anh làm gì vậy?

Nước mắt nó bắt đầu trào ra, nó rất lo lắng vì không biết điều cụ thể Zollet đã làm gì mà sao nó thấy đau đến vậy. Nó còn cảm thấy hơi ẩm ướt, nhưng cảm giác này không phải ẩm ướt như những ngày nó bị hành kinh. Một lúc sau nó ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Sáng hôm sau những tia nắng chiếu vào phòng quan tằm rèm cửa làm nó tỉnh giấc. Người nó đau ê ẩm, dù cố ngồi dậy nhưng nó không thể nào dậy được. Nó nhìn thấy Kim đang đứng phai cuối giường đang tiến lại gần bên nó.

- Chị đỡ tôi dậy.

Kim đỡ nó dựa vào một chiếc gối, vùng dưới lưng nó mõi khinh khủng. Bây giờ nó mới nhớ ra trên người không mặc đồ và trên làn da trắng nõn xuất hiện một vài vết bầm tím.

- Tôi qua cậu ấy làm cô mạnh lắm ah?

Nó chột nhốt nhìn Kim rồi ngật đầu.

- Chị giúp tôi vào phòng tắm, tôi muốn tắm.

Kim đỡ nó vào phòng tắm. Ngắm mình trong làn nước nóng nó thấy cảm giác dễ chịu hẳn. Nhìn xuống cơ thể mình nó thấy rất nhiều vết bầm. Nhắm mắt lại nó muốn quên đi mọi chuyện. Lát sau ra khỏi phòng tắm nhìn vào tắm ga chải giường nó thấy vết máu đỏ, chầm ngâm một lúc nso quay ra nói với Kim

- Chị thay ngay tắm ga chải giường đi cho tôi.

Sau hôm đó nó gặp Zollet thường xuyên hơn và nó nhận ra nếu muốn mọi chuyện tốt đẹp thì nó cần phải biết xử lý mọi việc tốt hơn. Zollet thường xuyên đưa nó tới các bữa tiệc và quán bar, nó nhanh chóng hòa nhập và trở thành nữ hoàng của những bữa tiệc này. Nó cũng cười nói một cách hạn chế khi ở bên Zollet. Nó thay đổi tất cả để Zollet là của nó. Nó trở lên đánh đá hơn và kiêu kì hơn để chắc chắn không ai giám tới gần Zollet.,,,

Kết thúc hồi ký, nó quay trở về thực tại với bản thân mình. Nhắm nghiền mắt lại nó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ rồi để sang hôm sau tỉnh dậy mọi chuyện sẽ b'quay lại từ lúc chưa có Yumi. Nhưng tất cả chỉ là không thể.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Nó ngủ một giấc thật sâu, sáng hôm sau tỉnh dậy nó thấy lạnh quá. Mở rèm cửa ra nso phát hiện tuyết đã bắt đầu rơi và mùa đông đã đến. Nó ghét mùa đông vì lạnh và ẩm ướt, nhưng Zollet thích mùa đông và rất thích tuyết. Nó chịu lạnh rất kém, sức khỏe nó rất tốt lạnh cũng không nó bị ốm, nó chỉ ghét bị cái lạnh ngấm vào người mà thôi. Nó mặc rất nhiều áo lông dày và ấm mặc cho Kim nói là trời không lạnh đến nỗi vậy. Nó mặc kệ, nó không muốn bị

rét. Kim chọn nước rửa mặt cho nó ở chế độ ấm nhưng nó chuyển sang chế độ nóng vì nó không muốn bị lạnh.

Bữa sáng nay nó ăn bánh mì nóng, nó bắt đầu bếp phải làm bánh thật nóng, nóng tới nỗi nó phải đợi một lúc cho nguội rồi mới ăn được. Thời tiết như thế này nó chỉ muốn ở trong nhà uống chocolate, ngồi bên lò sưởi và đọc một cuốn tiểu thuyết lãng mạn. Lúc bước ra khỏi phòng ăn nó nhìn thấy Yumi.

- Cô ta đến đây làm gì vậy? Chẳng phải cô ta thôi việc ở đây rồi sao?

- Sáng nay là thứ 7 cậu Zollet bảo cô ta tới đây để giúp cô ta học bài.

- Her, hay ho thật. Con nhỏ đầu óc rộng tuếch đó có gì để học cơ chứ.

Nó bước về phòng đang đi chợt nhớ ra điều gì đó nó quay lại nói với Kim:

- Chị điều tra về cô ta cho tôi. Đáng ra tôi phải nghĩ ra điều này từ đầu mới phải, nếu như vậy thì sẽ dễ đối phó với cô ta hơn.

Nó thanh thoi bước về phòng và ngồi đọc tiểu thuyết. Một lúc sau Kim quay trở lại trên tay là một tập tài liệu.

- Sao nhanh vậy?

- Tôi biết không sớm thì muộn cô cũng sẽ muốn tìm hiểu về thân thế của Yumi lên tôi đã chuẩn bị trước.

- Cô ta có gì đặc biệt không?

- Yumi là con lai giữa một phụ nữ người Nhật và một người đàn ông quốc tịch Mỹ. Mẹ cô ta vốn là gái quán bar di cư từ Nhật sang. Mẹ Yumi không được gia đình chồng chấp nhận vì thân phận thấp kém. Từ nhỏ cô ta đã phải sống một tuổi thơ khá vất vả và với mẹ của mình, năm Yumi lên 3 tuổi thì bố cô ta qua đời do tai nạn ô tô. Mẹ con Yumi tiếp tục giỡn vào nhau mà sống, trong thời gian đó mẹ cô ta mở một quán Shushi. Vào tháng 4 năm ngoái mẹ cô ta qua đời. Đến lúc đó ông bà nội cô ta mới đón cô ta và chuyển vào học cùng trường với cô. Ông bà nội cô ta cũng thuộc dạng có tiếng tăm, ông nội cô ta là giám đốc của một công ty chuyên sản xuất ô tô. Vì vậy lên dù học không giỏi nhưng cũng vẫn xin được vào trường này và học ở khi B. Xét cho cùng thì tuổi thơ của cô ta khá là vất vả và nhiều đau buồn, có lẽ vì không được giáo dục cẩn thận lên lực học của cô ta mới kém đến vậy. - Kim kết luận câu cuối tỏ vẻ cảm thông với Yumi. Điều này làm nso khó chịu:

- Kim! Cô ta bị vậy là đáng lắm. Chị đừng nói gì cả hay tỏ vẻ giúp đỡ cô ta.

Kim im lặng không nói gì, còn nó bước ra khỏi phòng. Nó xuống chỗ bậc cửa bên tay phải. Qua khe cửa kính nó có thể nhìn thấy Yumi và Zollet đang bước xuống cầu thang. Lúc Yumi đi ra ngoài sân còn Zollet chuẩn bị bước vào nhà thì Yumi cầm một nắm tuyết lên và ném vào Zollet. Bình thường thì Zollet sẽ nổi giận, lần này thì khác, Zollet cúi xuống lấy một nắm tuyết ném lại Yumi. Nó cau mày, 2 người bọn họ định chơi trò ném tuyết hay sao? Tại sao lại có thể chơi trò kì cục đó được chứ (Đối với nó thì là kì cục vì nó ghét tuyết lạnh, đối với mọi người thì sẽ rất vui). Chơi chán trò ném tuyết Yumi và Zollet cùng nằm xuống mặt sân đầy tuyết và làm thiên thần tuyết. Nó cau mày lần 2, tại sao 2 người bọn họ lại có thể nằm lên tuyết ẩm ướt và lạnh. Yumi đã về, Zollet cũng bước vào trong nhà, còn nó thì vẫn ngồi đấy. Tuyết không rơi nữa không có nghĩa là tuyết sẽ tan. Mọi cảnh vật đều phủ tuyết trắng xóa, nó cầm một mảnh tuyết kên ăn thử, vị lạnh tới buốt mồm.

- Ăn tuyết không ngon đâu, nó không có vị và rất lạnh. - Là Zollet đáng tiền lại chỗ nó.

Nó quay lại mỉm cười.

- Ăn tuyết đúng là không ngon, nhưng troi ném tuyết và nằm trên lền tuyết thì còn bản hơn.

Zollet nghe thấy vậy bết nó ám chỉ chuyện lúc nãy nhưng vẫn bước tới ngồi xuống bên cạnh nó. Cả nó và Zollet cũng im lặng nhìn tuyết. Một lúc sau cả nso và Zollet cùng đứng lên, nó mỉm cười cúi chào Zollet rồi bước về phòng. Cùng lúc đó nó nhìn ra ngoài thấy một khóm hoa hồng đỏ trên lền tuyết trắng.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Chiều hôm đấy nó bước ra ngoài sân và ngắt hoa hồng trong lúc tuyết đang rơi. Mặc cho bắc làm vườn luôn miệng la nhải bên tai:

- Cô mau vào nhà đi, cứ để đó tôi làm là được rồi. Tuyết rơi dày lắm, cô không vào nhà sẽ bị cảm lạnh đấy. Nếu cậu Zollet biết được việc này tôi sẽ bị đuổi việc mất.

Nó ôm đống hoa vừa hái được vào phòng khách ở tầng 2. Nó nhảy chân sáo trên hành lang nhưng lại đột ngột dừng lại và bước đi thật bình tĩnh, nó sợ mọi người viết được sẽ chê cười nó. Zollet lúc đó cũng đang đọc tiểu thuyết ở trong phòng khách. Nó thật nhẹ nhàng để không làm phiền đến Zollet. Mớ

tủ kính nó lấy một chiếc bình cổ và cắm hoa vào, dù chưa từng học cắm hoa nhưng nó cắm khá đẹp.

- Em lấy hoa ở ngoài sân ah? - Zollet đột ngột hỏi nó.

- Vâng ạ.

- Sao em ngốc vậy. Tuyết đang rơi dày như vậy mà lại ra ngoài trời. Biết hoa hồng có nhiều gai và tuyết mà lại không lấy rẻ bọc vào, nhìn tay em xem đầy vết gai hoa hồng và đang run lên bần bật vì lạnh. - Nói xong Zollet lấy trong túi ra một chiếc khăn và lau tay cho nó.

Nó thấy hình ảnh này thật giống những ngày xưa khi mà tình cảm của nó với Zollet không bị ai đó chen ngang.

- Hoa hồng chắc sẽ chết. Phải đợi đến mùa xuân năm sau khi tuyết tan hết mới chồng lại được.

- Bây giờ em vẫn có thể trồng hoa hồng trong nhà được mà. Chỉ cần để đèn sáng và bật hệ thống sưởi.

Bình thường nó rất thông minh như mỗi khi trước mặt Zollet chỉ số IQ của nó lại giảm đi một ít thì phải.

- Nhưng ở nhà hết hạt giống hoa hồng rồi.

- Vậy thì anh sẽ cùng em đi mua hạt giống hoa hồng.

Zollet đưa nó tới cửa hàng hạt giống to nhất ở đây. Zollet mở cửa xe cho nó đầy về nam tình làm cho mấy cô gái ở đó nhìn với ánh mắt thèm thuồng. Còn nó mỉm cười hạnh phúc. Nó nhận ra trong cửa hàng này chỉ có một nhân viên bán hàng duy nhất và người đó là bạn thân của Yumi. Cô ta nhìn nó với Zollet bằng ánh mắt ngạc nhiên. Trong lúc nó chọn hạt giống nó thấy Zollet nhìn ra ngoài cửa rất lâu, theo phản xạ nó cũng quya ra. Theo ánh mắt của Zollet cô gái đứng ở phía bên kia đường là Yumi cũng đang nhìn vào cửa hàng. Thấy vậy nó chọn hạt giống thật nhanh và cùng Zollet về nhà. Nó nhờ bác làm vườn ủ hạt giống hộ nó, sau đó nó đem hạt giống vào trong phòng khách. Nó sẽ trồng những hạt giống hoa hồng này lớn lên qua mùa đông lạnh giá. Zollet chăm ngấm ngấm chiếc chậu trồng hạt giống hoa hồng.

" Đến khi những cây hồng này lớn lên nó sẽ rất giống em. Nó được trồng ở nơi đẹp đẽ không phải chịu gió rét, sâu bọ giống như em được lớn lên trong một gia đình giàu có từ bé không phải chịu khổ cực, vất vả. Cây hoa hồng này lớn lên sẽ tỏa hương rất thơm giống như em luôn rất đẹp. Cây hoa hồng sẽ có rất nhiều gai giống như em luôn kiên cường không sợ bất cứ điều gì."

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Sáng nay nó vừa mới dậy chuẩn bị đi học thì nó nhận được một món quà rất đặc biệt từ bố mẹ nó. Đó là chiếc vòng vô cùng nổi tiếng của gia đình nó, chiếc vòng này rất đẹp, giá trị của chiếc vòng trên thị trường không phải là nhỏ. Lúc đó, nó chợt nảy ra một ý tưởng và quyết định mang chiếc vòng đi học. Tối trường nó đem chiếc vòng ra khoe với lũ bạn của mình. Bọn họ xúm vào khen chiếc vòng đó hết lời, nhưng mỗi lần như vậy nó chỉ mỉm cười tự kiêu vì nó nghe lời xu lĩnh quen rồi. Chiếc khi vào giờ học hôm đó nó gọi một cậu bạn tới và thì thầm vào tai một điều gì đó. Suốt buổi học hôm đó nó yên tâm ngồi học, cho tới khi chuông báo hết giờ. Nó mở tủ đồ của mình định lấy chiếc vòng và giá bộ đầy hoảng hốt:

- Á mất rồi! Chiếc vòng đó đâu rồi.

Nghe thấy tiếng nó mọi người đều xúm lại và không ai thấy chiếc vòng đâu cả. Nó bắt đầu bật khóc nức nở ngay trước mặt mọi người. Đối với một Victoria tự tin luôn ngẩng cao đầu mỉm cười kiêu hãnh thì việc khóc trước mặt toàn thể học sinh trong nhà trường thế này quả thật rất khó tin. Vì thế mọi người ai cũng nghĩ là nó khóc thật lòng. Thầy giám thị yêu cầu nó chinh bày lại toàn bộ sự việc, bữa chinh bày nó vừa đem thêm vào đó những tiếng nức nở làm ai nghe cũng phải đau lòng:

- Thưa thầy.... hôm nay em.... đem chiếc vòng ...cô đó đi học. Em có đem...hức hức... ra cho một số bạn xem, sau đó.... khi chuông báo vào lớp ...học em cất chiếc vòng vào ..huhu...tủ đồ cá nhân. Hức ...hức.. sau khi kết thúc giờ học.. hức hức... em quya lại lấy chiếc vòng trong tủ đồ thì...huhu.. chiếc vòng đã hoàn toàn biến mất.

- Vậy em chắc chứ? Em đã tìm kĩ chưa?

- Em và các bạn đã cùng tìm lại .....nhưng chỉ tìm được chiếc hộp đựng vòng đã bị cạy nắp ở ngăn nhà vệ sinh nữ khu B.

- Theo em thì ai có thể là thủ phạm lấy chiếc vòng.

- Thưa thầy...huhu... chiếc vòng đó ngoài việc có giá trị về kinh tênos còn giá trị về văn hóa và tinh thần rất lớn. Sáng nay bố mẹ em vừa gửi nó đến cho

em và em đã đem tới trường để các bạn cùng chiêm ngưỡng. Ngoài học sinh trong trường ra thì chưa ai biết chuyện chiếc vòng cả.

- Nếu em đã nói vậy thì chúng tôi đành phát lệnh kiểm tra tù đồ cá nhân học sinh trong trường và các phòng học thôi vậy.

- Vâng em cảm ơn thầy.

Một lúc sau lệnh kiểm tra được ban bố ra toàn toàn nhà trường, dù hết giờ học nhưng học sinh vẫn phải ở lại để kiểm tra. Một số học sinh khu B có xi xào về việc này:

- Đồ là về chuyện, ai bảo thích khoe của làm gì mất là đáng đời cô ta.

- Chỉ vì cái vòng cổ lỗ sĩ của cô ta mà bọn mình phải ở lại.

- Máy cô nói vậy là có ý gì hả. - Tiếng Kathy the the đằng sau lưng.

- Ah không không có gì. - Nói xong mấy học sinh đó trở về chỗ cũ của mình.

- Đã tìm thấy rồi chứ? - Thầy giáo hỏi nó.

- Thưa thầy, đã tìm kĩ nhưng vẫn không thấy gì ạ.

- Tìm tất cả chưa?

- Rồi ạ.

- Còn tù của hội trưởng hội học sinh Zollet chưa được tìm vì Zollet không có ở đây. - Tiếng một học sinh chen vào.

- Nếu mà Zollet thì bỏ qua cũng được.

- Có phải chiếc vòng đó dính một viên đá quý màu xanh rất to ở giữa và xung quanh là những viên đá rubi bé hơn đúng không? - Tiếng của cậu bạn lúc nãy Victoria nói chuyện lên tiếng. Nhưng nso vẫn giả bộ ngạc nhiên quya lại hỏi:

- Cậu thấy nó ở đâu vậy? Nó chính là chiếc vòng đó.

Cậu bạn đó giả vờ ngẩng đầu ngẩng tai như đang suy nghĩ một lúc sau mới trả lời.

- Hình như là mình nhìn thấy nó ở tù đồ khoảng từ 1023 đến 1025 khu B, mình không nhớ đồ cho lắm.

- Vậy thì mau đến đó tìm lại. - Tiếng thầy giám thị sốt sắng.

Mọi người cùng kéo nhau tới tù đồ từ 1022 tới 1025 tìm kĩ một hồi nhưng vẫn không thấy gì. Mọi thứ giương như trở thành vô vọng.

- Có phải nó kia không? - Một học sinh nữ chỉ vào tù đồ 1023 và tiếng lại gần, móc trong con búp bê cheo trên chiếc vòng của tù đồ 1023 ra chiếc vòng của nó.

- Như vậy là đã tìm thấy rồi. Tù đồ này là của học sinh nào vậy? - Tiếng thầy giám thị tỏ vẻ vui mừng.

- Thưa thầy đó là tù đồ của Yumi ạ.

- Nhà trường sẽ trừng trị nghiêm khắc học sinh nào có hành vi trộm cắp. Yêu cầu em Yumi ở lại làm việc với chúng tôi, còn tất cả học sinh khác có thể ra về.

Học sinh nhanh chóng giải tán, nó cũng về nhà trên môi nụ cười chiến thắng.

Thầy giáo mời Yumi vào phòng làm việc.

- Hành vi của em thực sự không xứng đáng là học sinh của trường này.

- Thưa thầy em bị oan. Em hoàn toàn không biết chiếc vòng đó và cũng không hiểu tại sao chiếc vòng lại ở trong tù đồ của em.

- Em nói gì đi nữa thì tôi không thể giúp em được. Em buộc phải chịu án phạt của nhà trường, trong thời gian đó em sẽ bị đình chỉ học.

- Thưa thầy em..

- Xin lỗi chúng tôi buộc phải làm vậy.

Nói xong thầy giáo bước thẳng ra khỏi căn phòng. Yumi không biết phải làm thế nào cả, cũng không biết phải nhờ ai giúp đỡ.

Nó phải đi học mấy ngày nữa rồi nghỉ đông luôn, sau đó thì nghỉ lễ giáng sinh và nghỉ năm mới. Không phải học hàng ngày nó chỉ tập võ, chơi đàn, đọc tiểu thuyết, tiệc tùng... nó nhàn hạ và nhàn rỗi vô cùng. Chẳng có việc gì để làm, cũng không lo đối phó với Yumi vì cô ta đã về cái vùng xa xôi hẻo lánh ven biển Nhật Bản nào đó để nghỉ đông. Cứ tưởng cuộc sống thanh thoi đó sẽ kéo dài được lâu ai ngờ đúng một cái mẹ của Zollet trở về. Bình thường bà ta ở tại dinh thự riêng của mình ở miền bắc nước Anh vậy mà tự dưng nhảy tới đây một cách bất ngờ chẳng nói với ai. Sáng hôm đó bà ta tới nhà Zollet vậy mà mãi tới buổi tối nó mới biết bà ta có mặt ở đây. Nó luôn kính trọng và quý mến mẹ của Zollet, bà Elizabest cũng chẳng có gì đáng sợ như mọi người nghĩ. Bà ta là một phụ nữ đẹp, được mọi người kính trọng và nể sợ vì quyền lực, tài sản và địa vị xã hội. Dù sao nhờ ơn bà ta tối hôm đó nó được nói chuyện, không phải chịu một bữa tối im lặng.

- Có chuyện gì xảy ra với hai đứa vậy? - Giọng nói lạnh như băng phá tan khoảng không tĩnh mịch.

- Mẹ nói vậy là có ý gì? - Zollet hỏi lại với giọng lạnh lùng không kém.

Cũng may nó đã quen với cảnh này lên không bị lạnh xương sống, với người bình thường mà ngồi đó có khi sợ tới nỗi dựng tóc gáy rồi.

- Đừng tưởng mẹ ở xa mà không biết chuyện gì?

- Chẳng có chuyện gì cả.

- Thật không ra thể thống gì cả.

- Mẹ đang nói đến chuyện gì con không hiểu. - Đến bây giờ nó mới mở miệng.

- Đừng giả bộ ngu ngốc nữa, trong xã hội dù có xinh đẹp đến đâu nhưng mà không có đầu óc thì chẳng làm được trò chống gì đâu. - Lời bà ta nói lạnh như ngàn mũi băng đâm vào nó.

- Đây không phải là con ngu ngốc mà là con muốn mẹ đi thẳng vào vấn đề chính. - Nó bật lại ngay, nó biết dù có quý mến người phụ nữ này tới đâu thì chịu nể bà ta coi như là nó thất bại.

- Hai đứa dù có muốn làm trò gì đi chăng nữa thì cũng phải nghĩ đến danh dự gia đình chứ. Mẹ không hiểu tại sao Zollet có thể đi lăng nhăng với cô nhỏ vừa nghèo vừa xấu tên là Yume. Nhưng không có lửa thì sao có khói lên tại sao Zollet lại yêu Yume mà không yêu vợ của mình thì phải hỏi con đây Victoria.

- Cô ấy tên là Yumi chứ không phải là Yume. - Zollet đính chính lại cái tên.

- Mẹ muốn 2 đứa chấm dứt ngay chuyện vớ vẩn này. Nếu đồn ra ngoài thì thật là nhục nhã và nhục nhất không phải là mẹ mà là Victoria.

- Con không ăn nữa đâu. - Zollet đứng lên đi khỏi bàn ăn.

- Con quay lại cho mẹ. - Bà Elizabest hét lên nhưng Zollet vẫn bỏ đi.

Nó thấy Zollet đã bỏ đi thì người ngồi lại ngánh chịu nghe những lời nói sắc như băng sẽ là nó.

- Không có nó ở đây cũng tốt, mẹ con ta sẽ dễ nói chuyện hơn.

- Vâng ạ.

- Từ trước đến giờ mẹ luôn coi trọng và đánh giá con rất cao. Cuối cùng thì mọi chuyện lại như thế này. Con đâu phải là một cô bé ngoan ngoãn con rất thông minh luôn hiểu được ý ta. Có trách cũng chỉ trách Zollet, chắc chắn mẹ sẽ đứng về phía con. Mẹ đâu có thể tương lai của con tại mình hủy hoại bởi một con bé nghèo kiết xác được.

- Vâng ạ.

- Ta thấy ở con có nhiều đặc điểm giống ta. Nhưng con vẫn còn quá như mì, quá lương tay, còn thiếu sự nhẫn tâm, nếu muốn thành công thì cần phải trở nên độc ác hơn một chút, mạnh tay hơn một chút.

- Vâng con sẽ làm theo lời mẹ dạy. Con xin phép.

Nó đứng lên ra khỏi phòng ăn trong lòng vô cùng cảm phục bà ta. Một người phụ nữ tài giỏi, nổi tiếng là độc hơn rắn hổ mang cách nói chuyện cũng độc vô cùng. Bà ta vừa tỏ vẻ quan tâm tán thưởng nó vừa mắng mỏ nó một cách nhẹ nhàng để nó biết đường mà cố gắng. Có một người mẹ như bà ta thì nào Zollet rất lạnh lùng, nhẫn tâm nhưng cũng rất tài giỏi. Mặc dù ở nhà nhưng nso rất ts khi gặp Zollet. Căn nhà rộng lớn luôn yên tĩnh vì bà Elizabest không thích tiếng ồn. Thật đúng là mẹ nào con đây. Nó chỉ ngồi trong phòng đọc tiểu thuyết và những cuốn sách nghiên cứu kinh doanh hoặc lịch sử địa lý,... Cuộc sống không qua vô vị cũng chẳng thú vị. Bây giờ nó mới thấy cuộc sống của mình nhàm chán ý như một bà quả phụ 30 tuổi. Chẳng lẽ lớn lên nó sẽ sống giống như mẹ của Zollet thậm chí cuộc sống còn chán ngắt hơn cả bà ta. Mẹ của Zollet dù sống ở một nơi hoang vu thuộc miền đông nước Anh bà ta luôn chán những buổi tiệc tùng nhưng quan hệ trong xã hội của bà ta thì rất vững chắc, mọi người phải quy lự dưới chân bà ta còn nếu muốn gặp người phụ nữ này cách duy nhất là mò đến dinh thự của bà ta. Chán ngắt, tẻ nhạt, hết việc để làm,... Dù đã gần đến lễ giáng sinh nhưng mọi người trong ngôi nhà này vẫn bình thản như thường. Ngoài việc nhìn thấy cây thông và mấy món đồ trang trí giáng sinh thì nso chẳng thấy một chút

không khí giáng sinh trong ngôi nhà này. Nó nhớ những năm tháng trước kia khi còn sống với bố mẹ lễ giáng sinh của nó rất vui chán ngập hạnh phúc. Còn 1 ngày nữa để chuẩn bị mà nó chẳng nghĩ ra lời một món quà cho Zollet. Tặng quà người giàu đã khó mà lại tặng cho chồng chưa cưới còn khó khăn hơn. Vất vả suốt ngày cuối cùng nó quyết định tặng Zollet một quyển sách cổ bìa đựng sách đã được bọc lại bằng vào và đính đá quý. Lo xong vụ quà tặng bây giờ có thể yên tâm mà đợi lễ giáng sinh tề nhậm sắp tới.

Vào lúc 11h30 đêm ngày 24 tháng 12 nó ngồi ở phòng khách chính của căn nhà, lễ giáng sinh sắp bắt đầu mà nó vẫn chưa thấy Zollet đâu còn bà Elizabest thì vẫn bình thản ngồi đó chơi đàn piano những bài ca giáng sinh. Dù ngồi yên nhưng nó không thể bình thản được như bà ta còn tại sao lại như vậy thì nó đâu có thể biết được. Chỉ còn đúng 2 phút nữa là đồng hồ điểm 12h đêm thì Zollet thình lình bước vào làm nó không nén nỗi vui mừng trên khuôn mặt còn bà Elizabest vẫn bình thản như thường. Chuông đồng hồ điểm 12h thì tiếng đàn piano của bà ta cũng dứt. Vẫn với khuôn mặt bình thản như thường bà ta ôm hôn Zollet như những gì mọi người làm trong lễ giáng sinh. Zollet cũng ôm hôn nó với khuôn mặt không một chút cảm xúc. Trước bữa ăn lúc 12h30 nó tặng quà giáng sinh cho Zollet và bà Elizabest. Ít nhất thì bà ta còn có thể nghe rằng ra cười và cảm ơn nó nhưng Zollet thì dù nguyên khuôn mặt không biểu cảm. Đến khi kết thúc bữa ăn Zollet vẫn chưa chào quà giáng sinh cho nó nó vẫn ngồi đó đợi để nhận quà. Cho tới khi bà Elizabest kê nôi đi ngủ Zollet vẫn không tặng quà giáng sinh cho nó. Đến lúc về phòng nó muốn bật khóc thật sự, chẳng lẽ Zollet không quan tâm đến nó thật sao, dù không còn yêu nó thì vẫn phải tặng quà nó chứ. Huhu nó nằm đó khóc và nghĩ quên lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15

Nó ngủ dậy nhưng lại không muốn bước chân ra khỏi giường. Trời lạnh như thế này thì cứ ở trong nhà cho nó lạnh. Đấu tranh với bản thân mãi cuối cùng nó cũng ra khỏi giường và phải mất 5 phút để tỉnh ngủ nó mới bước vào nhà vệ sinh được. Nhìn đồng hồ nó biết bây giờ bữa sáng đang bắt đầu, nếu mà xuống phòng ăn thì thể nào cũng gặp ánh mắt phóng ra băng của bà Elizabest. Nó mặc một đồng áo thật dày rồi mới đi xuống phòng ăn dù nhiệt độ trong nhà cũng đâu thấp lắm. Ngồi xuống bàn ăn người giúp việc đem ra cho nó một đĩa thịt con gì đó mà nó không biết. Nó ăn được vào thìa mới ngừng mặt lên nhìn bà ta, ánh mắt bắn ra băng của bà ta, cũng may nó chuẩn bị nhiều áo nếu không thì sẽ chết vì lạnh.

- Thời gian rất quan trọng đấy.
- Con biết ạ. - Nó bình thản trả lời rồi tiếp tục ăn.
- Không tôn trọng thời gian đồng nghĩa với việc không biết tôn trọng kỉ luật.
- Vâng ạ.
- Con cũng lên biết việc gì đúng việc gì sai.
- Vâng ạ.

Cũng may bà ta đã đứng lên nếu không chắc là nó không nuốt nổi mất, chỉ một lỗi tí ti là ngủ dậy muộn mà bà ta nói sớ xiên linh ta linh tinh. Haizz... tốt nhất là nó cứ ăn cái đã, mùa đông có béo cũng chẳng ai biết.

- Anh có đi nghỉ giáng sinh không. - hết việc để làm nó đành nói với Zollet một câu không liên quan.
- Cái đầu thông minh của em bị lạnh làm giảm thông minh ah?

Nó há hốc mồm vì không hiểu Zollet đang nói chuyện gì. Đúng là mẹ nào con đây nói chuyện tào lous từ ngữ xa lạ làm cho một người chỉ số IQ cao như nó không hiểu cái gì.

- Chẳng phải theo lịch thì m sẽ về diện trang cùng với anh sao?

Há hốc mồm lần thứ 2 vì nó không hiểu sao lại có chuyện về diện trang ở đây.

- Em không muốn đi chảnh rét ah?

Nó ngật ngật đầu, nhìn mặt nó lúc này trông ngớ vô cùng.

- Giáng sinh năm nay anh sẽ cùng em về diện trang ở Australia.
- Chỉ có 2 chúng ta thôi sao?
- Nếu muốn em có thể đem Kim theo.

- Anh quyết định tới điền trang ở Australia lúc nào vậy?

- Anh không quyết định mà là mẹ muốn anh và em sẽ tới đó.

Nản toàn tập. Nó đang tưởng bỏ rằng Zollet muốn đi cùng nó đến điền trang ai ngờ. Zollet đi cùng nso đến điền trang bởi vì bị người mẹ độc đoán của mình bắt buộc.

- Chúng ta sẽ đi phi cơ của anh tới đó sai?

- Không. Đi của em.

- Nhưng em đã có phi cơ đâu.

- Em không thích anh tặng riêng cho em 1 chiếc phi cơ vào dịp giáng sinh ah?

Nó nhật ngật đầu vì bị shok. Sinh nhật năm ngoái của nó thì tặng du thuyền sang đến giáng sinh năm nay thì tặng phi cơ.

- Thôi em lên phòng đây.- Nói xong nó chạy thẳng lên phòng.

Nó bắt Kim xếp tất cả những bộ quần áo mà mùa hè nó có thể mặc kể cả mấy bộ thiếu vải cũng không sao vì ở Australia đang là mùa hè mà. Chi 2 tiếng nữa nó và Zollet sẽ bay nửa vòng trái đất tới Australia ở đó sẽ chỉ có gió, nắng ấm và chắc chắn không có Yumi.

Chiếc phi cơ Zollet tặng cho nó rất đẹp (Quà người mình yêu tặng không đẹp với là lạ), nên có phải ngồi trên máy bay nửa vòng trái đất cũng không thành vấn đề với nó. Nó đã nhìn thấy biển Thái Bình Dương điều đó cho thấy nó sắp tới Australia và tránh xa cái lạnh. Trước khi tới nơi nó đã kịp bỏ hết bộ quần áo gầy sù và đôi boots cao cổ. Để thay bằng chiếc quần đùi rách và áo sơ mi tùm vạt cùng với đôi giày búp bê. Vừa ra khỏi máy bay nhưng tia nắng ấm áp của buổi trưa chiếu thẳng vào mặt nó, cũng may nso chuẩn bị trước một chiếc mũ rộng vành và kính mắt. Nhìn dáng vẻ của nó khá buồn cười và hơi lồi thối, cũng may là lần này Zollet không ý kiến gì về cách ăn mặc của nó.

Leo lên limo mà nso vẫn còn đeo kính đội mũ, ngó không tả được. Cũng may là kính ô tô màu đen nếu không thì nó thành trò cười cho người đi đường. Sau khi nhìn vẻ ngây ngô của nó một lúc Zollet bật cười.

- Anh cười gì vậy?

- Cười là quyền tự do cá nhân mà.

- Nhưng đó là kiểu cười chếu giễu đúng hơn là anh đáng cười nhạo em.

- Anh có cười gì em đâu chẳng qua bởi vì... trông em xinh quá. - Zollet hạ giọng xuống lên nó không thể nghe thấy gì.

- Anh vừa nói gì cơ. - Vì không nghe thấy lên nó hỏi lại.

- Anh có nói gì đâu. Anh chỉ bảo là trông em ngốc quá.

- Nếu ngốc thì em sẽ bỏ mũ và kính ra vậy.

Nó bỏ mũ và kính ra trông bớt ngốc và xinh hơn rất nhiều (Thực ra lúc nào nso chẳng xinh).

- Tại sao lại không được đi phi cơ tới thẳng điền trang.

- Vì ở điền trang không có sân bay và chính quyền địa phương không cho phép.

Nó yên lặng chẳng biết nói gì cả, tất nhất là nó cứ ngồi yên nhìn người đi đường, Zollet cũng không biết làm gì cả lên tốt nhất là cứ ngồi ngắm nó.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Điền trang nhà Zollet là nơi cũng cấp cừu lớn nhất thế giới, nơi đây được bao phủ bởi những đồng cỏ xanh và hàng triệu con cừu trên cánh đồng. Căn nhà ở trung tâm điền trang rất lớn, nó vô cùng cổ kính nhưng vẫn mới vì luôn được lau chùi thường xuyên. Nhưng mấy cái vẻ đẹp và đồng cỏ đầy cừu

không đủ cuốn hút nó, việc thay đổi thời tiết và mùi giờ đột ngột khiến nó hơi mệt, nó muốn lên phòng. Nó gọi ông quản gia:

- Jond, ông là quản gia ở đây hả? - Thực ra nó cũng chẳng biết và càng không thèm quan tâm tới tên của ông ta, chẳng qua vì nhìn thấy dáng vẻ và cái biển tên trước ngực mà nó đoán vậy.

- Vâng thưa cô. Cô có việc gì cần sai bảo.

- Hành lí tôi được đem lên phòng rồi chứ?

- Vâng thưa cô.

- Tôi muốn lên phòng ngủ.

- Mời cô đi lối này.

Ông ta sai một người giúp việc dẫn nó lên phòng, phòng nó ở tầng 2 và để lên đó phải đi bằng một chiếc cầu thang máy được làm từ thế kỉ 10 (ax ax). Căn phòng của nó khá là giộng có cửa mở ra hành lang và rất nhiều cửa sổ. Đợi người giúp việc đi xuống nó chui ngay vào nhà tắm. Đó là một căn phòng mang dáng vẻ cổ nhưng có hệ thống xông hơi. Ngâm mình trong nước nóng nó thấy dễ chịu hẳn.

Ừa Zollet đâu rồi? Từ lúc tới đây nó vẫn chưa thấy mặt Zollet đâu cả. Thôi tốt nhất là không quan tâm, phải tắm cái đã.

Nước nóng bắt đầu làm nó buồn ngủ, nó bắt đầu nhắm mắt. Đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa nó quay ra phía cửa và thấy Zollet. Mắt chữ A mồm chữ O nó đang không hiểu sao Zollet lại tự dưng mở cửa lúc nó đang tắm thế này, trên người Zollet lại không mặc áo nữa chứ.

- Sao em lại tắm ở trong phòng của anh? - Zollet hỏi nó.

- Đâu có, đây là phòng của em mà.

- Em đi lộn phòng rồi, từ trước tới giờ đây là phòng của anh.

- Nhưng người giúp việc đưa em vào phòng này mà.

- Thôi em tắm đi.

Qua tấm gương trong nhà tắm nó nhìn thấy Zollet đang ngồi trên giường. Lâu lắm rồi nó mới có dịp nhìn Zollet không mặc áo, công nhận là càng lớn body Zollet càng chuẩn, vòng eo thon và cơ bụng 6 múi, cơ ngực rắn chắc. Nó lắc đầu mấy cái rồi nhanh chóng tắm xong bởi cứ ngồi đó mà ngắm Zollet thì có lẽ nó có thể ngắm suốt đời cũng được (hix hix).

Lúc nó bước ra khỏi nhà tắm thì Zollet bước vào, hai người giao nhau ở phía cửa, lúc đó Zollet có hít mùi thơm trên người nó. Lúc Zollet tắm xong vẫn chưa mặc áo, trên người còn đọng lại vài giọt nước nhìn manly vô cùng. Cũng may nó kịp chế được cảm xúc mà phải quay ra nhìn ban công.

- Ở ngoài đó có cái gì mà sao em cứ ngồi nhìn chăm chú.

- Àh không có gì đâu.

Zollet bước tới gần chỗ nó đang ngồi, nó có thể ngửi thấy mùi thơm trên người Zollet.

- Em đói chưa?

- Sao cơ ạ?

- Anh hỏi là em đã thấy đói chưa.

Nó ngạc nhiên thật sự, hình như thay đổi thời tiết và mùi giờ làm thay đổi tính cách con người. Từ trước tới giờ nó chưa từng nghe Zollet hỏi câu kì lạ như vậy.

- Em không thấy đói ah? Không ngờ một người ngày ăn 4 bữa chính và chục bữa phụ như em lại không thấy đói.

Đến bây giờ nó mới thấy đói. từ trưa tới giờ nó đã ăn gì đâu.

- Có ạ.

- Muốn đi ăn tối không?

- Có ạ.

- Vậy thì nhanh lên xuống ăn tối thôi. Ngày mai có nhiều thứ để chơi lắm.

Zollet kéo nó ra hành lang. Thay vì đi cầu thang máy hay đi cầu thang bộ Zollet dù nó chơi trò trượt cầu thang. Trò này vui thật đấy! Đến bây giờ nó mới biết Zollet biết chơi trò trẻ con này. Lần đầu trượt nó cũng hơi sợ nhưng thấy vui vui. Nó vừa trượt xuống hành lang thì chạy đi ngay và quay lại lè lưỡi chêu Zollet:

- Chạy thi xem ai tới phòng ăn trước nhé.

Nó tập chạy thường xuyên và chạy trước Zollet thì thể nào cũng thắng. Quay đầu lại nó không nhìn thấy Zollet đâu cả, nó thắng chắc rồi. Đột nhiên một khung tranh mở ra và Zollet nhảy từ đường hầm bí mật ra ôm lấy nó. Đến lúc này thì nó khỏi cười chiến thắng mà chuyển sang cười làm hòa.

- Anh chơi bản. Anh chạy bằng đường hầm bí mật lên nhanh hơn em là phải.

- Ai bảo em chạy trước.

- Tại vì anh chạy nhanh hơn em.

- Thôi đứng lên đi, coi như là em thắng được chưa.

- Hì thể cũng được.

Nó mỉm cười làm hòa lần thứ 2 đến lúc nhìn lên thì Zollet đã đi trước nó một đoạn lên nó đành chạy theo.

Tối nay nó được ăn thịt đà điểu và thịt chuột túi. Thịt đà điểu còn ngon vì nso có vị giống thịt bò còn thịt chuột túi thì cứ kiểu gì ấy.

- Tại sao ông lại đưa Victoria vào phòng của tôi? – Zollet quay sang hỏi ông quản gia cứ đứng kè kè đằng sau.

- Thưa cậu chủ, hết phòng rồi ạ.

- Ông già rồi lên lú ah?

- Không thưa cậu, tại vì hết tào nhà đang trong thời kì sửa chữa. Các phòng khác đều được sửa lên không thể ở được ạ.

- Chẳng lẽ cả một tòa nhà phòng nào cũng sửa hay sao?

- Vâng ạ.

- Biết tôi sẽ tới đây nghỉ đông mà không sửa nhanh lên được hay sao?

- Tại vì tôi nhận được lệnh quá muộn. Tôi cũng đã hỏi bà chủ và bà bảo là cứ sắp xếp cậu chủ và cô Victoria vào phòng của cậu vì 2 người cũng là vợ chồng.

- Vậy cũng được không sao đâu ạ. – Nó bây giờ mới lên tiếng.

- Ông đi ra đi. – Zollet nói với ông ta bằng giọng giận dữ.

- Vâng ạ. – Nói xong ông ta run run đi ra khỏi phòng.

Ăn tối xong nó và Zollet lên phòng ngủ. Nơi đây trả có trò gì để nghịch, nếu muốn đọc sách thì phải đi một đoạn xa mới tới phòng sách, nso ngại không muốn đi. Còn Zollet thì ngồi xem phim...sex. Thình thoảng nó lại ngó vào màn hình máy tính, ngó xong nó lại quay đi, mỗi lần như vậy Zollet lại nhếch mép mỉm cười kinh kinh.

- Em đi ngủ đi. – Zollet bảo nó.

- Vâng ạ.

Nó bước vào phòng vệ sinh thay đồ ngủ. Nó vừa nằm lên giường được khoảng 5 phút thì Zollet lên giường. Nó không thể tập trung nhắm mắt vào ngủ, nó muốn ôm lưng Zollet. Đến 12h nó vẫn chưa ngủ được, nso cứ nằm đó mở mắt và nhìn lưng Zollet, nhwuxng hình ảnh lúc Zollet không mặc áo cứ hiện ra trong đầu nó.

- Em chưa sao? – Zollet hỏi nó nhưng không quay mặt lại.

- Sao anh biết em chưa ngủ?

- Vì em ngủ rất khác lúc thức.

- Sao anh cũng chưa ngủ?

- Vì có người cứ tập trung nhìn chăm chăm vào lưng anh trong đầu đầy những ý nghĩ đen tối thì sao anh có thể ngủ được.

- Em..

- Nếu em muốn ôm anh thì cứ ôm đi.

Nó ôm Zollet, tay nó chạm vào bộ ngực rắn chắc và cơ bụng 6 múi của Zollet đã thế Zollet còn không thèm mặc áo đi ngủ. Nhắm chặt mắt lại cuối cùng thì nó cũng ngủ được, nó ngủ ngoan như một thiên thần. Nhưng 2 tay cứ ôm chặt Zollet như sợ ai lấy mất làm cho cả đêm hôm ấy Zollet phải nằm yên vì bị nó ôm chặt quá.

Sáng hôm sau vừa tỉnh dậy nó đã không thấy Zollet đâu cả. Hix hix, tối hôm qua nó ôm chặt thế mà bây giờ đã chạy đi chỗ khác. Mặc kệ tạm thời nó không quan tâm, nó còn bận đánh răng rửa mặt cái đã. Bên cạnh phòng ngủ còn có một phòng đọc sách nho nhỏ, nó mở cửa bước vào căn phòng này và nhìn thấy Zollet đang ngúc mặt lên bàn đọc sách ngủ một cách ngon lành. Càng nhìn Zollet nó càng có nhiều tình cảm với Zollet hơn, thứ tình cảm này không còn trẻ con nữa. Trước kia nó không muốn mất Zollet vì tính ích kỉ của một đứa trẻ con, nhưng bây giờ nó không muốn mất Zollet vì nó yêu Zollet. Khi ngủ đôi mắt của Zollet nhắm chặt lại 2 hàng lông mi dài và cong vút, đôi môi hồng tươi mím cười chum chím, ... nói chung là rất đẹp. Thời gian đầu mà cứ ngồi ngắm Zollet như thế này. Nó cúi sát mặt xuống và thổi vào tai Zollet, ngủ gì mà say thế, nó thổi thét cả hơi mà vẫn chưa tỉnh dậy. Nó cúi mặt xuống định thổi tiếp thì Zollet mở to mắt ra nhìn nó, làm nó giật mình xit chút nữa thì ngã xuống sàn nhà.

- Em làm cái trò gì vậy?

- Em định gọi anh dậy.

- Gọi anh dậy hà là hôn lên anh. - Zollet nhìn nó mỉm cười đầy mỉa mai.

- Em việc gì phải hôn lên anh, nếu muốn thì em cứ thế mà hôn sao phải lên lút. - Nó nói với giọng đầy bức tức mà nghe cứ như đang giận dỗi (Hậu quả của việc không thể nói được giọng người lớn, chỉ nói được giọng y như giọng trẻ con).

- Không hôn lên thì em đang định làm trò gì đấy hả?

- Em nói rồi mà, em gọi anh dậy.

- Gọi dậy cũng đâu cần cúi sát mặt như thế chứ. - Zollet vặn lại nó.

- Tại vì em thổi vào tai anh.

- Thổi vào tai có thể gọi dậy được ah?

- Thổi vào tai buồn, buồn thì khó chịu, khó chịu thì không ngủ nữa, không ngủ nữa thì phải dậy chứ sao. - Giọng nó như đang cáu mà cứ nghe như là sắp khóc tới nơi.

- Thôi anh đùa đấy, đừng có giận nha.

- Em đâu có giận. - Đúng là nó có giận đâu nhưng khổ quá, vì giọng giống trẻ con lên nghe cứ như giận thật.

- Không giận cũng tốt, đỡ mất thời gian.

Thất vọng và nản toàn tập, sao Zollet có thể nói một câu vô tình vô nghĩa vô lý trí như thế cơ chứ.

- Sao anh lại ngủ ở đây?

- Sáng nay anh dậy sớm quá lên vào đây đọc sách nhưng ngủ quên mất. - Thực ra Zollet không muốn nói với nó là cả đêm đau người không ngủ được lên phải dậy.

- Anh không thích nằm với em ah? Sao lại không ngủ được?

- Tại vì anh chứ quen thôi tiết ở đây. - Zollet đang nói dối nó vì không muốn nói với nó là anh không ngủ được vì bị em ôm chặt quá.

- Nghe cứ điệu điệu kiểu gì ý.

- Anh nói thật mà, em xuống ăn sáng đi.

Nó và Zollet xuống phòng ăn. Nó đi rất nhanh vì đêm qua ngủ ngon, nó thấy tâm trạng tốt lên đi rất nhanh. Còn Zollet bây giờ vẫn cảm thấy buồn ngủ và đau người vì đêm qua không ngủ được.

Sau bữa sáng nó và Zollet ra ngoài sân, ở đó đã có 2 con ngựa đợi sẵn.

- Em muốn đi một vòng quanh đây không?

- Có ạ.

Zollet đã nhảy lên ngựa nhưng nó cứ đứng đó lung túng mãi.

- Sao vậy?

Nó không thèm trả lời mà ngược ngui bước lên ngựa. Zollet đã phi trước nó một đoạn nhưng phải dừng lại đợi nó.

- Em sao vậy?

- Có sao đâu ạ.

- Hum. Quay ngựa về đi.

Nó đánh ngoan ngoãn quay ngựa về, tất cả là chỉ tại hôm nay nó mặc váy (lí do sến không chịu được) vì vậy ngồi vắt 2 chân sang cùng một bên yên làm nó không thể phi ngựa nhanh được.

- Em thay đồ đi. Anh sẽ đứng dưới này đợi em.

Nó chạy tót lên phòng và thay đồ thật nhanh. Lúc chạy xuống nó nhảy phóc lên ngựa.

- Đưa từ đây tới phía bìa rừng không? Ai thua sẽ phải đãi thịt cừu nướng và rượu sâm panh. - Zollet đề nghị với nó.

- Ok.

Zollet và nó cùng thúc ngựa một lúc. Từ năm lên 6 nó đã biết cưỡi ngựa lên điều khiển ngựa nó rất thành thạo. Đầu tiên nó đi song song với Zollet một lúc sau nó vượt lên, còn bây giờ.....nó đang ở đằng sau và hít bụi. Rất nhiều lần nso cố gắng vượt lên nhưng càng cố nó càng bị tụt lại. Ngần đến bìa rừng Zollet cho ngựa chậm lại để đợi nó.

- Anh muốn thua ah?

- Không.

- Sao anh không phi tiếp đi? Em có thể vượt lên đây.

- Phi ngựa vắt và đến thế sao? Đầu có phải vật nhau đầu mà người em đánh đẩy bụi và mồ hôi người lẫn ngựa. - Zollet nhìn nó mỉm cười chế giễu.

Zollet và nó cho ngựa bước song song trên con đường đất đỏ. Zollet tiến cho ngựa tiến sát vào nó và quàng tay qua eo nó và... môi nó chạm phải môi của Zollet. Tim nó đập tình thích, nó rất run. Đây không phải lần đầu tiên nso hôn Zollet nhưng hôn khi đang cưỡi ngựa thì đây mới là lần đầu. Zollet bắt đầu những hành động đi quá rới hạn hôn. Đến bây giờ nó đã ý thức được bản thân.

- Anh buông em ra đi. Anh bảo người em đánh bụi và mồ hôi cơ mà.

Nó lấy táy đẩy Zollet ra nhưng không giám đẩy mạnh vì có thể ngã ngựa.

- Anh thôi ngay đi, đừng hôn em nữa, người em dơ lắm.

- Không đúng đâu, người em thơm lắm. - Zollet lại mỉm cười mỉa mai.

Cũng may 2 con ngựa không có người cầm cương đã tự tách ra ngăn cho nó và Zollet khỏi con cuồng loạn. Nó phi thẳng tới bìa rừng như muốn chạy chón Zollet. Chỉ chút xíu nữa là nó sẽ thắng vậy mà Zollet phóng ngựa lên trước nó, kết quả là nó thua.

- Quay ngựa về thôi, em thua rồi.

- Nhìn là biết em thua rồi đâu cần phải thông báo.

- Trông em giống kẻ thất bại lắm sao?

- Không. Tên của em có nghĩa là chiến thắng cơ mà.

Nó và Zollet cùng phi ngựa về tòa nhà. Nó mệt nhưng vui.

-----Trong lúc nó đang vui vẻ trong nắng ấm ở Australia thì Yumi đang ở nhà của Zollet hứng chịu những tia nhìn lạnh thấu xương của mẹ Zollet.

- Cô biết tại sao tôi mời cô tới đây chứ? - Mẹ của Zollet nói bằng giọng lạnh hơn cả mùa đông.

- Cháu thực sự không biết. (Ngu quá, nếu là nó thì nó biết từ lâu rồi)

- Đừng có giả bộ ngây thơ nữa. Cô quyến rũ con trai tôi.

- Cháu thực sự không có làm như vậy.

- Cô nghĩ con trai tôi thích loại điểm rẻ tiền như cô sao? Nó đã có hôn ước và cô biết rõ hôn ước đó với ai rồi đấy. Nó tìm tới cô chỉ là thú vui nhất thời mà thôi. Nếu biết điều thì cô lên từ bỏ đi.

- Mọi chuyện thực sự không như lời bác nghĩ đâu ạ. Cháu với Zollet là....

- Cô đừng nói gì cả. Cô lên xem cái này. dỪng nghĩ chen ngang phá đám thì cô có thể chia cắt tình cảm của con trai tôi và Victoria.

Bà ta vút lên bàn một đồng ảnh thân mật của nó và Zollet chụp tại Australia. Yumi xem những bức ảnh đó trong lòng vô cùng bối rối.

- Bây giờ con trai tôi và vợ của nó đang vui vẻ ở Australia. Cô lên biết điều một chút, nếu không chỉ mấy ngày nữa thôi công ty của ông nội cô sẽ tuyên bố phá sản đấy.

Bà ta từ từ nhấp cùng ngụm trà. Yumi định cầm cốc đường lên để cho thêm vào trà nhưng không may cốc trà đổ thẳng vào váy. Người giúp việc thấy cảnh tượng đó thì buồn cười quá nhìn nhau mỉm cười cố gắng không bật thành tiếng. Vậy mà bà ta vẫn ngồi yên uống trà vờ như không có chuyện gì xảy ra. Yumi cuống quýt rút chiếc khăn lót cốc lên để lau váy. Làn này không nhìn được nữa những người giúp việc bắt đầu bật cười thành tiếng.

- Tôi được biết trước kia cô cũng từng làm ở đây.

- Vâng ạ. - Vừa nói Yumi vừa cuống quýt lau váy.

- Thật không ngờ, cô có thể làm việc ở đây. Chỉ cần ngồi uống trà với cô thôi tôi cũng đủ hiểu đồ cô không có đủ khả năng làm người đồ rác cho nhà này chứ đừng nói tới việc phục vụ con trai tôi.

- Thực sự thì...

- Tiễn khách.

Giọng nói lạnh lùng của bà ta vang lên báo hiệu cuộc nói chuyện kết thúc. Yumi được một người giúp việc tiễn ra ngoài. Đi khỏi căn nhà đó được một đoạn Yumi bắt đầu bật khóc và tất cả những hành vi đó đều không qua khỏi con mắt sắt sảo của bà ta.

Yumi thực sự thấy khiếp sợ người phụ nữ này. Trước kia về Nhật Yumi có hẹn hàng ngày đều liên lạc với Zollet nhưng vì ở Nhật bị động đất liên lạc gián đoạn cô không thể liên lạc với Zollet lên không hề biết Zollet đã đi nghỉ. Còn Zollet không nhận được quà của Yumi thì vô cùng khó chịu. Thực ra Yumi có gửi quà tặng đến nhà cho Zollet nhưng Zollet đang ở Australia thì sao nhận quà được.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Tại sao cái kì nghỉ đông ngắn vậy chứ, nó chẳng muốn quay về nhà tẹo nào. Bây giờ tuyết mới tan, khi tuyết tan sẽ lạnh hơn tuyết tuyết rơi. Vừa xuống tới sân bay nó đã bị cái lạnh ủa vào ngay tức khắc, cũng may Kim đã mang áo khoác ra cho nó. Về tới nhà việc đầu tiên là nó phải vào phòng khách chào mẹ của Zollet.

- 2 đưa đi nghỉ vui chứ?

- Vâng rất vui ạ. - Nó trả lời một cách hồ hởi.

- Thời tiết ở bên đó đẹp chứ.

- Vâng thời tiết rất ấm ạ. - Nó biết trả lời những câu hỏi này chỉ để mang tính xã giao nhưng nó vẫn trả lời một cách lễ phép.

- Thôi con lên phòng đi.

- Vâng con cảm ơn mẹ.

Nó chạy thẳng lên phòng còn Zollet vẫn ở lại.

- Con có vẻ không được vui lắm thì phải? - Bà ta hỏi Zollet với giọng đều đều xen lẫn khó chịu.

- Tại sao mẹ lại mời Yumi đến đây?
  - Con giám theo dõi mẹ?
  - Chẳng phải mẹ cũng theo dõi con đấy sao?
  - Mẹ không hiểu đầu óc con đang nghĩ gì nữa. Con có làm sao không vậy Zollet?
  - Mẹ thôi ngay đi. Con hoàn toàn bình thường. - Zollet trả lời mẹ bằng giọng bức tức.
  - Nếu con bình thường thì hãy suy nghĩ lại việc mình làm đi. Dù con không còn yêu Victoria thì con cũng phải dừ chặt con bé đó lại. Victoria là một đứa có đầu óc và có tiền lần quyền lực. Chính trường châu Âu đều do gia đình nó nắm giữ. Có được nó thì con sẽ có quyền lực.
  - Ở đây mẹ mới là người bất bình thường thì có. Lúc nào mẹ cũng chỉ biết tới 2 thứ tiền và quyền mẹ chẳng biết thức gì khác, ngay cả chuyện con trai mẹ sống chết ra sao mẹ cũng kệ cơ mà. Chẳng phải 17 năm nay mẹ bỏ mặc cái gia đình này để nắm giữ quyền lực, còn bố con bỏ mặc cái gia đình này để kiếm tiền hay sao. Bố và mẹ một người có tiền một người có quyền vậy mà vẫn chưa thấy đủ hay sao.
  - Con thì biết cái gì chứ? Bố mẹ làm vậy chỉ mong tốt cho tương lai của con.
  - Tương lai của con ư. - Zollet nhắc lại một cách chua chát.
  - Bố mẹ làm tất cả mọi thứ để tốt cho con mà thôi.
  - Muốn tốt cho con hay là muốn biến con thành một con dối có đầu óc? Hôn ước của con được quyết định từ khi con còn là một bào thai trong bụng mẹ. Mọi việc con làm đều do mẹ sai bảo. Khi con ra ngoài con nhận được sự kính trọng và sợ hãi của mọi người. Nhưng họ sợ con đâu phải vì chính bản thân con tài năng, họ kính sợ con vì con có một người mẹ rắn độc, một người cha quỷ quái.
  - Mẹ không ngờ con có thể cãi lại mẹ như vậy.
  - Có gì mà không thể. Chẳng phải đối với bố mẹ không có gì là không có thể hay sao? - Zollet nói bằng giọng chau chát.
  - Tất cả là tại con bé Yumi, nó đã hại con rồi.
  - Nằm trên đồng tiền làm đầu mẹ bị ảnh hưởng hay sao?
  - Mọi chuyện không liên quan tới Yumi.
  - Con có nói gì thì mọi chuyện cũng đã được bố mẹ chuẩn bị sẵn. Con vẫn sẽ kết hôn với Victoria, con phải là người thừa kế của gia tộc này.
  - Từ tâm mẹ thôi, nhưng con sẽ không làm theo lời mẹ nữa đâu. Con sẽ không để cho Victoria có một cuộc hôn nhân kinh tế, con sẽ không biến cô ấy thành một người phụ nữ đáng sợ như mẹ.
- Nói xong Zollet bỏ ra khỏi căn phòng, trong đầu đầy những suy nghĩ trái ngang. Zollet yêu Victoria, chính vì vậy anh không muốn nó chịu đau khổ. Kết hôn với Zollet Victoria sẽ không được hạnh phúc. Cách duy nhất là để Victoria tự động rời xa Zollet.

Sau khi Zollet đi ra khỏi phòng bà ta ngồi đó trong lòng vô cùng lo lắng cho tương lai của con trai mình và cách duy nhất là...

- Thực hiện kế hoạch mà tôi bảo với anh đi. - Bà ta nhắc điện thoại lên bấm số và gọi cho một ai đó.
  - Vâng ạ. Chuyện này tôi sẽ giải quyết ổn thỏa.
  - Ưm tốt lắm, sau này tôi không quên tới công của anh đâu.
  - Vâng, cảm ơn bà.
- Cuối cùng nó cũng phải tới trường. Tới trường rất vui vì được gặp bạn bè còn hơn là ngồi ở nhà làm mấy cái việc vớ vẩn.
- Nghỉ đông vui chứ? - Kathy hỏi nó.
  - Tất nhiên, tớ cùng với Zollet tới Australia, thời tiết ở đó đẹp lắm.
  - Còn tớ có bận đi quảng bá bộ phim công chiếu và dịp giáng sinh, các cậu xem nó ủng hộ mình nha. - Tara miệng nói với nó nhưng mắt thì nhìn lăng ló ra chỗ khác.
  - Tớ tới leo núi ở Anpo.

- Ừm. Dịp giáng sinh tốp được Zollet tặng một chiếc phi cơ.
- Ờo, tốp có phi cơ từ hồi mới đóng phim. - Tara bĩu môi.
- Thôi vào học rồi.

-----Tối hôm nay nó không có bài tập. Nó lên facebook ngồi chơi một lúc thì chuông điện thoại reo.

- Có chuyện gì vậy Tara?
- Cậu mở tivi ra xem đi, kênh CNN ấy?
- Có chuyện gì sao?
- Công ty của ông nội con nhỏ Yumi tuyên bố phá sản.
- Thì sao?
- Mọi hôm cậu thông minh lắm cơ mà. Người có khả năng làm cho một công ty đang làm ăn bình thường phá sản thì ở đây chỉ có mẹ của Zollet thôi.
- Ý cậu là chính bà ta đã làm việc này?
- Không! Mẹ của Zollet đứng đằng sau, còn người trực tiếp làm việc này là bố tốp. Chỉ cần bố tốp không nhập lớp ô tô hay là trả lại hoặc đem kiện công ty của ông nội Yum ra tòa là đủ để tuyên bố phá sản.
- Thật bất ngờ và thú vị đấy.
- Zollet biết chuyện này chưa?
- Làm sao tốp biết được. Thôi chào cậu nha.

Nó cúp máy và ngồi đó suy nghĩ. Mẹ của Zollet không phải là người hành động theo kiểu như vậy. Nếu bà ta ghét Yumi thì sẽ trực tiếp *** hại cô ta không việc gì phải làm cho công ty của ông cô ta bị phá sản. Còn bố của Tara không quen biết gì Yumi, càng không liên quan tới chuyện này vậy tại sao ông ta lại nhúng tay vào. Thực sự nó vẫn không hiểu đồ chuyện này cho lắm. Tuy nhiên nó vẫn cho rằng mẹ của Zollet làm vậy vì mục đích kinh tế chứ không phải vì ghét Yumi.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Nó đang ngồi nghịch mấy viên đá quý thì nghe thấy tiếng của Zollet rất to ở ngoài hành lang. Hình như Zollet đang nói chuyện điện thoại với ai đó:

- Chuyện này anh sẽ nói với mẹ. Em đừng lo lắng.
- ... (Đầu dây bên kia trả lời: - Vâng, nhưng em sợ mẹ anh sẽ ngây khó dễ.)
- Không sao đâu. Nếu mẹ anh thực sự là người làm chuyện này thì anh sẽ không để yên đâu.
- ...(Đầu dây bên kia trả lời: Huhu..em sợ lắm, chủ nợ đến đòi rất nhiều)
- Em có bận việc gì không? Nếu không thì chút nữa tới quán coffe gặp anh.
- ...(Ừm. Vậy thì hẹn anh 2 tiếng nữa tới đó)

Hóa ra là Zollet đang nói chuyện với Yumi.

- Anh chuẩn bị xe cho tôi, chút tôi đi có việc. - Zollet nói với người giúp việc.

Zollet đảo bước về phía hành lang và đi về phía phòng mẹ của mình. Nó nhón chân chạy theo sau. Tim nó đập thình thịch vì đứng lén sau cánh cửa nghe lén cuộc hội thoại giữa Zollet và mẹ của mình.

- Mẹ đang muốn làm gì vậy?
- Con đang muốn hỏi mẹ điều gì vậy?

Nó đứng ngoài nghe mà phải cố nhịn để khỏi bật cười. Công nhận trả có mấy gia đình nào có kiểu nói chuyện như thế này.

- Mẹ thôi ngay đi.
- Con cũng lên dừng lại đi.

Thực sự là kiểu nói chuyện giữa mẹ và con thế này rất độc không lo đụng. Nó phải mìn môi thật chặt nếu không chắc chắn sẽ cười lên thành tiếng.

- Đừng để con nói thẳng ra.
- Con nói thẳng ra đi.

Sax sax, nó buồn cười quá. Hít một hơi thật sâu nó lên để không bật cười.

- Tại sao mẹ lại làm cho công ty của ông nội Yumi phá sản?
- Con cho rằng mẹ làm công ty của ông nội Yumi bị phá sản?
- Không phải mẹ thì còn ai vào đây nữa?

Qua khe cửa nó thấy bà ta tiến về phía con trai mình và ôm Zollet vào lòng, đôi mắt bà ta long lanh đầy nước, nhưng khi ngừng lên thì lại khô và sắc lẹm như thường. Nó thấy thực sự rất khinh ngạc vì bao nhiêu năm nay bà ta chưa từng có một cử chỉ âu yếm với con trai mình chứ đừng nói là ôm vào lòng.

- Con thực sự quá giống ông ấy, một người yêu mùa quáng và không biết lựa chọn.

Zollet im lặng trong vòng tay của mẹ mình. Bà ta nhanh chóng trở về vị trí cũ.

- Con kém cỏi hơn mẹ tưởng. Con nghĩ mẹ là một người làm những việc thiếu trong sách thế sao? Haha. Nếu một ngày mẹ làm những việc như vậy mẹ sẽ không phải là mẹ của con. Con hãy thử suy nghĩ xem, công ty chuyên sản xuất lốp ô tô theo công nghệ Đức của ông nội Yumi đã quá cũ, quá lỗi thời, sản phẩm làm ra không có chất lượng cao. Chính vì vậy không có nhiều người mua, cách duy nhất để khắc phục điều này là hạ giá thành sản phẩm, Khi hạ giá thành sản phẩm sẽ dẫn tới việc làm ăn thua lỗ. Mẹ nói tới đây con sẽ tự hiểu tại sao công ty của ông nội Yumi phải tuyên bố phá sản.

- Sao con có thể tin lời mẹ.
- Yên có thể làm cho người ta điên, yên có thể làm cho người ta mất lí trí. Còn con trai mẹ khi yên lại mất đi chỉ số IQ. Từ trước tới giờ mẹ chưa từng nói dối ai, chưa từng làm việc gì không trong sạch.
- Thực sự là mẹ không nhúng tay vào chuyện này chứ?
- Không! - Bà ta lắc đầu một cách bình thản.
- Mẹ có thể làm gì để giúp đỡ công ty của ông nội Yumi được không?
- Mẹ không thể, nhưng con thì có thể đấy.
- Mẹ muốn con làm gì?
- Nếu con chịu giời xa con bé ấy thì mẹ sẽ giúp con.
- Mẹ luôn muốn con từ bỏ tình yêu của mình.
- Cái đó là tùy con quyết định.
- Con chào mẹ.

Zollet bước thẳng ra khỏi căn phòng, khi đi qua cửa ánh mắt của nó gặp ánh mắt của Zollet. Zollet đi ra ngoài rồi nhưng nó vẫn chưa gián quay về phòng. Nhìn qua khe cửa nó thấy bà ta đang thờ dài và nhìn vào một bức ảnh. Nó thấy rất lạ. Nếu bà ta không nhúng tay vào chuyện này thì coi như suy luận của nó là sai. Người đàn ông mà bà ta nhắc đến trong cuộc hội thoại lúc nãy là ai? Tại sao sau cuộc hội thoại với con trai mình bà ta lại nhìn khung ảnh và thờ dài? Nó vẫn đứng đó cho tới khi có tiếng gọi:

- Con mau vào đây đi.

Tìm nó như nhảy ra khỏi lồng ngực, không chỉ có mình Zollet mà cả ba ta cũng biết nó đứng lấp sau khung cửa.

- Con...com...- Nó cứ ấp a ấp úng như gà mắc tóc.

- Ta và Zollet biết con đứng ngoài đây từ rất lâu.

Nó lấp rất kín, trong phòng này lại không có gương chiếu ra ngoài vậy tại sao bà ta lại nhìn thấy nó được? Giường như thiếu được những thắc mắc của nó bà ta mỉm cười;

- Con ngạc nhiên lắm sao? Đơn giản thôi. Trên mặt bàn là một quả cầu bằng thủy tinh nhưng bên trong lại là một lớp kính. Áo ảnh của con được chiếu vào bên trong quả cầu này.

- Tại sao khi nhìn thấy con đứng ngoài mẹ và Zollet không nói gì?

- Nghe lên là một hành vi rất xấu, còn tại sao ta để cho con nghe lên thì chính ta cũng không biết.

- Con cảm ơn mẹ.

- Có phải con vẫn đang tò mò một số chuyện?

- Vâng ạ. Con không hiểu người đàn ông mẹ nhắc đến lúc nãy là ai và tại sao mẹ lại thờ dài.

- Haha...haha, người đàn ông lúc nãy cũng chính là người trong bữa tranh ảnh này. Đó là người mà ta mãi yêu suốt cuộc đời này. - Bà ta quay bức ảnh ra và người đó chính là bố của Zollet.

Từ trước đến giờ bà ta chẳng mấy khi cười chứ đứng nói là bật cười thành tiếng.

- Mẹ yêu yêu bố của Zollet thì có gì là lạ.

- Con cũng không biết chuyện này sao?

- Không ạ. - Nó lắc đầu.

- Khi ta còn trẻ lắm đó ta mới 20 tuổi, lúc đó ta còn có rất nhiều ước mơ, rất nhiều hoài bão và rồi một ngày bố ta gọi ta về nhà và nói ta chuẩn bị lấy chồng. Ta ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình, ta cố gắng phản đối chuyện này nhưng bố ta là người rất quyền quyết. Thay vì vào một trường đại học như ta mong muốn, ta được chuyển vào một ngôi trường mà chồng chưa cưới của ta theo học. Cũng trong thời gian đấy ta gặp và yêu một người đàn ông khác. Điều này hoàn toàn trái ngược và ngược lại. Trong khi ta không có một chút cảm tình với chồng chưa cưới thì ta lại đi yêu anh họ của chồng chưa cưới. Nhưng kết quả là ta phải chia tay mối tình đầu của mình để kết hôn với người mình không yêu. Tất nhiên thì đó chỉ là một cuộc hôn nhân kinh tế và chính trị. Hằng ngày ta với bố của Zollet luôn chảnh mặt nhau. Cho tới khi ta có Zollet thì ta chính thức li thân với bố của Zollet. Rồi đến một ngày ta nhận ra mình yêu ông ấy vô cùng sâu đậm nhưng đến lúc đó thì ta chỉ biết đứng từ xa nhìn ông ấy.

- Đến bây giờ mẹ vẫn rất yêu bố của Zollet.

- Phải ta vẫn luôn yêu ông ấy.

- Con cảm ơn mẹ vì đã giúp con hiểu rõ mọi chuyện.

- Đừng gọi ta là mẹ vội. ta có là mẹ của con không còn do con quyết định. Thôi con về phòng đi.

- Vâng ạ.

Nó quy về phòng trong lòng lại hiện lên một nỗi lo lớn, nso sợ rằng nó sẽ giống ba ta. Một người phụ nữ có quyền và tiền lực nhưng lại không thể có tình yêu.

Tối hôm đó Zollet không về nhà. Đã rất nhiều lần Zollet đi chơi qua đêm và thậm chí đi cả tuần không về nhà. Nhưng chưa bao giờ nó thấy lo lắng như lần này và điều đó lộ rõ trên khuôn mặt nó.

- Không có gì phải lo lắng cả. Nó đi rồi sẽ về thôi. - Dù con mình không biết đang ở đâu nhưng bà ta vẫn nói với giọng đều đều như vậy thì thật đáng khâm phục.

- Vâng ạ.

Nó cố gắng tập trung vào mấy viên đá quý nhưng trong lòng vẫn linh cảm điều gì không hay đang xảy ra.

Đã 12h đêm rồi, mọi hôm giờ này nó đã đi ngủ. Thấy vậy Kim mới nhắc nó:

- Cô lên đi ngủ sớm để đảm bảo sức khỏe.

- Ừm. Tôi biết rồi.

Nó thay đồ và chỉ phút sau nó leo lên giường ngủ ngay. Kim vẫn đứng ở đầu giường của nó để đợi một điều gì đó, đợi một hành động mà tối nào cũng xảy ra: Zollet luôn tới phòng Victoria khi cô bé đã ngủ say. Kim đã đứng ở đó 5 tiếng đồng hồ và rồi điều Kim mong đợi cũng đã đến. Cửa phòng mở và Zollet bước vào. Kim ngạc nhiên vì tại sao 4h sáng Zollet mới vào phòng của Victoria trong bộ dạng vô cùng mệt mỏi. Còn Zollet ngạc nhiên vì tại sao đã 4h sáng Kim vẫn đứng ở trong phòng của Victoria.

- Tối nay cô ấy đợi cậu tới hơn 12h đêm - Dù là trợ lý của Victoria nhưng Kim ngần như không bao giờ mở miệng nói với Zollet một câu nào.
- Cô ấy đợi tôi.
- Cô ấy lo lắng cho cậu.
- Trẻ con thật.
- Cậu không lên xem nhẹ tình cảm của cô ấy.
- Chị yên tâm đi, vở kịch sắp kết thúc rồi.
- Chẳng lẽ bệnh của Yumi đã tái phát, căn bệnh đó không thể tới nhanh đến vậy.
- Không, Yumi bị tai nạn, ô tô đâm.
- Cô ấy thật sự rất đáng thương! - Trong lòng Kim vừa nói một câu cảm thán, đó là một điều rất ít khi xảy ra.
- Tôi biết, nhưng tôi không thể làm khác được. Đàng nào Yumi cũng chết vì căn bệnh máu trắng thà như vậy còn hơn là để Victoria bị chết bí ám sát.
- Cậu thực sự đành lòng để như vậy sao.
- Chị và tôi ít khi nói với nhau một câu nào nhưng chúng ta có một điểm chung là cũng yêu quý Victoria. Chị là trợ lý, là người bảo vệ riêng của cô ấy, chị biết tất cả những vụ ám sát, nhưng người *** hại cô ấy. Chị và tôi đã cùng giấu Victoria về việc này, mọi chuyện không thể giấu mãi được, chúng ta cũng không thể chắc chắn sẽ bảo vệ an toàn cho Victoria mãi được. Cách duy nhất là để cô ấy tự động dời xa tôi. Như vậy cô ấy sẽ không phải chịu đau khổ.
- Victoria vẫn chưa biết việc này đâu.
- Chuyện này chỉ có tôi và chị biết, thậm chí cả mẹ tôi cũng không biết.
- Cậu thực sự đành lòng hi sinh Yumi để làm bại đỡ nạn.
- Không sớm thì muộn Yumi cũng chết vì bệnh máu trắng và ung thư tửu sống, lên việc này cũng chẳng ảnh hưởng tới ai cả.
- Cậu chắc chứ? Cậu có chắc nó sẽ không ảnh hưởng tới Victoria không?
- Không sao đâu. Tôi về phòng đây.

Zollet đã về phòng mình, Kim đứng đó thêm một lúc nữa rồi cũng quay về phòng. Kim thực sự không chắc về những điều Zollet làm nhưng có lẽ thế sẽ tốt ho tương lai của Victoria, Kim không muốn Victoria gặp đau khổ.

Thông tin Yumi bị tai nạn gia thông truyền đi nhanh thật. Mới bị chiều hôm qua mà sáng nay cả trường đã biết. Người biết tin này đầu tiên là Zollet và thứ 2 là Tara. Chiều hôm đấy Tara đi shopping trên đường đi thì đúng lúc gặp cảnh Yumi bị tai nạn, Tara đã nhanh chóng chụp ảnh và sáng hôm sau dán đầy trường cùng với bức ảnh Yumi ngủ ngất trong lớp. Tin tức này nhanh chóng trở thành sự kiện trong trường. Còn đối với nó không có một chút quan tâm. Trước kia nó mong Yumi chết càng nhanh càng tốt nhưng bây giờ nó mong Yumi sống thêm một thời gian nữa để chịu đau đớn. Tốt nhất thì chiều nay sau giờ học nó sẽ tới thăm Yumi.

- Tara thông tin Yumi bị tai nạn gia thông là thật chứ. - Nó hỏi Tara để xác minh lại.
- Chuyện thật 100%.
- Nếu vậy thì chiều nay sau giờ học mình sẽ tới thăm Yumi.
- Sao cơ? Cậu không đùa đấy chứ?
- Tất nhiên là không.
- Hay ho thật.
- Hìhì. Thôi mình làm bài tập tiếp đây.

Đúng như dự định sau giờ học nó tới bệnh viện tư nhận của gia đình Zollet thăm Yumi. Đối với nó bệnh viện là một nơi khá lạ lẫm (nhà giàu mà có bị làm sao mời bác sĩ tới tận nhà). Trong suy nghĩ của nó bệnh viện phải ngập mùi thuốc sát trùng nhưng ở đây thì rất trong lành và sạch sẽ.

- Tôi tìm phòng bệnh của một người tên là Yumi 17 tuổi nhập viện chiều qua vì tai nạn gia thông. - Nó nói với nhân viên trực bệnh viện bằng giọng khá khách dịch.

- Mời chị rẽ tay trái theo hành lang tới phòng 136.

Hay thật số phòng là 136 con số của quý. Nó tìm đến phòng 136 và gặp Zollet đang ngồi ngoài hành lang trông có vẻ khá là một mối.

- Em tới thăm Yumi. - Nó nói với Zollet.

- Anh nghĩ em tới bây giờ là hơi sớm đấy.

- Anh nói vậy là có ý gì em không hiểu?

- Sao em không đợi đến tang lễ của Yumi rồi tới một thể.

- Anh đừng có nói với em như vậy. Em có thiện ý lên mới tới thăm Yumi.

- Tùy tâm. Dù sao Yumi cũng không còn sống được lâu nữa.

- Sao cơ?

- Yumi sắp chết vì bệnh máu trắng và ung thư tủy cộng thêm chấn động cột sống khi bị thương, chắc chắn lâu nhất chỉ trong vòng một tháng nữa Yumi sẽ chết.

- Sao cơ. - Khi Zollet nói điều này nó thấy vui vì không còn người cản trở nó nữa, nhưng nso cũng thấy khá bất ngờ và hụt hẫng.

Bác sĩ bước ra nhìn Zollet và lắc đầu:

- Chung tôi đã cố hết sức, nhưng với một người có thể lực yếu như Yumi thì việc này rất khó thành công. Cô ấy cũng đã tỉnh lại.

- Em muốn vào thăm Yumi một lát.

Zollet gật đầu bước vào theo nó, bước tới cửa thì nó chặn lại.

- Anh ở ngoài đợi đi, em có một số chuyện riêng muốn nói với cô ấy.

Zollet nhìn nó bằng ánh mắt hoài nghi.

- Anh yên tâm đi em không làm gì đây, chỉ vào hỏi thăm sức khỏe thôi ấy mà. - Nói xong nó bước vào và đóng cửa phòng lại.

Thấy nó bước vào Yumi dương to đôi mắt to tròn và đem lấy lên nhìn nó. Nó thản nhiên kéo ghế và ngồi xuống bên cạnh giường bệnh của Yumi không quên cười thật duyên dáng.

- Đừng ngạc nhiên như vậy. Tôi nghe tin cô bị tai nạn lên tới thăm cô mà thôi.

- ....

- Nghe nói thì bệnh tình cô cũng khá nặng chẳng sống được bao lâu. - Nó nói một cách vô cùng hiển nhiên. Đối với một người đang ốm sắp chết thì dù gì cũng không được nổi dõ bệnh tình ra. Nó nói như vậy chẳng là ác quá hay sao?

- ...

- Xem ra bệnh của cô nặng thật. Mọi hôm cô to mồm lắm cơ mà, sao hôm nay im re không nói được câu gì vậy?

-...

Yumi vẫn mở to đôi mắt đen láy nhìn nó chằm chằm.

- Đừng nhìn tôi như vậy. Tôi vô cùng xin lỗi bạn. Trong thời gian qua tôi đã làm nhiều việc không tốt với bạn mong bạn thứ lỗi, xin bạn hãy tha cho tôi. - Nó kêu gào thật to như đang bị ai bắt nạt vậy.

-.... Yumi mở to đôi mắt hơn để nhìn nó vì không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Huhu... Tôi không phải là người làm bạn bị tai nạn, chuyện này tôi hoàn toàn không biết và không liên quan đến tôi. - Nó hét thật to cốt sao cho mọi người ở ngoài nghe thấy cái động trẻ con vô cùng thảm thiết của nó.

Bên ngoài Zollet đã nghe được những câu gào thét của nó trong lòng vô cùng bối rối.

- ÁÁÁÁÁÁ!!!! Có gì chị bỏ qua cho tôi tôi xin lỗi chị. - Hết xong nó lấy ngay con dao gọt hoa quả trên tủ tự cửa mạnh vào tay mình rồi rúi vào tay Yumi. Yumi còn quá mệt lên không thể làm gì được. Nước mắt nước mũi của nó tự dưng chảy ra giàn dụa.

Nghe tiếng hét của nó Zollet mở cửa bước vào và nhìn thấy tay của nó đang chảy máu. Zollet hét âm lên:

- Gọi bác sĩ tới đây mau cho tôi.

Bác sĩ và y tá nhanh chạp chạy xuống băng bó vết thương cho nó, lúc đó nó vẫn còn nức nở. Zollet chẳng quan tâm tới chuyện gì khác ngoài việc nhìn tấy nó và nhìn ông bác sĩ:

- Ông là bác sĩ vậy ông có biết chữa bệnh không hả? Nếu cô ấy bị một vết sẹo nhỏ trên tay tôi cho ông sạt nghiệp luôn.

Tất cả những cảnh đó diễn ra trước mắt Yumi mà không thể thanh minh được cho mình. Đang bị ốm nhưng thấy cảnh Zollet quan tâm tới Victoria như vậy Yumi hiểu rõ tình cảm Zollet dành cho Victoria vẫn lớn và sâu đậm hơn dành cho Yumi rất nhiều.

Nhưng còn nhận ra một điều Victoria không chỉ có nội tâm về trí tuệ và sắc đẹp mà còn vô cùng gian xảo. Biến không thành có, có thể tự lấy dao cửa vào tay mình để đổ tội cho Yumi trong khi Yumi đang bị bệnh thì thực sự phải là con người gian xảo và ác độc mới có thể nghĩ ra.

Nó về tới nhà khá là muộn, lúc đó nó gặp mẹ của Zollet ở phòng khách. Nó chỉ chào bà ta rồi chạy thẳng lên phòng, ở đó ngồi tiếp chuyện bà ta làm gì cho mệt.

- Tay cô bị làm sao vậy? - Kim hỏi nó.

- Ah ah không có gì đâu. Chị chuẩn bị nước và quần áo hộ tôi, tôi muốn đi tắm. - Nó mỉm cười lấp liếm mọi chuyện và nhánh chóng đánh trống lảng.

- Đợi tôi một lát. - Kim nói với nó rồi quay ra chuẩn bị.

Nó ngồi trên ghế và nhìn chăm chăm vào cánh tay bị thương do chính mình tự gây ra. Nó làm như vậy một phần cũng vì nghĩ rằng tự làm đau mình Zollet sẽ quan tâm tới nó hơn. Nhưng nó đã lầm, Zollet chỉ quan tâm nó khi biết tay nó bị thương còn sau khi tay nó bị thương xong thì mọi chuyện lại trở lại như cũ.

Sau khi tắm xong nó làm nốt chỗ bài tập còn dở rồi leo lên giường đi ngủ. Đến lúc này nó đã bắt đầu cảm thấy một mối và chán nản vì chạy theo tình yêu giành cho Zollet. Nó nghĩ rằng một ngày nào đó sẽ chấm dứt tình cảm đó hay không?

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Hai ngày liên nó không gặp Zollet và nó cũng chợt nhận ra rằng thiếu Zollet nó vẫn ổn, nó vẫn có thể sống hoàn toàn bình thường và khỏe mạnh ấy chứ. Tự dưng nó thấy khác nước quá, nó tự mình xuống phòng ăn và tìm nước hoa quả. Tại đây nó đã gặp Zollet đang ngồi bên cạnh một li rượu mạnh bỏ đầy đá.

- Anh đi đâu suốt thời gian qua? - Nó hỏi Zollet.

- Em thực sự muốn biết sao.

- Vâng.

- Yumi chết rồi.

Câu nói của Zollet chỉ đơn giản có 3 từ "*Yumi chết rồi*" mà làm nó thấy hụt hẫng và ngạc nhiên quá. Nó thật không ngờ cô ta chết sớm quá vậy. Dù cô ta là tình địch là đối thủ, là cái gai trong mắt nó nhưng dù sao cô ta cùng tuổi với nó học chung trường với nó và luôn bị nó *** hại. Nó uống nhanh ly nước và bỏ lên phòng. Nó thấy đau nhói trong lòng. Nó tự hỏi chính bản thân mình khi Yumi chết thì nó tự hỏi bản thân mình khi Yumi chết thì nso sẽ được lợi lộc gì? Câu trả lời là không gì cả. Chẳng lẽ vì sự đố kỵ ghen ghét của nó mà làm cho Yumi phải chết khi mới 17 tuổi.

Nó lắc đầu nhiều lần, nó tự vấn lương tâm của mình. Đúng là trong thời gian qua nó có ích kỉ, có đồ kị có độc ác với Yumi thật nhưng Yumi chết đâu phải là do lỗi của nó. Yumi chết vì tai nạn giao thông, vì bệnh máu trắng và ung thư. Không! Nó không thể liên quan đến chuyện này nhưng sao nó vẫn thấy day dứt quá.

-----Sau một đêm suy nghĩ
mông lung cuối cùng nó cũng đã thông suốt. Mẹ của Zollet đã về Anh nó không còn phải lo ngại gì cả. Vì vậy nó tới tìm Zollet để nói chuyện.

- Em tìm anh có việc gì? - Zollet hỏi nó nhưng mắt vẫn đang nhìn chăm chăm vào cốc rượu.

- Uống nhiều rượu không tốt cho sức khỏe đâu.

- Em tới tìm anh chỉ để nói chuyện này thôi sao?

- Không. Em muốn nói chuyện khác quan trọng hơn.

- Nó có quan trọng bằng tình mạng một con người không?

- Em cũng không biết nữa.

- Hum.

- Sắp tới em muốn chuyển đi một thời gian.

- Đi đâu? - Zollet hỏi nó bằng giọng đều đều không lộ một chút ngạc nhiên.

- Ý em là em sẽ không sống ở đây nữa. Em sẽ tìm mua một căn hộ và chuyển tới đó sống.

- Tùy tâm.

Zollet trả lời than nhiên làm cho nó vô cùng đau lòng. Tại sao lại như vậy chứ? Chẳng lẽ sống cùng nhau lâu như vậy mà Zollet không hề có một chút tình cảm gì với nó hay sao?

Cốc..cốc cốc...

- Mời vào. - Nó trả lời bằng giọng ghèn ghèn.

- Cô tìm tôi có việc gì? - Kim hỏi nó.

- Chị hãy làm những việc trong bản danh sách này.

Nó đưa cho Kim một bản danh sách nhưng việc sẽ phải làm khi nó ra ở riêng gồm có: Mua một căn hộ, chuẩn bị kĩ lưỡng đồ đạc,....

- Cô định chuyển đi thật sao? - Kim hỏi nó.

- Phải, chị hãy giúp tôi làm những việc này càng nhanh càng tốt.

- Vâng.

Kim cầm theo bản danh sách và đi khỏi phòng. Thay vì đi làm những việc cần phải làm Kim lại tới tìm Zollet.

- Chúc mừng cậu. - Kim nở một nụ cười hiền hoi với Zollet.

- Cảm ơn chị. Làm một ly nhé, dù sao chuyện này rất đáng chúc mừng. - Zollet lấy thêm một chiếc ly nữa và rót rượu.

- Tâm trạng của cậu có vẻ vui nhỉ? - Kim hỏi Zollet bằng giọng mỉa mai.

- Tất nhiên, người tôi yêu đã chủ động rời xa tôi. Màn kịch tôi làm đạo diễn và diễn viên đã thành công, có chuyện gì phải buồn ở đây chứ.

- Phục cậu thật đấy, chẳng phải trong lòng cậu giờ này rất đau khổ hay sao? Đau khổ không phải bởi vì cái chết của Yumi mà bởi vì Victoria sẽ rời xa cậu.

- Chị nói cũng đúng một phần nhưng không hẳn là đúng tất cả. Victoria sẽ rời xa tôi nhưng không phải là rời xa vĩnh viễn, hôn ước của tôi với cô ấy vẫn luôn có hiệu lực. Tôi chỉ buồn bởi tình cảm của Victoria giành cho tôi sẽ giảm bớt thậm chí là mất hẳn. Tôi cũng vui bởi vì thấy Victoria rời xa tôi cô ấy sẽ bớt nguy hiểm. Còn tại sao lại như vậy thì chị đi mà hỏi những kẻ muốn ám sát Victori ấy.

- Dù sao tôi cũng cảm ơn cậu vì cậu muốn bảo vệ Victoria, vì cậu đã đáp lại những tình cảm của cô ấy.

- Chị không phải cảm ơn tôi đâu. Chị cảm ơn Yumi ấy, nhờ có Yumi mọi chuyện với cô thể thành công như thế này.

- Chào cậu, tôi phải đi làm việc Victoria giao. Khi nào có thời gian tôi cũng sẽ tới thăm mộ của Yumi.

Kim bước ra khỏi phòng nhưng trong lòng vẫn có chút nghi ngờ về kế hoạch của Zollet và tương lai của Victoria.

Nó đã chuyển nhà được mấy ngày. Sống một mình không có người giúp việc, không có Kim cũng hơi vất vả nhưng nó muốn tự lập. Zollet đã thôi học hẳn ở trường, lên nó không phải chạm mặt Zollet. Ở căngtin trường mọi người bắt đầu tự do bàn tán ồn ào, không phải lo dữ trật tự nữa. Có lẽ dỗi xa Zollet lúc bây giờ là một quyết định đúng đắn của nó. Nó đang tập trung hết sức vào học tập chỉ 2 tháng nữa thôi nó sẽ tốt nghiệp. Đã hơn 1 tháng rồi nó vẫn chưa thèm liên lạc với Zollet nhiều lúc nó đã nhắc máy lên định gọi cho Zollet nhưng lại thôi.

Zollet cũng rất bận. Zollet đã thi tốt nghiệp trước thời hạn và đi học đại học. Ngoài thời gian học thi tới công ty của bố mình để làm quen với công việc. Có lẽ lúc này vui đầu vào công việc là cách đơn giản nhất để quên đi hình ảnh của nó. Tuy không liên lạc với nó nhưng hàng ngày Zollet vẫn cho người ngầm theo dõi nó. Chỉ là thôi dỗi nó vì Zollet sợ nó gặp nguy hiểm, ngoài ra Zollet chẳng bao giờ quan tâm tới cuộc sống nó như thế nào cả. Dù có làm thế nào đi chăng nữa thì Zollet không thể nào quên được hình ảnh của nó. Hình ảnh một cô bé xinh xắn lúc nào cũng mỉm cười ngẩng cao đầu kiêu hãnh. Zollet nhớ khuôn mặt trái xoan, nhớ đôi mắt xanh biếc to tròn luôn mở to nhìn mọi thứ, nhớ đôi môi đỏ khi mỉm cười thì hơi cong lên,... tất cả những gì thuộc về nó Zollet đều không thể quên được. Rồi đến khi Zollet nhớ nó tới mức không thể chịu nổi nữa Zollet quyết định tới tìm nó.

Lúc đó là 6h chiều, nó đang chạy đi chạy lại trong bếp để làm bữa tối. Tối hôm nay có món thịt cừu nướng, salad, rau luộc có lẽ ở một mình lên càng ngày nó càng không quan tâm và chăm sóc tới bản thân mình.

King...cong...

Nó lau tay và khăn lau rồi chạy vội ra mở cửa. Nó khá ngạc nhiên vì người đang đứng trước cửa là Zollet. Đôi mắt xanh biếc của nó đang mở to nhìn Zollet.

- Em làm sao vậy? Không định mời anh vào nhà à?

- Oh. Anh vào nhà đi.

Zollet bước vào và nhìn quanh căn hộ của nó.

- Anh uống nước táo nhé? - Nói xong nó rót một cốc nước táo đặt trước mặt Zollet.

- ...

- Em xin lỗi. Em đang bận chuẩn bị bữa tối.

-...

- Anh ăn tối chưa?

-...

- Thực ra em không thích ăn tối nhưng tối nay có lẽ phải thức khuya lên em mới ăn.

-...

Zollet im lặng từ nãy tới giờ để cho nó đọc thoại. Chẳng lẽ nó xa Zollet mới gần một tháng mà đã nói nhiều đến vậy sao? Nó vẫn thao thao bất tuyệt cho tới khi thấy Zollet đứng đằng sau lưng mình.

- Em xin lỗi thực sự là em nói hơi nhiều quá.

- Không sao đâu em cứ nói tiếp đi, anh vẫn đang nghe em nói mà.

- Anh ăn tối chưa? Nếu chưa anh ở lại ăn tối với em nhé.

Zollet chỉ im lặng nhìn nó chạy đi chạy lại trong căn phòng bếp. Còn nó thì cố gắng chạy đi chạy lại thật nhiều để không phải đứng lại nói chuyện với Zollet, đến lúc đó những cảm xúc bấy lâu nó dồn nén trong lòng sẽ bật ra mất. Có lẽ thời gian ngừng trôi cũng được, cả nó và Zollet đều muốn có một gia đình như thế này mãi mãi. Nó sẽ ước gì gia đình nó không giàu có không quyền lực, đến lúc đó nó sẽ kết hôn với Zollet. Đến lúc đó nó sẽ có một gia đình đầm ấm và hạnh phúc. Mỗi khi tới Zollet đi làm về sẽ đứng ngắm nó vào bếp còn nó sẽ chạy đi chạy lại chuẩn bị bữa tối. Như vậy là quá đủ hạnh phúc, hạnh phúc hơn rất nhiều khi đứng trên núi tiền và quyền lực mà không có tình cảm.

Không biết tại sao nước mắt đó bắt đầu chảy ra từ khóe mắt. Đưa tay lên lau khô mắt, nó không muốn Zollet biết nó khóc.

- Em làm sao vậy?

- Không sao đâu. Chỉ là hành bay vào làm cay mắt em thôi. - Nó nói thế vì nó đan thái hành tây.
- Em roi nước mắt vì hành hay là tại vì anh đến nhà em. - Zollet vẫn hỏi nó bằng giọng giễu cợt.
- Em nói rồi mà, em đang cắt hành.

Nó mở lò nướng ra lật lại thịt và bỏ thêm gia vị vào.

- Anh đợi em một lát. - Nói xong nó bỏ vào nhà vệ sinh rửa mặt và lau khô nước mắt.
- Em không thấy bất tiện khi sống một mình chứ?
- Không em thấy thoải mái lắm. Anh đứng chánh ra chút để em dọn bàn.

Nó lấy đĩa bày lên bàn và bỏ thịt từ trong lò ra.

- Ăn thôi em đói rồi.

Nó và Zollet cùng ngồi vào bàn ăn nhưng cả 2 đều không ăn nổi. Nó cảm thấy ghèn ghẹn ở cổ họng không thể nào nuốt nổi còn Zollet thì thấy cảm giác ngột ngạt khó thở. Trong lúc nó đứng dậy uống nước Zollet đã thở dài vì vậy mới ăn được còn nó thì phải uống 2 cốc nước mới không thấy ghẹn ở cổ họng lên mới ăn được.

- Anh thấy thế nào.

- ...Zollet không nói chỉ yên lặng ăn thôi. Vì đây là lần đầu tiên Zollet được ăn đồ ăn do chính tay Victoaria nấu. Thực ra thì cũng hơi mặn nhưng Zollet thấy nó rất ngon ngon, có lẽ từ trước tới giờ Zollet chưa từng ăn món nào ngon như thế.

Cả nó và Zollet bây giờ chỉ tập chung vào một việc duy nhất là ăn như vậy thì cả đều không phải nói câu nào. Ăn xong nó thu dọn bát đĩa còn Zollet vẫn đứng đó ngắm nó.

- Chúng ta gia ngoài phòng khách nói chuyện đi. - Nó đề nghị với Zollet.

- Ừm.

- Anh chắc bạn lắm nhỉ?

- Ừm.

- Anh vẫn khỏe chứ?

- Ừm.

Nó đành hỏi mấy câu đó vì không biết nói gì bây giờ.

- Em học vẫn tốt chứ?

- Vâng ạ.

Đến bây giờ thì nó muốn tìm cách để đuổi Zollet về thật nhanh vì nó không biết nếu Zollet ở đây thì chuyện gì sẽ xảy ra.

- Tối nay em còn nhiều bài tập lắm.

- Ừm. Anh cũng còn nhiều việc phải làm. Anh về đây, chào em. - Nói xong Zolet cúi xuống hôn nhẹ vào má nó.

Nó nóng bừng người và ngượng ra. Cho tới khi nhận thấy Zollet đã đi ra gần tới cửa nó mới chạy theo ôm chậm rãi Zollet.

Cho tới khi nhận thấy Zollet đã đi ra gần tới cửa nó mới chạy theo ôm chậm rãi Zollet.

- Anh đừng đi! Em xin lỗi, anh đừng bỏ em mà đi.

Nước mắt nó bắt đầu chảy ra dàn dụa. Zollet chỉ lạnh lùng tháo vòng tay nó ra khỏi lưng.

- Tại sao em lại khóc. Em luôn mỉm cười tự tin trước mặt mọi người cơ mà.

- Huhu...Em không biết nữa. - Nó bắt đầu nức nở.

- Nín đi, em khóc trông rất xấu. Anh không thích nhìn em khóc đâu.

- Nhưng anh đừng đi. Em xin anh đấy.

- Là quá nhỉ, bây giờ anh mới thấy em hạ mình cầu xin ai đó.

Dù cho nó vẫn nức nở nhưng Zollet chỉ lạnh lùng đứng nhìn nó.

- Anh có thể ở lại với em đêm nay được không? Chỉ đêm nay thôi.

-...

- Em xin anh đấy. Em biết từ trước tới giờ em luôn ích kỉ, luôn tham lam chỉ biết tới bản thân mình. Nhưng em yêu anh.

Con tim lạnh lùng của Zollet đã từng đóng băng lại giờ một lần nữa tan chảy ra bởi nó.

- Em mau nín đi. - Nói xong Zollet rút khăn ra lau nước mắt cho nó.

- Huhu...hức hức nếu em nín anh sẽ đi đúng không?

- Em có nín không? Anh khó chịu lắm rồi. - Zollet hét vào mặt nó.

- Huhu...huhu...huhu...

- Em hừu vừa thôi. Anh bảo em nín cò mà.

- Nhưng..em..huhu..

- Em bướng bỉnh vừa thôi, mau nín khóc và quay vào nhà.

Nó chỉ biết đứng đó khóc to hơn còn Zollet không thể dỗ nó nín cũng chỉ biết đứng đấy nhìn nó. Thình thoảng có một vài người đi qua lại nhìn nó và Zollet nhưng nó chẳng thèm quan tâm tới điều đó.

- Anh hỏi am lần cuối, em có nín khóc không?

Nó chỉ lắc đầu.

Zollet đẩy nó vào trong căn nhà và đóng cửa lại.

- Nếu em không nín thì cứ khóc tiếp đi cũng được.

- Huhu...

Zollet không thèm hôn nó mà cúi xuống xé mạnh chiếc váy nó đang mặc ra. Zollet đẩy mạnh nó xuống sàn nhà có chai thủy tinh. Nó bắt đầu nín khóc mà chỉ còn những tiếng thút thít nhỏ nhỏ trong cổ họng. Zollet bắt đầu vồ lấy nó như một con thú đói. Zollet ôm chặt nó và bầu mạnh và da thịt nó. Zollet cởi áo ra lúc nào nó cũng không biết mãi tới khi nhìn xuống dưới (không nhìn lên chân nhà) nó mới phát hiện ra Zollet không mặc áo. Nó từng XXX với Zollet trên giường nhưng trên sàn nhà thì đây là lần đầu tiên. Nó hoàn toàn nín khóc, đúng hơn thì tâm trạng của nó bây giờ của nó không thể khóc được nữa. Nó đang buồn và đau khổ giwof thì chuyển dần dần từ thích thú sang sướng rồi tới mê.

Zollet vẫn ôm nó trong lòng và trên sàn nhà. Đôi mắt của nó lúc trước khóc nhiều quá lên giờ đỏ hoe và sưng húp.

Tự dưng Zollet nhìn nó mỉm cười.

- Anh cười gì vậy

- Không có gì đâu.

- Thật là anh không cười em chứ?

- Không. Để anh bế em vào trong giường, làm đây sẽ lạnh lắm đấy.

Zollet vòng xuống dưới đùi nó và bế nó vào trong lòng mình. Nó tự sát vào ngực của Zollet, đôi bờ vai Zollet rộng và rắn chắc khiến cho nó có cảm giác an toàn và ấm áp. Zollet nhẹ nhàng đặt nó xuống giường và phủ chăn lên người nó. Nó nhanh chóng thò tay ra nắm chặt lấy tay Zollet vì sợ nếu không nắm chặt lấy Zollet sẽ rời bỏ nó mà đi.

- Em làm gì vậy?

Nó chỉ mỉm cười lắc đầu.

- Anh sẽ ở lại với em chứ?

- Hừm.

Zollet nằm ngán lại nó và ôm nó vào lòng. Đêm nay nó sẽ không ngủ đâu vì nếu nó ngủ Zollet sẽ đi mất. Nhưng khóc nhiều quá và XXX làm nó mệt, 2 mí mắt nó nặng trĩu và một lúc sau nó bắt đầu ngủ. Zollet vẫn ngồi đó ôm nó trong lòng. Zollet nghịch nghịch mấy sợi tóc vàng của nó. Hít một hơi thật sâu Zollet bỏ mấy lọn tóc xuống và hôn lên trán nó rồi đứng dậy. Zollet đã đi thật rồi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy nó chỉ biết ngơ ngác nhìn quanh và ...Zollet đã bỏ đi thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Nó càng ngày càng tập trung vào học, không tiếc từng chơi bởi bạn bè gì hết. Ngoài thời gian học thì nó ngồi kiểm tra đá quý. Cuộc sống của nó lúc này tròn hơn cả trái đất. Chiều nay đi học về nó nhận được một tấm thiệp mời tối dự một bữa tiệc trên du thuyền. Nó phân vân quá, có lên tới dự hay không đây. Không ọc kim ở đây nó chẳng biết xoay xử thế nào với mấy buổi tiệc này cả. Thời tốt nhất là cứ đi cho xong. Ngày mai nó nghỉ học và tối mai bữa tiệc mới bắt đầu. Bây giờ nó ngồi kiểm tra đá quý. Đá quý đối với nó là một sự say mê, nó có bộ sưu tập đá quý không lồ, nó có đủ loại đá. Nó có thể ngồi soi những viên đá để phân loại và tìm ra điểm chưa hoàn hảo của chúng. Việc yêu đá quý đã ngấm sâu vào máu nó. Bố nó có những mỏ đá quý lớn nhất thế giới, nó sẽ được thừa kế tập đoàn đá quý lớn nhất thế giới.

-----Tối nay đi dự tiệc và nó chọn một chiếc váy phai trên màu đen và phai dưới màu vàng, phai trên chiếc váy chỉ tới ngang ngực của nó còn phai dưới thì không ngắn hơn được nữa. Phần màu đen của chiếc váy được đính rất nhiều pha lê. Mái tóc vàng óng của nó xõa ra dài tới gần thắt lưng được uốn xoắn nhẹ. Tối nay trông nó rất xinh.

Nó tự mình lái xe tới bữa tiệc, để xe ở chỗ bến cảng, nó lên chiếc du thuyền. Mọi người ở đây đều có quen biết nó cả. Nó chào hỏi qua loa mọi người rồi tìm tới chỗ thành tàu, nơi đây không được bật đèn lên khá tối. Nó yên lặng nhìn chăm chăm xuống dòng nước đen, trong lòng nó vô cùng nhẹ nhàng không có một chút nghĩ ngợi.

Á!

Nó chỉ kịp hét lên một tiếng trước khi ngã xuống nước. Dòng nước đen và mặn nhanh chóng quán lấy nó. Nó quá bất ngờ, nó không hiểu tại sao nó lại ngã xuống nước nó chỉ nhớ hình như là có ai đó chạm vào lưng nó. Nước biển làm nó cay mắt, nó không thể hiểu được chuyện gì đang diễn ra xung quanh. Ban đầu nó còn nghe thấy những tiếng người, tiếng nhạc trên con thuyền rồi dần dần tất cả chìm vào sự tĩnh mịch của màn đêm. Nó đang trôi nổi trên mặt nước, trước khi hoàn toàn thiếp đi nó nhận ra trên mặt nước có máu.

Sau khi ngã xuống nước nó bị sóng đánh tạt vào bờ biển. Khi tỉnh dậy nó thấy mình đau đầu hơn bữa bô, nó chỉ biết ngơ ngác nhìn quanh, bầu trời tối om như mực. Không gian tĩnh lặng chỉ có tiếng sóng biển và gió thổi làm nó sợ. Nó không biết mình ở đâu và điều nguy hiểm nhất nó hoàn toàn không nhớ mình là ai. Đập đập vào đầu mình mấy cái nhưng nó vẫn không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Mặt trời bắt đầu nhô lên và ngư dân đã ra biển. Nó chỉ biết đứng đó như trời chồng ngơ ngác nhìn mọi vật xung quanh. Có một cậu bé làng chài chạy tới bên nó:

- Chị ơi! Chị là ai? Chị không phải là người vùng này đúng không?

Trước câu hỏi của cậu bé nó chỉ biết đứng đó chớp chớp mắt nhìn cậu bé.

- Tôi là ai? - Nó chớp mắt đầy ngạc nhiên.

- Chị tên là gì?

- Tôi tên là gì? - Nó vẫn hỏi/ trả lời rất ngô nghê.

Đến lúc này thì đến lượt cậu bé ngô nghê chớp chớp mắt nhìn nó rồi chạy đi chỗ khác. Còn nó vẫn đứng đó khi vọng nhớ ra mọi chuyện và trả lời được câu hỏi nó là ai. Người dân chài ra biển ngày càng đông một số người đứng cách xa nhìn nó với ánh mắt vô cùng khó hiểu. Một lúc sau cậu bé chạy lại cùng với một người phụ nữ có lẽ là mẹ của cậu bé.

- Mẹ thấy chưa, con bảo rồi mà.

Nhìn thấy nó người phụ nữ bước đi nhanh hơn. Nó nhận ra đó là một người phụ nữ tầm khoảng 35 tuổi làn da ngăm dăm nắng đứng chất dân chài, trên người mặc một bộ đồ đơn giản và khá cũ kĩ nhưng nhìn có vẻ sạch sẽ. Còn cậu bé tầm khoảng 10 tuổi, làn da đen nhưng hàm răng rất trắng và khi cười trông rất đáng yêu và ngập đầy hạnh phúc.

Người phụ nữ đó đứng cách nó khoảng 2 bước chân nhìn nó bằng ánh mắt khso hiểu và cậu bé cũng vậy.

- Con nói rồi mà. Chị ấy bị mất trí nhớ.

Mất trí nhớ? 3 tiếng đó vang vang trong đầu nó. Nó bị mất trí nhớ sao, mất trí nhớ nghĩa là sao?

- Cô thực sự không nhớ mình là ai sao?

Nó lắc đầu.

- Có cô nhớ tại sao mình ở đây không?

Nó tiếp tục lắc đầu. (Mất trí nhớ rồi thì biết gì mà trả lời)

- Trí ấy mất trí nhờ mà mẹ, chị ấy không nhớ gì đâu, mẹ đừng hỏi nữa. - Thằng bé nói với mẹ.

- Biết làm thế này bây giờ? - Bà mẹ bắn khoăn nhìn thằng bé.

- Không sao đâu mẹ ạ. Chúng ta có thể mời chị tới nhà chúng ta sống. - Mặt cậu bé một lần nữa vụt sáng.

- Nhà chúng ta bé lại nghèo, mẹ e là... - Người phụ nữ lại quay ra nhìn nó vô cùng ái ngại. Thực ra người phụ nữ này vô cùng tốt bụng và phúc hậu. Chi là nhìn trang phục của nó có vẻ quá đắt tiền.

- Không sao đâu mà mẹ. Chị ấy mất trí nhớ mà.

- Vậy cũng được. Nếu cô không ngại thì hãy tới nhà chúng tôi sống tạm. Nhà chúng tôi cũng chẳng có gì, gia đình cũng đơn người, chỉ có tôi với thằng Jim

Nó vẫn im lặng.

- Bây giờ cô đợi tôi một lát, mẹ con tôi đi lấy cá đã, phải ra chợ lưới nhanh không thì hết mất.

Nó đứng đấy cũng thằng bé. Mắt nó nhìn xa xăm ra biển còn thằng bé thì nhìn về phía mẹ mình. Một lúc sau người phụ nữ quay lại trên vai là một sọt cá đầy. Đặt sọt cá xuống đất cậu thờ dốc để lấy sức người phụ nữ lại tiếp tục cùng con trai mình khênh sọt cá về. Còn nó thì lững thững đi theo, trong đầu đang cố nhớ ra mọi chuyện.

Người phụ nữ đưa nó đi lòng vòng qua nhiều con đường và tới ngôi làng chài, giờ này mọi người ra biển đã bắt đầu về và họ nhìn người phụ nữ cùng với nó bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Tới ngôi nhà của mình người phụ nữ mở cửa bước vào dặn dò con trai xong lại tiếp tục ra chợ bán cá. Bây giờ chỉ còn nó và cậu bé ở trong căn nhà. Đó là một căn nhà bé, lụp xụp, cũ kĩ bên trong đồ đạc rất sơ sài không có gì đáng giá. Nhưng nó không quan tâm vì nó mất trí nhớ. Nó ngồi xuống một chiếc ghế tự đóng làm bằng gỗ phi lao. Một lúc sau nó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Nó tỉnh lại sau một giấc ngủ dài. Người nó lúc này đau vô cùng và hơi nóng nóng, miệng nó khô rát.

Nó nhìn quanh căn nhà và một lần nữa cố hiểu ra chuyện gì.

- Cô tỉnh lại rồi ah?

Nó im lặng không trả lời.

- Cô đã ngủ hơn 2 ngày rồi. Lúc ngủ cô cứ ngào khóc làm mẹ con tôi sợ quá.

Nó vẫn im lặng. Thực sự nó đã ngủ 2 ngày rồi sao? Lại còn khóc lóc gì đó lúc ngủ nữa chứ? Nó chẳng nhớ gì cả.

- Có lẽ là cô bị mất trí nhớ thật. Tạm thời cô cứ ở lại đây với mẹ con chúng tôi.

Cậu bé con của người phụ nữ bước vào trên tay cầm theo một nắm lá gì đó.

- Chị tỉnh rồi ah? Vậy thì may quá, vừa kịp lúc em đi hái thuốc trở về.

- Con đưa thuốc đây để mẹ bỏ vào cháo.

Cậu bé đưa nắm lá cho mẹ, còn người phụ nữ đi xuống bếp.

- Chán nhĩ chị bị mất trí nhớ.

-... - Nó im lặng quan sát cậu bé.

- Chị có biết chữ không?

- ... - Nó chỉ mỉm cười không đáp lại, đến bây giờ nó phát hiện ra cậu bé này có hàm răng rất trắng.

- Chị không trả lời cũng chẳng sao chắc giờ này chị đang mệt.

Nó tiếp tục mỉm cười bàn tay mười ngón búp măng hất tóc ra đằng sau. Có lẽ đây chỉ là một cử chỉ quen thuộc của nó khi chưa bị mất trí nhớ.

- WOW tóc chị đẹp thật đấy, đem bán chắc sẽ được ới tiền.

Người phụ nữ đem lên cho nó một bát cháo bốc hơi nghi ngút tỏa ra mùi thơm của trứng. Người phụ nữ đưa cho nó bát cháo. Nó cầm lấy và ăn một cách ngon lành, cháo có vị thơm và ngậy của trứng, hơi cay cay, hăng hắc của lá thuốc. Nhìn nó ăn mà cậu bé phải nuốt nước bọt thèm thường. (Viết đoạn này chính Rich còn thấy thèm).

Ăn xong cháo nó đưa bát cho người phụ nữ. Nó ngồi yên trên ghế, cảm giác bây giờ đã đỡ mệt mỏi và thoải mái hơn nhiều.

- Jim ơi! - Tiếng từ ngoài cửa gọi vọng vào.

- Sao bây giờ anh mới tới vậy? Em mong anh quá.

Nó phát hiện ra cậu bé tên là Jim còn người đang tiến vào là ai thì nó chịu. Nó quay ra phía cửa và cùng lúc đẩy người đó nhìn nó. Hai cặp mắt bắn con người nhìn thẳng vào nhau. Nó không biết mình nhìn vậy bao lâu rồi cho tới khi Jim lên tiếng:

- Anh nhìn gì vậy Ron? Em tìm thấy chị ấy trên bãi biển. Chị ấy có xinh không. - Giọng điệu cậu bé có chút gì đó tự hào khi tìm được một cô gái xinh thì phải.

- Àh...ờ...- Ron trả lời lúng búng nhưng mắt vẫn không rời nó.

Còn nó thì nhanh chóng chuyển hướng nhìn chỗ khác, hơi đỏ mặt.

- Cậu lại sang giúp Jim học hả. - Tiếng của mẹ Jim vọng từ dưới bếp lên.

- Vâng! Cháu chào cô. Hôm nay cô không gia chợ ạ?

- Cô ra rồi nhưng hôm nay bán hết cá lên về sớm.

- Vâng.

Jim và người bạn của cậu ta tên là Ron kê một tấm phản ở góc nhà để làm bàn và bàn uống nước trở thành bàn học của Jim. Nó chẳng quan tâm tới chuyện này lắm, nói một cách chính xác thì nó chỉ quan tâm tới việc nó là ai và sao nó lại ở đây.

Nó ngồi ra phía cửa sổ và yên lặng ngắm cảnh vật bên ngoài, nơi này khá vắng vẻ nhưng mỗi khi có người đi qua họ thường nhìn nó. Ánh mặt trời làm nó chói mắt và quay mặt vào trong, nó bắt gặp ánh mắt Ron. Ron bối rối nhìn nó rồi lại chăm chú xem Jim làm bài tập. Tối lúc này thì nó gặp Ron, đó là một người thanh niên khoảng 18 tuổi, làn da cung hơi rám nắng, thân hình cân đối, khuôn mặt cương nghị luôn hiện trên đó là một quyết tâm và thể hiện là người có ý trí sắt đá. Ron ngừng lên và lại bắt gặp ánh mắt xanh và sâu hút hồn của nó. Không giống lần trước, nó vẫn chưa kịp quay mặt đi thì Jim lên tiếng:

- Hai anh chị làm trò gì vậy hả? Có phải anh với chị mất trí nhớ kết nhau rồi không?

Cả nó và Ron cùng im lặng quay ra chỗ khác, mặt nó hơi ửng hồng. Nó bắt đầu suy nghĩ lại lời nói của Jim: Mất trí nhớ. Ba cái tiếng đấy cứ lòn vòn trong đầu nó.

Tại một tòa nhà lớn có một người đang nói chuyện với Zollet:

- Thưa ngài, đã 5 ngày rồi chúng tôi vẫn chưa thấy cô Victoria xuất hiện kể từ sau bữa tiệc trên chiếc du thuyền. Chúng tôi luôn bám sát cô ấy nhưng...

- Nhưng làm sao? - Zollet hỏi vặn lại có một chút mỉa mai và không qua tâm.

- Đã 5 ngày rồi không có bất kì thông tin gì của cô ấy ở nhà giềng, ở trường học và bạn bè. Ngay cả điện thoại di động, yahoo, gmail, facebook,... đều không thấy hoạt động. Chúng tôi nghi ngờ là cô ấy đã bị mất tích. - Người đó nói một cách khó khăn.

- Phải rồi! Mất tích cái đầu anh ấy. Tôi thuê anh để bảo vệ cô ấy vậy mà đã 5 ngày rồi Victoria ở đâu mà các anh cũng không biết. - Zollet bắt đầu lời càu và hét lớn.

- Chúng tôi đang điều tra đồ mọi chuyện. Theo báo cáo chính xác thì tối hôm đó sau khi bữa tiệc kết thúc chiếc xe limo trở cô ấy về nhà và cô ấy lên căn hộ của mình. Nhưng đến nhiều ngày sau lại không thấy đâu.

- Một người đi dự tiệc rồi sau đó về nhà và sáng hôm sau thì không thấy đâu? Các anh nghĩ tôi có thời gian để đùa sao?

- Chúng tôi nghĩ rằng cô ấy bị mất tích. Trường hợp đi du lịch đã được loại bỏ vì máy camera không thể thu lại được hình ảnh cô ấy rời đi. Trường hợp bị bắt cóc cũng được loại bỏ vì hiện nay đã 5 ngày rồi vẫn chưa thấy bất cứ thông tin nào.

- Thưa ngài cô Kim đã đến. - Giọng của thư kí vang lên.

- Cho vào.

Kim bước vào với khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng và mất bình tĩnh.

- Mọi chuyện thực sự là thế nào vậy? - Kim lo lắng hỏi Zollet.

- Victoria bị mất tích rồi. - Zollet cố lên tức giận trả lời Kim.

- Anh đùa sao? Cái gì mà là mất tích ở đây chứ? Chuyện đó không thể nào xảy ra. - Giọng của Kim nghẹn ngào vì Kim biết đây là sự thật.

- Chuyện đó là thật đấy Victoria đã bị mất tích.

- Anh nói cô bé bị mất tích mà vẫn có thể bình tĩnh ngồi đây uống rượu Rum được sao?

- Cô có bị thần kinh không vậy? Tôi thề với chúa nếu có phải đảo tung thế giới này lên tôi cũng phải tìm bằng được Victoria. - Zollet đập bàn đứng dậy và hét thẳng vào mặt Kim.

Kim im lặng nước mắt bật, trong suốt thời gian qua chưa bao giờ Kim thấy Zollet cáu giận và mất bình tĩnh tới như vậy.

- Thông báo đi. Hãy đăng tin Victoria bị mất tích, hãy thông báo cho tất cả mọi người biết và liên hệ với tất cả tổ chức quốc tế, cảnh sát và đại sứ quán khắp nơi về việc này.

- Có cần phải nghiêm trọng đến vậy không? - Kim dịu giọng hỏi Zollet.

- Có gì mà nghiêm trọng chứ? Victoria mất tích mà không nghiêm trọng hay sao?

- Chuyện này sẽ là một cú shock với một số người.

- Haizz...

Zollet vừa thở dài sao? Kim chưa từng thấy Zollet thở dài nhưng đây là lần đầu tiên.

- Tất cả là tại tôi. Tại tôi đã muốn cô ấy rời xa mình. Tại tôi đã không tới bữa tiệc đó.

- Không sao đâu, bằng mọi cách chúng ta sẽ tìm ra Victori.

Tiếp sau đó là những tháng đảo tung thế giới của Zollet để tìm Victoria mà không hề biết rằng có một âm mưu nào đó đã làm hại Victoria. Làm cho Victoria bị mất trí nhớ và đang sống tại một nơi nào đó trên một bờ biển tại một ngôi làng chài nghèo khổ.

Sau bữa tối nó đi ngủ, ở đây mọi người ngủ rất sớm vì sáng mai phải dậy sớm để còn ra biển. Nhưng nó không quan tâm, nó chỉ quan tâm: Nó là ai? Tại sao nó ở đây?... Căn nhà nhỏ và tuềnh toàng, nó và người phụ nữ ở phía gần bên trên một chiếc giường nhỏ, còn Jim thì ngủ ở phía ngoài trên mấy tấm phản. Những cơn gió nhẹ từ biển thổi vào đã du ngủ nó, một giấc ngủ thật sâu và quên đi tất cả mọi chuyện. Sáng hôm sau khi bầu trời còn tối như bùng nó đã dậy và theo người phụ nữ và Jim ra biển. Nó quan sát và tìm hiểu cách những người phụ nữ ở đây gỡ có từ lưới và xếp vào xọt. Mọi người ở đây đều tỏ ra niềm nở và quan tâm tới nó.

- Rosalie, chị vẫn muốn lấy thêm cá hả? - Giọng của một người phụ nữ đáng người béo.

- Vâng, em sẽ cố gắng bán hết cá và trả chị tiền cá còn thiếu. - Người phụ nữ đã cứu nó trả lời.
- Chị tên là Rosalie ah? - Nó hỏi người phụ nữ trong khi tay vẫn đang tập gỡ cá.
- Ừm, đó là tên đặt theo cụ cố nội của tôi.
- Đó là cái tên thể hiện sự cao quý. - Nó buột miệng nói ra điều này.

Trên khuôn mặt của Rosalie thoáng một nét ngần ngại rồi lại tiếp tục và công việc của mình, nó cũng vậy. Cho tới khi cá được xếp đầy vào chiếc sọt to và một chiếc sọt nhỏ hơn thì Rosalie trả tiền cá. Dù mất trí nhớ nó vẫn đủ thông minh để nhận ra rằng chiếc sọt to chính là chiếc sọt cá hôm trước còn chiếc sọt nhỏ là chiếc sọt được mau thêm và Rosalie chỉ đủ tiền trả cho chiếc sọt to.

- Bây giờ chị sẽ đem cá ra chợ bán ah? - Nó hỏi Rosaie.
- Ừm.
- Vậy còn Jim?
- Em sẽ tới trường, em chỉ đi học buổi sáng thôi.

Nói xong Jim giúp mẹ khênh chiếc sọt to còn nó cầm chiếc sọt nhỏ.

Rosalie không về nhà mà đi thẳng ra chợ bán cá còn nó và Jim thì quay về nhà.

- Em sẽ chuẩn bị sách vở đi học luôn sao?
- Vâng.
- Không định tắm sao?
- Việc gì phải tắm, ở đây đây đưa nào chẳng tanh mùi cá như em. Nếu có muốn tắm chút đi qua chỗ kênh em nhảy xuống đó là được.
- Vậy thì em đi học đi.
- Vâng. - Cậu bé trả lời rồi toét miệng cười với nó và chạy thẳng ra cửa.

Một mình nó ở nơi xa lạ này cũng chán. Nhiều lúc nó đã thử tập trung nhớ mọi chuyện nhưng càng nhớ càng thấy mù mịt hơn. Nó không biết rõ bao giờ Rosalie sẽ đi bán cá về và lúc nào Jim tan học trong lúc không có gì để làm nó dọn dẹp lại căn nhà. Nói là dọn chứ thực ra chẳng có gì, ở đây mọi thứ đều gọn gàng ngăn nắp và rất sạch sẽ.

Cuối cùng nó tìm được trong nhà một cuốn tiểu thuyết cũ đã bung bìa, các trang giấy cũng ngả sang màu vàng. Cả buổi sáng hôm đó nó ngồi đọc cuốn sách.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Buổi chiều Rosalie đi bán cá về. Trong lòng nó chột dấy lên một chút lo lắng, một chút ngại ngùng.. Nó liếc nhìn 2 chiếc sọt cá, chiếc sọt to đã hết những chiếc sọt nhỏ vẫn còn nguyên.

- Chị vẫn chưa bán hết cá sao?
- Không sao đâu chút thôi sẽ đi mua cá về ướp lạnh và sáng mai bán nốt.

Không quan tâm tới nó Rosalie đi thẳng xuống bếp và nấu bữa trưa. Nó nhìn vào sọt cá mà thấy chạnh lòng. Nó không hiểu tại sao chỉ vì chiếc sọt cá mà làm nó lo lắng, cảm giác này khiến nó buồn hơn khi biết mình bị mất trí nhớ.

Một lúc sau Rosalie đi lên và bung thò một bát cháo.

- Cô mau ăn cháo đi, người cô vẫn còn yếu lắm.

- Vậy còn chị? - Nó hỏi đầy ngạc nhiên.

- Cô cứ ăn đi, đừng lo cho tôi. - Nói xong Rosalia đưa bát cháo cho nó rồi mở chiếc túi buộc ở quai sọt lấy ra một chiếc bánh mì đã ăn rở 2/3.

Nó súc được thìa cháo thứ nhất lên mồm những cứ thấy nghèn nghẹn ở cổ họng. Nó chẳng là gì với người phụ nữ nhận hậu là cả. Nó chỉ là một đứa mất trí nhớ chôi dạt vào bờ biển và được chị đưa về nhà. Vậy mà chị chăm sóc nó, nấu cháo cho nó, tạo mọi điều kiện để nó có thể khỏe lại. Nhìn cảnh chị ăn một chiếc bánh mì khô không khóc còn nó thì ăn một bát cháo cá làm sao mà đánh lòng được. Nó thần thờ nhìn cảnh đó mà không biết phải làm sao cả.

- Cháo không ngon hay sao? Hay cô thấy không vừa miệng?- Rosalia đột ngột hỏi nó làm nó giật mình.

- Ah không? Cháo chị nấu ngon lắm. - Nó lúng búng trả lời.

- Vậy thì cô ăn màu đi, cô lên ăn nhiều vào mới trông khỏe.

- Cảm ơn chị. Nhưng em lo quá, hay là chị ăn giúp em nhé?

- Tôi ăn chừng này là đủ rồi. Cô phải có sức khỏe mới mau hồi phục được trí nhớ. Cô còn phải tìm về gia đình mình, chắc giờ họ lo lắng cho cô lắm.

- vâng. - Nó hoàn toàn không quan tâm tới câu nói vừa rồi của chị, nó chỉ thấy buồn buồn trong lòng vì tình cảnh lúc này.

Rosalie ăn nốt miếng bánh còn lại rồi bắt đầu đi làm việc. Nó phải khó khăn lắm mới ăn hết được bát cháo, vừa ăn nó vừa suy nghĩ rất nhiều điều.

Nó đã ăn xong cháo, đem bát xuống bếp nhưng nó thấy lúng túng quá, nó không biết rửa bát.

- Không sao đâu. Cô cứ nghỉ đi, chiếc bát đó tôi sẽ rửa sau.

Nó lặng lẽ đi lên nhà. Rosalie không để ý đến nó mà vẫn đang chăm chú vào công việc đan lưới của mình. Bàn tay chị đưa nhanh qua các sợi dây, những mắt chám dần dần hiện ra. Nó như bị thôi miên vào bàn tay đang thoăn thoắt đan lưới, từ những sợi cước trắng phau qua đôi bàn tay đen dăm nắng của chị mà chờ thành những tấm lưới bắt cá.

Một lúc sau mí mắt nó chịu xuống và nó lại dơi vào giấc ngủ không mộng mị. Khi tỉnh dậy nó thấy lưới đã đan xong được xếp vào một góc nhà còn Rosalie không có ở nhà.

Nó tiếp tục ngồi thần thờ suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra từ khi nó ở đây. Nó cảm thấy mình cần phải giúp Rosalie, nó chắc chắn rằng bản thân nó phải làm một điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Sau bữa tối Jim đi làm bài tập buổi sáng đi học còn Rosalie tiếp tục bỏ lưới ra đan. Nó im lặng quan sát một chút nữa, không gian nơi đây hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng sóng biển rì rào và tiếng bút sọt sọt trên trang vở.

- Chị có thể dạy tôi đan lưới được không? - Nó đề nghị với Rosale.

- Cô chắc mình làm được chứ? - Chị hỏi lại nó đầy hoài nghi.

- Em chắc mình sẽ làm được.

- Tôi chỉ có một bộ khung ở đây nhưng nếu muốn chúng ta có thể đi mượn.

- Ừm.

Nó và Rosalie tới một căn nhà cách đó khoảng 3 nhà. Roslie đẩy cửa bước vào bên trong.

- Chào cả nhà. - Rosalie tươi cười chào mọi người trong căn nhà.

Nó chỉ bẽn lẽn nên mỉm cười ngật đầu chào mọi người.

- Đây có phải là cô bé bị mất trí nhớ mà cô tìm thấy hôm trước không? - Người đàn ông có lẽ là chủ gia đình hỏi.

- Mọi người biết chuyện này rồi ah?

- Chúng tôi nghe thằng Ron kể lại. - Người phụ nữ nhìn về phía con trai mình đang ngồi học bài.

Đến bây giờ nó mới biết Ron (người đã sang hướng dẫn Jim học ở mấy đoạn chuyện trước, hy vọng các bạn còn nhớ) chính là con trai của gia đình này.

- Có phải nhà chị vẫn còn một bộ khung đan lưới nữa đúng không?

- Ngày trước Ron chưa bận học thì nó dùng nhưng bây giờ cũng để không? Cô muốn hỏi mượn hả? - Người phụ nữ vừa vớ lưới vừa nói chuyện mà không hề nhìn vào tấm lưới.

- Vậy thì chị cho em mượn. - Rosalie trả lời.

Trong lúc đợi lấy dụng cụ đan nó ngoác nhìn quanh căn nhà, nơi đây cũng rất tuềnh toàng nhưng cũng rất ấm áp, ở đó ngập tràn không khí của một gia đình hạnh phúc. Ánh mắt nó dừng lại ở chỗ Ron, anh đang ngồi học bài rất chăm chú, cái vẻ hiền hòa trên khuôn mặt dăm nắng miền biển là nó thấy hay hay. Nó không thể nhớ mọi chuyện trước kia nhưng ở thời điểm hiện tại thì nó đang có cảm tình với một ai đó.

- Cô đừng rồi nhớ giữ gìn cẩn thận giùm tô nha. - Người phụ nữ không quên nhắc nhở khi đưa lưới cho Rosalie.

- Em cảm ơn chị. - Rosa trả lời người phụ nữ rồi quay sang nó: - Chúng ta về thôi.

- Vâng ạ. Cháu chào hai bác cháu xin phép về ạ.

Cả 2 vợ chồng họ mỉm cười nhìn nó gật đầu thật ấm áp. Có lẽ nó đã để lại một ấn tượng tốt đối với họ.

Rosalie và nó về nhà, nhưng trời đã tối muộn vì vậy Rosalie hứa tối mai sẽ dạy nó đan lưới. Còn bây giờ cả nhà phải đi ngủ để sáng mai còn ra biển sớm.

Cái cuộc sống bình lặng ở làng chài bé nhỏ có lẽ sẽ tốt cho nó. Sống ở đây mọi thứ luôn bình lặng chứ không chấp chờn như biển. Nó bắt đầu làm quen với mọi thứ. Việc đầu tiên nó học được là đan lưới và vá lưới, điều đó có vẻ chẳng quan trọng gì nhưng nó góp một phần thu nhập cho Rosa. Hàng ngày nó theo chân Rosalie ra biển ngó cá sau đó tới chợ bán, buổi trưa nó về nhà trước chuẩn bị cơm còn Rosalie ngồi tại chợ bán tiếp. Chiều chiều nó cùng chị đan lưới. Cuộc sống có thể không sung túc nhưng rất ấm áp vào hạnh phúc. Điều đó làm nó dần quên đi việc mình bị mất trí nhớ, càng ngày nó càng không muốn nhớ lại quá khứ của mình, quá khứ đối với nó chỉ là một tò mò về những gì đã xảy ra trước khi nó tới đây mà thôi. Lại một buổi chiều bình yên sắp lặn lẽ chỏi qua cho tới khi có một người tới tìm Jim hoặc cũng có thể là tìm nó.

- Jim ơi, ra đây chơi không? - Tiếng chăm và ấm từ ngoài vọng vào.

- Anh đợi em một lát. - Nói xong Jim đứng dậy như muốn nhảy bổ ra ngoài.

- Em đi đâu vậy Jim. - Nó hỏi cậu bé.

- Anh Ron rủ em ra đây, ở ngoài đó có thể bắt hàu, thả diều, hoặc bơi,... nói chung là rất vui.

- Em có muốn đi cùng không? - Ron hỏi..

Mặt nó đột ngột đỏ ửng, nó không biết nên trả lời thế nào. Vẫn bộ mặt ngây ngô nó hỏi lại Ron:

- Anh bảo ai cơ? Em ấy ah?

Ron mỉm cười thật ấm áp với nó:

- Ừm, không em thì con ai vào đây nữa. Cô bé ngốc.

Nó qua ra nhìn mặt Rosalie và mong chị sẽ ...đồng ý.

- Nếu muốn em cứ đi đi, mọi việc ở nhà để chị lo cho.

Nó hấp tấp đứng lên đi cùng Jim và Ron. Ánh mặt trời buổi chiều càng làm nổi bật lên làn da trắng nõn của nó.

- Tại sao em sống ở đây lâu như vậy rồi mà da em không đen nhỉ. - Nó tự ngắm nghía da của mình rồi thắc mắc hỏi Ron.

- Không sao đâu, da em đẹp lắm. Anh nói thật đấy.

- Em có bảo anh nói dối đấy.

Cứ như vậy cả hai đi song song trên chiến đê.

- Nhìn hai đứa đẹp đôi quá trời luôn. - Tiếng của một thím trên nghe làm nó và Ron cùng nhau ngượng chín mặt.
- Thím yên tâm, thế nào cũng có ngày mẹ con và mẹ anh Ron tới nhà thím mời ăn cá nướng.- Thằng Jim từ đâu nhảy ra nói chen vào miệng cười toe toét.
- Ăn cá nướng thôi không đủ đâu, phải có hàu mới sang. - Tiếng của một người đàn ông dưới thuyền đánh cá làm mọi người trên bến đỗ cười ầm lên.

Lúc này nó cũng mong biển rẽ sóng cho nó có chỗ đi xuống.

- Em đừng ngại, các cô các bác chỉ đùa vậy thôi chứ không có ý gì đâu. Họ quý mến em lên với nói vậy đó. - Ron nắm tay nó thì thâm chán nà.

Nó mỉm cười đáp lại, ngại thì nó có ngại thật nhưng nó cảm thấy Ron quan tâm đến nó, điều đó khiến nó cảm thấy vui nhiều hơn.

- Tới nơi rồi. Em ngồi xuống đây đi.

Ron ngồi xuống một đám cỏ trên bờ đê và chỉ nó ngồi bên cạnh. Nó ngồi xuống bên cạnh Ron và cách xa Ron khoảng 5cm. Những cơn gió chiều từ biển thổi vào làm mái tóc càng óng của nó bay loạn xạ và bay cả vào mặt Ron.

- Anh nghĩ gì vậy Ron? - Nó vuốt vuốt lại mái tóc rồi hỏi Ron.

- Anh nghĩ xem tại sao ...

- Tại sao cái gì ạ?

- Tại sao anh cũng chẳng biết.

- Trời, vậy mà anh làm em tò mò. Không chơi với anh nữa.

Nó đứng lên và đi xuống chiến đê.

- Ấy! Đợi anh với.

Ron vội vã đứng lên đuổi theo nó.

- Bắt được rồi nhé.

Ron túm lấy vai nó.

- Á!!!!!!!!!!!!

Nó chỉ kịp hét lên và... Ron và nó ôm nhau lăn xuống đê. Cuối cùng cũng xuống tới nơi, nó và Ron dừng lại trong tư thế đang ôm nhau + sắp hôn nhau.

- Anh không định cho em đứng dậy hay sao? - Nó hỏi Ron trong khi mặt Ron vẫn sát mặt nó.

- Oh oh! Anh xin lỗi.

Nói xong Ron luống cuống đứng dậy phui quần áo.

- Haha, haha. - Trong khi cả nó và Ron đang luống cuống thì Jim đang đứng đó cười sảng sặc.

- Cười cái gì mà cười, anh cho em một trận bây giờ.

- Haha...haha - Đáp lại lời đe dọa của Ron, Jim chỉ đứng đó cười.

- Chúng ta về thôi. - Nó lên tiếng.

Nó và Ron đi sánh đôi trên con đường, cả hai đứa đều ngượng chín mặt không nói lời câu nào. Còn Jim thì lảng xãng chạy trước.

Con đường tưởng dài vậy mà chẳng mấy chốc tới nhà nó.

- Thôi em vào nhà đây.

- Khoan đã.

- Còn gì nữa ạ?

- Cho anh xin lỗi và chuyện chiều nay.

- Không sao đâu ạ. Em vào nhà đây.

Nói xong nó chạy thẳng vào nhà và mong thằng bé Jim đừng cười nữa.

Trong lúc nó đang có một cuộc sống nhẹ nhàng thoải mái ở một làng chài nghèo sác sớ, xa lơ xa lắc,... thì Zollet đang có một cuộc sống siêu sung túc. Từ một cậu nhóc lo ăn chơi một cái đùng một cái trở thành một nhân viên cấp cao trong một tập đoàn lớn nhất thế giới. Cuộc sống của Zollet không thể đơn giản (ngược với nó nhỉ) hàng ngày Zollet phải tới công ty làm việc, luôn cố tỏ ra thật hoàn hảo trước cổ đông của công ty. Nhưng dù cố gắng thế nào đi nữa, dù có tập trung vào công việc bao nhiêu Zollet không thể quên được...Victoria. Thông qua toàn bộ thông tin điều tra Zollet nhận được một kết luận Victoria đã chết. Mặc dù thật lòng Zollet chưa bao giờ muốn tin điều này sẽ xảy ra.

- Thưa ngài ông bà Warmy đã tới. - Tiếng của thư kí vọng ra từ loa.

- Mời vào.

Cửa phòng mở, Zollet nhanh chóng đứng lên cúi chào bố mẹ của Zollet.

Một cái bắt tay thân mật với bố của Victoria, một nụ hôn lên tay mẹ của Victoria.

Sau khi cả 3 người ngồi xuống ghế, thư kí cũng đã mang nước vào nhưng chẳng ai nói câu gì. Vì cả 3 đều biết đề cập đến chuyện này là vô cùng khó khăn.

- Tất cả chúng ta đều biết rõ chuyện này rất...nhạy cảm. - Cuối cùng mẹ của Victoria là người lên tiếng đầu tiên.

- Vâng con biết rất rõ điều này.

- Chúng ta biết rất rõ con đã cố gắng làm tất cả những gì có thể, mọi chuyện xảy ra đều là sự cố ngoài ý muốn.

- Vic..victoria cũng đã không còn nữa lên...- Mẹ của Victoria dường như nghẹn ngào không nói lên lời.

- Lên chúng ta tới đây để hủy bỏ hôn ước của con với Victoria.

Nắm chặt bàn tay mình Zollet nuốt nước bọt như cô gắng nuốt đi một nỗi đau Zollet bình tĩnh trả lời:

- Con sẽ vẫn tới dự đám tang của Victoria theo đúng nghi lễ, mọi chuyện sẽ vẫn phải thật hoàn hảo như khi cô bé còn sống.

- Từ đây lòng mình chúng ta vô cùng biết ơn những tình cảm tốt đẹp con đã dành cho con bé. - Mẹ của Victoria mỉm cười thật dịu hiền.

- Chào con, hẹn gặp lại con ở đám tang của Victoria.

Zollet đứng lên cúi chào bố mẹ của Victoria.

Cửa phòng khép lại, nhiệt độ trong phòng đã được hạ tới mức thấp nhất, trên bàn làm việc của Zollet giờ là một trái rượu.

Suy nghĩ của Zollet: Thật là loạn óc, thật là điên hết cả rồi. Ai cũng nói là "biết rõ mọi chuyện, hiểu rõ những gì đang xảy ra" nhưng tất cả bọn họ đâu có thể hiểu Victoria ở đâu, bọn họ làm sao hiểu được tại sao Victoria lại mất tích rồi bị kết luận là chết. Thật là điên rồ khi đi tổ chức đám tang cho cô bé bởi vì chắc gì cô bé đã chết.

Zollet mệt mỏi nhào người về bàn làm việc bấm số gọi:

- Anh vẫn cứ tiếp tục tìm kiếm Victoria cho tôi.

- Nhưng đã có kết luận cô ấy đã chết.

- Chết từ sau khi nói chuyện với tôi đúng bao giờ nhắc đến cụm từ VICTORIA ĐÃ CHẾT nếu không người chết ở đây chính là anh đấy.

- Vâng thưa ngài, chúng tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm cô ấy cho tới khi ngài yêu cầu dừng lại. Đúng là một kẻ thừa tiền loạn óc vì yêu.

Cúng may cho người đàn ông ở đầu dây bên kia vì Zollet đã cúp máy.

Bực mình Zollet vứt mạnh chiếc điện thoại xuống sàn, cùng lúc đó cửa phòng làm việc của Zollet bật mở, một cô gái có mái tóc vàng, đôi mắt xanh và thân hình model bước vào, trên miệng cô gái là một nụ cười vô cùng đáng yêu,....

'Tóc vàng, mắt xanh, thân hình chuẩn, nụ cười duyên dáng,... mấy bạn thử đoán xem cô gái ấy là ai đi.'

Chương 24

Cô gái hồn nhiên chèo lên lòng Zollet, đôi môi của cô gái thì thâm vào tai Zollet:

- Có gì làm anh cáu vậy?
- ...(Khinh,bực mình => không thêm trả lời)
- Trông anh có vẻ mệt mỏi lắm đấy, anh không vui hay sao? Để em làm anh vui lên nhé?
- ...
- Thôi mà anh, anh đừng vậy nữa mà.

Bực quá đi. Trong lúc Zollet đang ức chế thì tự dưng ở đâu một con nhỏ điên điên tóc vàng hoe bước vào nói lảng nhảng cuội. Nhìn mái tóc vàng hoe được nhuộm ở sapa, đôi mắt xanh là nhờ đeo kính áp tròng, và cái giọng nói chua loét nhưng lại muốn giả dạng trẻ con,... Tất cả những thứ giả làm Victoria khiến Zollet khóa chặt. Chẳng hiểu "người mẹ yêu quý" của Zollet nghĩ gì mà ngày nào cũng đem tới một loạt lũ dở người thế này. (Thông cảm chút đi! Zollet đang điên vì yêu Victoria lên đối với Zollet ai cũng là thần kinh, dở hơi hoặc đầu óc có vấn đề)

- Anh ah! Hay là chút anh đưa em đi shopping nha.
- ...(Đang mãi suy nghĩ tự dưng bị cái giọng chua loét léo nhéo bên tai thì ai chịu được)
- Em biết là tâm trạng anh không tốt. Nhưng VIỆC GÌ ANH PHẢI NGHĨ TỚI CÔ TA, CÔ TA ĐÃ CHẾT RỒI.

- Có mà cô chết thì có, cô có muốn tôi cho cả họ nhà cô xuống châu Diêm vương không hả? Cút ra ngay. - Nói xong Zollet tàn nhẫn hất cô gái đang ngồi trên lòng mình xuống sàn. (Ác dữ)

Quên hết cả sĩ diện cô gái lồm cồm bò dậy đứng trước mặt Zollet.

- Em xin lỗi, nhưng những gì em nói là sự thật mà.
- Cô cút ra khỏi phòng tôi. - Zollet đứng dậy đập bàn, hét với âm lượng gần vỡ cửa kính.

Cô gái phụng phịu lững thững đi ra khỏi phòng.

Tâm trạng của Zollet bây giờ không còn gì để diễn tả ngoài 2 từ "buồn nôn". Anh không hiểu tại sao ai cũng cho là Victoria đã chết. Từ khi có tin Victoria mất tích có rất nhiều cô gái tóc vàng hoe, mắt xanh biếc, thân hình chuẩn tới tìm anh với mong muốn duy nhất để thay chân Victoria. Đừng có mơ! Bọn họ có thể giống Victoria về vẻ bề ngoài nhưng không bao giờ giống được cái tính cách của Victoria. Trong mắt Zollet chỉ có một cô gái ngoan ngoãn, xinh đẹp nhưng không bao giờ ngốc nghếch, kiêu hãnh nhưng không kiêu ngạo, tự tin chứ không tự phụ,... đó là tất cả những gì không ai có thể giống được Victoria.

- Thưa ngài, bà chủ tịch tới. - Tiếng của thư kí lại vang lên loa.

Tự dưng bị ngắt mạch suy nghĩ Zollet hét ầm vào loa:

- Bảo bà ta vào đi.
- Việc gì con phải tức giận như vậy? - Mẹ của Zollet từ từ tiến vào trên khuôn mặt là một nụ cười hiếm hoi.
- Bà đến tìm tôi có việc gì?
- Mẹ biết con rất đau lòng về cái chết của Victoria nhưng con phải nghĩ về tương lai của con nữa chứ. Con không thể sống như vậy được và con không được phép uống rượu.
- Bà tới đây chỉ để lái nhai về điều này thôi ah.
- Mẹ đã từng dùng ma túy, hút rất nhiều thuốc lá, rượu, mọi chất kích thích khác khi mà mẹ biết rằng hôn nhân với bố con chẳng đi tới đâu. Nghe thì có vẻ chẳng liên quan nhưng chính con đã thấy những thành công của mẹ, mẹ đã vượt qua tất cả. Con cũng vậy, con còn rất trẻ, tương lai đang đợi con ở phía trước. Biết đâu đây một ngày nào đó mọi chuyện sẽ thay đổi.

Bà ta đứng lên bước tới ôm con trai mình vào lòng. Zollet ngược nhìn vào mẹ mình. Mái tóc vàng óng, đôi mắt xanh lá cây đang nhìn Zollet đầy yêu

thương. Lâu lắm rồi Zollet chưa được nhận bất kì yêu thương và sự đồng cảm nào từ mẹ của mình.

- Con trai của mẹ hãy mạnh mẽ lên.

- ...

- Nhân tiện đây mẹ cũng nói luôn. Mẹ đã quyết định điều con tới làm CEO chi nhánh khu vực Nam Mỹ. - Giọng bà ta lại trở lên lạnh như cũ.

Zollet vẫn im lặng.

- Khu vực Nam Mỹ gồm nhiều nước đang phát triển, ở đây có nguyên liệu rẻ và nhân công dồi dào. Vùng này có rất nhiều tiềm năng. Mẹ hy vọng năng và gió ở khu vực này sẽ làm thay đổi con. Trụ sở của con được đặt ở nơi gần cảng biển. Con sẽ có khoảng 6 tháng chuẩn bị mọi thứ.

- 6 tháng cơ à?

- Mong rằng 6 tháng đủ thời gian để con đi tìm hiểu tất cả các trụ sở chính trên toàn thế giới và điểm dừng chân cuối cùng của con lúc đó mới là Nam Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Cuộc sống của nó chỉ quanh vùng biển này, buổi sáng ra chợ bán cá, buổi chiều vá lưới và bây giờ thì thêm cả việc đi chơi với Ron. Hôm nay nó quyết định theo chân Rosalie ra thành phố. Từ nơi nó sống đi ra trung tâm thành phố cũng đâu có xa lắm chỉ tầm khoảng 1h đi bộ (thế mà không xa). Nơi đây là trung tâm thành phố có khác cái gì cũng xa hoa đẹp đẽ, náo nhiệt hơn hẳn. Rosalie đưa nó tới một khu chợ.

- Cô có muốn mua gì không? - Rosalie hỏi nó.

- Không. - Nó mỉm cười lắc đầu.

- Lại đây đi. - Rosalie kéo nó tới một gian hàng quần áo.

Thực sự thì từ trước tới giờ nó đều mặc quần áo của Rosalie, nhưng quần áo Rosalie nó mặc vừa chật vừa ngắn. Người nó to cao hơn người Rosalie rất nhiều. Nó đứng ở gian hàng quần áo mỉm cười với tất cả mọi người đi qua nếu như ai nhìn nó.

- Em thử chiếc áo này đi. - Rosalie đưa cho nó một chiếc váy trông rất đẹp.

Nó cần lấy chiếc váy lưỡng lự.

- Không sao đâu, chị nghĩ nó rất hợp với em.

Nó cầm chiếc váy vào phòng thử đồ, đó là chiếc váy hoe xòe, nhưng có lẽ đây là cỡ to nhất ở đây rồi, người nó thì cao, chân nó lại dài. Mặc kiểu váy ngắn này vào đã ngắn lại còn ngắn hơn chưa kể lại là váy quây. Nó bèn lên bước ra đúng lúc mọi người tập trung ánh nhìn vào nó. Tự dưng nó thật ngại quá lên đỏ mặt, lúc đó mặt trông nó rất xinh.

- Chiếc váy này trông rất hợp với em đây. - Bà bán hàng vừa sờ sờ chiếc váy vừa vuốt xoa.

- Chị thấy chiếc váy này thế nào ạ? - Nó mỉm cười hỏi Rosalie.

- Em mặc trông đẹp lắm.

Nó quay lại phòng thay đồ và thay lại bộ quần áo bình thường. Vừa bước ra bà bán hàng đã đón lấy nó ngay:

- Em sẽ lấy chiếc váy này chứ?

Nó không nói chỉ mỉm cười lắc đầu. Dù bực mình vì không bán được hàng nhưng bà bán hàng vẫn vui vẻ vì nhìn thấy nụ cười mê hồn của nó.

- Chúng ta đi thôi ạ. - Nó gọi Rosalie.

- Ừm.

Nó cùng Rosalie đi khỏi hàng quần áo.

- Nhưng chị thấy vẫn phải mua cái gì đó cho em chứ.

- Vâng. Nhưng để sau đi ạ.

- Em thấy bộ quần áo kawai thế nào? - Rosalie chỉ nó một chiếc áo phông loại ôm eo và một chiếc quần sóc ngắn.

- Ok. Nhưng chắc là đắt lắm.

- Lại xem đi. - Rosalie kéo nó lại.

Trong lúc Rosalie xem quần áo thì nó ngo qua ngo lại, nhìn nó lúc này hơi giống con bé nhà quê nhưng rất xinh. Rosalie đem chiếc áo uớ m thử vào người nó, còn nó vẫn như con ba ngơ (tâm trạng của người lần đầu tiên đi chợ)

- Cho tôi lấy chiếc áo và cái quần này.

Nó chưa kịp phản ứng gì thì Rosalie đã lấy tiền trả người bán hàng.

- Chị mua bộ quần áo này rồi. Mua cho em đấy, nếu em không mặc thì đành bỏ đi, phí lắm đấy.

Nói xong Rosalie dúi bộ quần áo vào người nó. Nó đành phải vào phòng thử đồ.

- Vừa in luôn. Em cứ mặc nó luôn đi nhé.

- Mặc luôn ấy à?

- Ừm. - Nói xong Rosalie dứt thẳng bộ quần áo cũ vào túi rồi kéo nó ra khỏi chợ.

Đúng lúc trời nắng to thì nó phải ra ngoài, ánh mặt trời chiếu thẳng vào đầu nó, nhìn đầu nó trắng vô cùng. Nó và Rosalie đang đi bộ trên đường thì một chiếc xe ô tô đen bóng lao ngang qua sát nữa thì đâm vào nó và Rosalie. Chiếc xe đột ngột dừng lại, nó bước tới bên chiếc xe, cửa xo ô tô bật mở, 2 chàng trai bước ra ngoài.

- Anh đang dùng chất kích thích kiểu như rượu bia hay sao mà đi với vận tốc 120km/h thế hả? - Nó vẫn hồn nhiên mỉm cười và hỏi chủ nhân chiếc xe.

Điều này làm cả 2 chàng trai rất bất ngờ, một cô gái bình thường đi bộ trên đường lại có thể xác định chính xác vận tốc ô tô lao qua thì chứng tỏ năng lực cũng không bình thường. Chàng trai thứ hai đột ngột nói với nó tiếng Tây Ban Nha:

- No entiendo lo que usted acaba de decir!(Tôi không hiểu tôi vừa nói gì)

- Sólo los estúpidos no entienden la nueva. (Chỉ có kẻ ngu mới không hiểu tôi nói gì)

Chàng trai thứ nhất đột ngột nói với nó bằng tiếng Pháp:

- Je n'ai jamais vu quelqu'un comme vous stupide.(Tôi chưa từng thấy ai vô duyên như bạn)

Nó hồn nhiên trả lời lại bằng tiếng Pháp trước con mắt ngạc nhiên của Rosalie và mọi người qua đường:

- Alors que vous en pensez! Mais je vais aller à l'hôpital en raison d'un accident en commun. (Tùy bạn nghĩ nhưng tôi sẽ không phải vào bệnh viện vì tai nạn gia thông)

- Qu'est-ce que vous voulez? Gagnez de l'argent? (Cô muốn gì? Tiền chắc?)

- Non! Je n'ai pas besoin de l'argent. Choses que je veux maintenant des excuses. (Không! Tôi không cần tiền. Thứ tôi muốn bây giờ là một lời xin lỗi.)

- Ak nepotrebuje te peniaze, budete potrebovat' niečo? Ale lúto. Veľmi informácie nemôžeme. (Nếu không cần tiền thì bạn cần gì? Còn xin lỗi. Rất tiếc chúng tôi không thể) - Chàng trai thứ hai đột ngột nói với nó bằng tiếng Nga.

- Chúng ta đi thôi, việc gì phải đứng đây nói chuyện với một con nhò kì quái. - Chàng trai thứ nhất nói với bạn mình.

- Tôi không phải con nhò kì quái. Chỉ có mấy người với là đồ không bình thường.

- Cô nói chúng tôi không bình thường ở điểm nào?

- Chỉ có mắt kẻ đầu óc có vấn đề mới đi ô tô lao nhanh đến vậy.

- Cô cũng kiểm tra lại đầu mình đi. Chỉ có những kẻ kì quặc mới hành động như cô.

Rosalie mặt tái mét đang lòi tay kéo như muốn kéo đi.

- Chúng ta đi thôi. - Nói xong hai chàng trai lên xe phòng mát.

Hậu quả nó đứng đằng sau hít bụi đường.

- Em làm gì vậy? Sao lại gây chuyện với người ta.

- Có mà hai tên đó có vấn đề ý. Đi sát nữa đâm vào chị mà không thèm xin lỗi.

- Bỏ qua đi. Chúng ta về thôi.

Nó quên ngay bức tức mà tiếp tục vui vẻ cùng Rosalie đi về nhà. Trên đường đi về, nó thấy một quán coffe cheo biển tuyến nhân viên. Điều này làm nó quan tâm, nhưng nó không nói với Rosalie mà giữ nguyên trong lòng.

Về tới đầu làng nó gặp Ron. Nó vẫn chỉ mỉm cười chào như mọi khi nhưng Ron thì cứ gây ra nhìn nó. Cho tới khi nó đi sát tới và vỗ vào vai:

- Anh làm sao vậy? Anh mệt ah? Cứ gây người ra nhìn gì vậy?

- Ah...ah không có gì đâu? Em đi ra thành phố có vui không? - Ron trả lời lúng búng.

- Dạ vui lắm ạ.

- Ủ, thôi anh đi đây.

Ron đi về phía thuyền của bố mình trong lòng xuất hiện một cảm xúc lạ.

Trên chiếc xe ô tô màu đen lúc này hai chàng trai đang nói chuyện với nhau:

- Con nhỏ lúc này đúng là không bình thường. Nó uống lộn thuốc hay sao mà dám nói vậy với bọn mình. - Chàng trai thứ nhất lên tiếng.

- Mình thấy con nhỏ đó xinh đấy chứ, cậu thấy thế nào?

- Nói chính xác thì con nhỏ đó rất xinh dù mặc một bộ đồ bình thường.

- Nếu "chơi" con nhỏ này cũng vui đấy.

- Cậu đừng làm gì đấy nhé. Con nhỏ đó là của mình.

- Được thôi Wales.

Chiếc xe lại tiếp tục được phóng đi với vận tốc kinh hoàng.

Chẹp! Chẹp! Nguy hiểm thật! Trong một ngày mà có tận hai người kết nó. Không hiểu nó định làm thế nào đây.

Nó đang ngồi suy nghĩ vẫn vơ thì có tiếng Jim gọi:

- Chị Aphrodite ơi. Vào ăn cơm thôi.

- Em gọi vừa gọi cái gì vậy?

- Em gọi chị vào để ăn cơm.

- Không. Em nói...

- Aphrodite.

- Phải rồi, tại sao lại gọi chị như vậy?

- Anh Ron bảo vậy? Aphrodite là nửa thần tình yêu và sắc đẹp, Aphrodite được sinh ra từ những con sóng biển và máu của ông thần gi ầy, em tên quên rồi.

- Ừm

Sau bữa tối và dọn dẹp nhà cửa, nó ngồi xuống nói chuyện với Rosalie.

- Hôm nay lúc đi về em thấy một quán coffe cheo biển tuyến nhân viên.

- Úm - Rosalie vẫn liên tục đang lưới.
- Em nghĩ rằng nếu họ nhận làm việc theo ca thì em sẽ tới đó xin làm việc.
- Em có chắc mình sẽ làm được không?
- Em bết và hồ sơ lý lịch của em hiện nay là không có. Nhưng nếu làm việc được ở đó sẽ tăng thu nhập.
- Vậy thì em hãy tới đó thử xem. Biết đâu họ nhận em vào làm việc tại đó.
- Em cảm ơn chị.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Sáng hôm sau nó không ra biển cùng với Rosalie nữa, nó cũng không ra chợ bán cá nữa. Nó sẽ tới quán coffe hôm trước để xin việc. Nó đã nhớ đường đi từ đây ra thị trấn, nó biết việc xin việc tại đây sẽ rất khó khăn vì nó không có giấy tờ gì cả, chỉ là một người mất trí nhớ nhưng nó vẫn phải thử. May mắn không từ đâu đến mà do chính bạn tạo ra.

Nó đẩy cửa bước vào bên trong, giờ là buổi sáng nhưng quán khá đông khách.

- Cô cần gì? - Một nữ nhân viên hỏi nó.
- Em tìm gấp quản lí ở đây, em tới đây xin việc.
- Được rồi vậy thì tôi đợi cô một lát.

Nó đứng đợi phía ngoài, trong lúc đó nó có thời gian để quan sát nơi này. Khuôn viên không rộng lắm nhưng rất thoáng đãng, mọi thứ được bài trí theo phong cách biển.

- Cô ấy đây. - Tiếng của phục vụ lúc nãy và đi cùng cô ta là một người đàn ông trung niên.
- Chào cô, cô tới đây xin việc phải không?
- Vâng.
- Vậy thì chúng tôi cần thông tin cá nhân của cô.

- Tôi xin lỗi, nhưng tôi bị tai nạn và mất trí nhớ vì vậy giấy tờ của tôi ở đây không có.
- Thật đáng tiếc bởi vì nếu không có giấy tờ chúng tôi không thể kí kết hợp đồng với cô được.

Đúng lúc đó, ở phía góc phòng đang có chuyện xảy ra, người chủ quán vội vã chạy lại đó.

- Non ho mai visto così cattivo servizio qui. (Tôi chưa bao giờ thấy có nơi phục vụ tệ như ở đây_ Tiếng Ý)- Người khách cau có nói với quản lý.

Tất cả mọi nhân viên trong quán chỉ ngơ ngác nhìn nhau không ai hiểu 2 người khách đang nói gì. Đột nhiên nó le te chạy ra:

- Ci dispiace, ma penso che ci sia un po 'confuso qui. (Xin lỗi nhưng tôi nghĩ rằng có một chút nhầm lẫn ở đây)
- Ho chiamato gambero pane, lei mi ha portato un sandwich di pesce. (Tôi gọi bánh mì tôm cô ta đem cho tôi bánh mì nhân cá)
- Người đàn ông này nói gì vậy. - Người quản lý hỏi nó.
- Ông ta bảo rằng khi Ông ta gọi bánh mì kẹp tôm thì nhân viên lại đưa cho ông ta bánh mì kẹp cá. - Nó nói lại với người quản lý.
- Cô có thể nói với ông ta là: Chúng tôi lấy làm tiếc vì việc này, tôi sẽ bảo nhân viên đem đúng loại bánh ông ta yêu cầu.
- Ci dispiace, io certamente darò il giusto tipo di pane. - Nói quay sang nói với khách hàng.

Vậy là mọi chuyện được sắp xếp ổn thỏa với khách hàng.

- Thôi được rồi, cô không có giấy tờ gì nhưng tôi sẽ vẫn nhận cô vào làm.
- Cảm ơn ngài, tôi sẽ cố gắng làm việc.
- Tên có là gì?
- Tên tôi là Roxy. - Nó đánh khai đại vậy,
- Ừm, vậy thì cô bắt đầu làm việc ở đây từ hôm nay.
- Tôi sẽ cố gắng hết sức.

Sau khi quản lý đi ra nó chào hỏi và làm quen với tất cả nhân viên trong quán.

Nó bắt đầu làm việc từ lúc 6h30 sáng và kết thúc vào lúc 6h30 chiều. Công việc chỉ là lấy đồ ăn và đem ra, nó thấy chẳng có gì vất vả. Sau khi làm xong nó sẽ về nhà ăn tối và đan lưới. Buổi sáng nó vẫn có thể dậy từ sớm để ra biển cùng với Rosalie.

- Hôm qua em đi đâu vậy? Anh không gặp em. - Ron hỏi nó.
- Em đi làm. - Nó vui vẻ nói với Ron.
- Vậy thì chúc mừng em nha.
- Cảm ơn anh.
- Em làm ở trên thị trấn ah?
- Vâng ạ.
- Máy giờ bắt đầu vậy?
- 6h30 ạ.
- Anh cũng có chút việc tới đó. Để anh đưa em đi nha.
- Vâng ạ. Em cảm ơn anh.

Nó được ngồi sau xe đạp của Ron. Một phản ứng có điều kiện hay là vô điều kiện khi nó quàng tay ra ôm Ron từ đằng sau. Có lẽ lớn lên ở biển Ron có nước ra ngấm đen, và thân hình rắn chắc.

- Em tới đây cũng được một thời gian rồi. - Ron nói với nó.
- Vâng ạ, được gần 3 tháng rồi.
- Ừm, trong thời gian đấy em thấy anh thế nào?
- Thế nào ạ? - Nó hỏi lại Ron.
- Thì em có cảm nhận gì về anh.
- Em thấy anh rất tốt, ngoan, học giỏi,...
- Có chuyện này nhưng anh vẫn chưa kịp nói với em.
- Chuyện gì ạ?

Tay trái của Ron nắm lấy tay nó, tự dưng nó thấy sợ. Nó nhanh chóng rút tay lại và thôi không ôm Ron nữa.

Có thể cả nó và Ron đều quá bất ngờ trước chính cảm xúc, cả 2 đều thấy lúng túng. Đột nhiên một chiếc ô tô từ phía đường bên, không kịp tránh Ron và nó quệt phải chiếc ô tô kết quả Ron bị ngã xe, cũng may nó không sao. Chủ nhân chiếc xe bước ra, trông người này hơi quen quen.

- Có lẽ mỗi khi gặp anh tôi lại bị xe đâm gần chết.

- Có lẽ mỗi khi gặp cô tôi đều phải nói xin lỗi.
- Cái này gọi là oan gia đường rộng mới đúng. Con đường rộng thênh thang thế này mà sao anh cứ phải phóng nhanh để gây tai nạn thế hả?
- Cô đã làm sao đâu mà kêu ầm lên thế.
- Xin lỗi đi.
- Lỗi của tôi cũng nhiều nhưng lần nào gặp cô cũng bị cô xin lên hết rồi, không có để cho tiếp đâu.
- Thôi kệ đi. Chúng ta đi thôi. - Ron nói với nó.
- Tưởng làm xước xe của tôi rồi đi được chắc. Tôi sẽ tính nợ với cô sau đây.

Nếu không đi nhanh thì nó sẽ bị muộn làm. Kết quả nó tới muộn 15 phút. Nó chạy vội vào trong quán.

- Tôi xin lỗi, trên đường đi tôi gặp sự cố lên tới muộn.
- Hừm, đây ngày đầu tiên đi làm mà đã bị muộn là sao?
- Tôi gặp sự cố thật mà.
- Thôi được rồi, cô đi làm việc đi.

Nó vội vã quay đi làm việc. Sáng nào cũng gặp cái thằng "không có lỗi đề xin" thì chắc nó bị đuổi việc mất.

Nó luôn cố gắng làm việc chăm chỉ cẩn thận ở quán, trước mặt quản lý nó luôn là một người cẩn thận có trách nhiệm, còn đối với khách hàng nó luôn thân thiện, nụ cười luôn trên môi nó. Buổi sáng tới đây, việc đầu tiên của nó là lau bàn sau đó là rửa kính (có một số nhân viên làm cùng nó), mọi việc phải làm xong trước 7h vì lúc đó khách bắt đầu tới. Hôm nay là thứ hai nhưng cũng rất đông khách, nó đang dọn bàn thì có một người bước tới lăm nẩy tay nó:

- Nhớ nợ của tôi không?

Nó ngược lên nhìn cái thằng "dở người trên trời dơi xuống"

- Hình như ở bệnh viện tâm thần ở gần đây có thằng điên nào vừa mới xong ra thì phải. - Nó ngược lên nhìn hắn rồi lại cúi xuống làm việc.
- Cô...
- Tôi làm sao?
- Cô có thái độ phục vụ khách hàng thế hả?
- Nếu anh là khách hàng thì anh định uống gì?
- Anh ấy đẹp trai chưa kia, ước gì mình được phục vụ anh ấy. - Tiếng của một nhân viên phục vụ.

Cả nó và hắn cùng quay ra nhìn. Vậy là thoát nạn rồi, nó mừng thầm.

- Cậu có thể phục vụ khách hàng hộ tớ được không? Tớ bận chút việc. - Nó nói với nhân viên phục vụ lúc này.
- OK. - Mặt cô ta hớn hờ như bắt được tiền.

Thế là nó thoát khỏi cái thằng hâm hâm dở dở từ đầu chui ra. Nhân viên phục vụ được nó nhờ mặt hớn hờ nhìn hắn, còn hắn thì hằm hằm nhìn nó. Kệ chứ, ai thèm quan tâm.

Nếu không bận việc thì nó thường ngồi vào một góc nào đó để đọc những quyển sách mà Ron mượn cho nó. Đa phần là sách tìm hiểu về vật lý, hóa học, toán học chứ không có tiểu thuyết.

- Roxy! Cô không làm việc sao? Ra dọn bàn số 6 ngay. - Tiếng của quản lý.
- Vâng, tôi tới đó ngay.

Nó ba chân bốn cẳng chạy ngay tới bàn số 6, nó đang định toe toét cười thì không thể cười được nữa vì cái thằng dở người đang ngồi đó nham hiểm nhìn nó.

- Nhưng bàn đây khách đã đi đâu ạ. - Nó quay lại nói với quản lý.

- Cô hay thật đấy, khách chê bàn bẩn thì phải lau chứ.

Nó cau có ra lau bàn số 6.

- Cô làm sao thế hả? Định đuổi hết khách trong quán hay sao mà mặt cô như đi đưa đám thế. - Quản lý mắng nó.

Đúng là ***, nó tới đây làm chẳng bao giờ bị quản lý mắng nhưng hôm nay gặp cái thằng hâm này mới bị mắng.

- Thích bị đuổi việc hay sao? - Hấn châm chọc nhìn nó.

Bực quá, nó nhìn hấn rồi bơ không thèm trả lời.

- Lần trước cô va vào xe tôi, lúc đó tôi đang bận lên không tính nợ được. Bây giờ tôi đến để đòi tiền bồi thường xe.

Nó nhìn hấn chán nản rồi lại lau bàn. (Bàn sạch từ lâu rồi nhưng nó đang tức lên đứng đó đi đi lại lại thành hạ cái bàn).

- Her, khỏi phải giả thích tôi cũng thừa hiểu, lấy số tiền cô kiếm được cả đời nhân lên một trăm lần chưa chắc đã đủ tiền sơn lại xe đâu.

- Biết tôi không đủ tiền đền lại còn đòi làm gì.

- Lại gần đây tôi nó cho cô biết làm thế nào để đền được.

Nó đứng là ngây thơ thật, hấn nói vậy mà nó cúi xuống để xem hấn nói gì.

- Chỉ cần cô lên giường với tôi một đêm tôi sẽ không tính nợ làm gì. - Cuối câu nói hấn đưa tay kéo nó xuống và hôn vào má nó.

Hấn thì thầm như nói cho muỗi nghe, nó phải chăm chú để hiểu hấn đang nói gì, hấn cũng nhanh quá lên nó không kịp phòng bị.

- Á. - Hấn hôn xong rồi nó mới hét lên khe khẽ.

- Cung làm sao vậy? - Hấn dùng giọng đều đặn hỏi nó.

- Đồ bệnh hoạn. - Nói xong nó quay sang bàn khác làm việc, tim trong lồng ngực như muốn nhảy ra. (Nó cứ nghĩ rằng) Đây là lần đầu tiên nó bị hôn vào má.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Cái gì là lần đầu đôi khi để lại ấn tượng khá phai, nụ hôn vào má làm nó phải suy nghĩ. Nghĩ về vấn đề gì thì nó chịu? Hết giờ làm việc nó đi thẳng về nhà như mọi ngày, con đường mọi hôm nó thấy dài quá. Ní mong con đường này ngắn lại vì khi về nhà nó sẽ quên hết mọi chuyện, chẳng có gì phải nghĩ ngợi cả.

Píp Píp...

Tiếng còi xe ô tô đằng sau làm nó giật mình. Quay người lại... vẫn là cái thằng khùng lúc sáng.

- Tôi có bóp còi mà cô không tránh, nếu có đâm chúng cô thì tôi không xin lỗi đâu. - Hấn hạ thấp cửa kính và đi chậm lại.

Nó cứ mở to mắt nhìn hấn.

- Lên xe đi tôi đưa cô về.

Mắt nó tiếp tục mở to hơn.

- Mắt cô bị đau ah?

- Oh... không ...không có gì đâu.

Nó tiếp tục đi tiếp.

- Cô sống ở đâu vậy?
- Tôi sống ở nhà tôi.
- Nhà cô ở đâu vậy?
- Nhà tôi ở nơi tôi sống.
- Tôi đang nói nghiêm túc đấy.
- Ừm, tôi đang trả lời nghiêm túc mà.
- Cô biết tôi là ai không?
- Tôi biết.
- Nếu vậy thì nói cho tôi nghe tôi là ai?
- Anh cũng bị mất trí nhớ giống tôi hay sao mà không biết rõ mình là ai? Anh là một thằng điên trong nhà bệnh viện tâm thần vừa mới sống ra.
- Cô...cô...muốn chết hả.
- Anh ...anh bị ngu hả?
- Cô thôi ngay kiểu nói chuyện đấy đi.
- Anh thôi ngay trò bệnh hoạn đó đi.
- Co khủng hả?
- Anh điên ah?
- Cô chán sống thật rồi.
- Anh bị điên thật rồi.
- Cứ cho là tôi đang điên vì cô cũng được. Hẹn gặp lại cung sau nhé. - Nói xong hắn phóng xe đi thẳng.

Nó tiếp tục thần thờ đi về nhà.

Ngoài thời gian đi làm nó đan lưới để tăng thêm thu nhập. Công việc này không đủ hấp dẫn với một đứa năng động như nó.

- Hey, đi chơi không? - Ron đứng từ phía cửa sổ hỏi nó.

Nó quay ra mỉm cười với Ron.

- Em đang bận.
- Thì làm sau cũng được mà.
- Thôi, em sợ sẽ không làm kịp.
- Hôm nay trăng lên đẹp lắm đấy. Ra biển chơi đi, hôm nay rất nhiều người tới đó đấy.
- Cô cứ đi chơi đi, để đó tôi làm cho. - Rosalie nói với nó.
- Em đi sợ không đan kịp lưới.
- Không sao đâu, cô cứ đi với Ron đi.
- Vâng ạ, em cảm ơn chị. - Nói xong nó chạy ra ngoài với Ron.
- Chúng ta đi thôi. - Ron mỉm cười với nó.

Cả 2 cùng sánh đôi trên con đường chàn ngập ánh trăng.

- Lần trước anh định nói với em chuyện gì thế.

- Biết nói thế nào đây, chỉ sợ em cười nhạo anh thôi.

- Có chuyện gì sao anh?

- Ờ...ờ...thì...Cũng không quan trọng lắm.

- Vậy ạ, - Nó chạy lại phía trước vào quay mấy vòng.

Suy nghĩ của Ron: Mày ngu thật, mày đã có cơ hội nói với cô ấy. Dù cô ấy có xinh đẹp, có đài các nhưng cô ấy đã bị mất trí nhớ và hoàn toàn không nhớ gì quá về quá khứ. Mày thích cô ấy mà Ron, mày phải nói với cô ấy mới phải. Thôi bỏ đi.

Ron chạy lại gần nó, nó nghe thấy mình cười với anh. Thực sự nó cũng có cảm tình với Ron, tới giờ nó không quan tâm tới quá khứ nữa. Hơn nữa Ron luôn đối xử tốt, nhẹ nhàng quan tâm tới nó,...Một thanh niên tốt đủ để bảo vệ nó, yêu thương nó như vậy là quá đủ với một gia đình. Ron hoàn toàn khác với cái thằng điên làm phiền nó....Thôi kệ đi, suy nghĩ nhiều làm gì cho mau già.

- Way, em đang suy nghĩ gì vậy?

- Ah..ah...không có gì đâu ạ.

- Em mệt ah?

- Không ạ.

- Lại đây đi, mau ngồi xuống chỗ này. - Ron chỉ cho nó một chiếc ghế trên bãi cát.

- Trắng sáng quá.

- Vâng ạ.

Tự dưng cả nó và Ron cùng quay sang nhìn nhau, khoảng cách 2 khuôn mặt rất gần và cả nó và Ron cùng tiến sát hơn. Đột nhiên Ron giật mình rồi chăm chăm nhìn nó và quay mặt đi.

- Anh xin lỗi.

- Ừ..không sao đâu ạ.

Cả nó và Ron đều vô cùng bối rối, tiếp theo đó là một không khí vắng lặng. Những hình ảnh cái tên điên điên luôn hiện lên trong đầu nó. Còn hình ảnh của nó đang hiện lên trong đầu Ron.

- Em không khỏe sao?

Nó giật mình quay lại nhìn Ron.

- Dạ, không sao đâu ạ.

- Em cứ như không tập trung vậy.

- Không sao đâu ạ.

- Nếu em không khỏe thì chúng ta quay về cũng được.

- Vâng ạ.

Cả nó và Ron lặng lẽ đi về.

- Tới nơi rồi ạ. - Nó nói với Ron.

- Ừm.

- Em vào nhà đây.

- ừm, chúc em ngủ ngon.

- Em cảm ơn.

Nó đã đi vào nhà nhưng Ron vẫn đứng trước cửa thẫn thờ một lúc lâu rồi mới bỏ đi.

Chương 28

Hôm qua nó không ngủ được, nằm trên giường mà đầu óc cứ như trên mây. Hậu quả sáng nay nó phải đấu tranh mãi mới dậy để ra biển cùng với Rosalie được và phải quyết tâm lắm nó mới đi làm. Haizzz...

- Ô... Lạ quá, sao chẳng có ai thế này. - Nó đưa tay lên dụi mắt và tự véo vào má. (Một hành động nó cho là ngớ ngẩn).

Nó mệt mỏi đẩy cánh cửa bước vào. Her không có ai cảm đi đâu hết cả rồi, hay có chuyện gì xảy ra?

- Ah cô đây rồi. - Quản lý từ trong nhảy ra trước mặt nó.

Hết hồn!!!

- Sao vậy?

- Ah thế này, có một người đã chi tiền bao hết quán này trong ngày hôm nay. - Ông ta vừa nói hai tay vừa xoa vào nhau.

- Nhưng mọi người đâu rồi.

- Vị khách của chúng ta đã yêu cầu cho toàn bộ nhân viên được nghỉ...

- Có nghĩa là tôi cũng sẽ được nghỉ?

- Ấy...ấy... cho nhân viên nghỉ không có nghĩa là sẽ đóng cửa vì vậy cô vẫn phải làm việc.

- Một mình tôi làm sao làm nổi.

- Ah...ah... cô yên tâm hôm nay ngoài ông ở đây không có khách đâu. Vì vậy một mình cô ở đây đợi ông ta là đủ, còn tôi thì...

- Sao lại để một mình tôi ở lại với ông khác kì cục đó, nhờ ông ta làm gì tôi thì sao?

- Cô khỏi phải lo lắng, ông ta là người đáng hoàng chắc không làm gì cô đâu, hơn nữa ông ta rất giàu có biết đâu có thể boa thêm cho cô, hôm nay cũng chỉ có mình cô lên tôi sẽ tăng lương cho cô. Như vậy nhé, cô ở đây đợi và phục vụ ông ta, tôi về đây.

Quản lý bỏ nó lại một mình và hồn nhiên lấy đồ đi về. Mọi thứ trong quán đều sạch sẽ, bàn ghế đặc được kê ngay ngắn, cốc chén đã lau sạch,... Nó chẳng có gì để làm đánh ngời chơi vậy.

Ngồi một mình không có việc gì làm khiến nó nghĩ ngợi lung tung. Nó đã đọc mấy quyển sách thần thoại vớ vẩn của Jim, nó vẫn nhớ đồ... Có một cô gái bị lừa tới tòa lâu đài của quỷ và phải ở đó... chuyện gì xảy ra tiếp theo nó chưa kịp đọc, nhưng chắc chắn là chuyện không hay. Nó còn nhớ một câu chuyện viết về một ngôi làng thường xuyên bị bệnh dịch do quỷ dữ thường xuyên tới đó để quye dữ không tới họ đã lấy máu của một cô gái để đổ quay làng... Nó ngồi suy diễn lung tung, ban đêm ngủ ngay gần cửa sổ gió rít như ma kêu nó còn không thấy sợ mà ngồi trong nhà ánh nắng chiếu thẳng vào người mà nó cứ thấy lạnh lạnh sống lưng.

Tối qua không ngủ được sáng nay lại phải dậy sớm lên nó thấy buồn ngủ, mí mắt bắt đầu khép lại nó ngục xuống bàn...

Một chiếc xe ô tô đen bóng đỗ ngoài cửa quán cafe, một cậu công tử đẹp trai trong bộ vest đắt tiền bước xuống tiến vào trong quán cafe.

Nó vẫn tiếp tục ngủ, và không biết có người bước vào.

- Này, muốn chết không hả? - Một bàn tay trắng toát đập đập lên vai nó.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!! - Nó giật mình mắt tái mét quay lại nhìn người đứng đằng sau lưng.

- Cô lên con ah? - Cái thằng tay trắng toát nhe răng dọa nó.

- Không! Không tôi chưa muốn chết. Đứng...

- Đilen ah?

- Trời ạ! - Nó thờ dài.
- Trời ngoài kia.
- Không thèm nói với loại điên từ trại sống ra. Anh tới đây là gì? - Nó lấy lại được bình tĩnh.
- Cô ngu ah? Đây là quán cafe, tất nhiên tôi tới đây để uống cafe rồi.
- Anh ngu thì có. Hôm nay ở đây không tiếp khách đâu, có người bao cả cái quán rồi.
- Nghĩ lại xem tôi ngu hay cô ngu. Cô biết ai là người bỏ tiền ra bao cả cái quán này không?

Nó chưa kịp mở miệng thì hắn đã nói luôn.

- Đồ ngu như lợn, tôi là người bao cả cái quán này đây.
- Tôi có ngu nhưng anh không được phép nói tôi ngu như lợn, đi xe đẹp mà nói chẳng đẹp gì cả.
- Cô cũng thử nhìn lại mình đi. Người cô có đẹp đâu mà tôi phải dùng lời lẽ đẹp để nói với cô.
- Tôi cũng có nói tôi tôi đẹp đâu. Tôi chỉ bảo là anh là đồ ngu như chó thôi.
- Cô chán sống thật rồi, cô có biết tôi là ai không mà dám nói tôi ngu như chó.
- Tôi biết anh là thằng điên điên, khùng khùng, từ trại sống ra.

Kiểu này có lẽ nó chết với thằng hâm này rồi. May ở ngoài đường cứu tinh của nó đã xuất hiện.

- Khoan đã!
- Cái gì. - Hắn nói như hét vào tai nó.
- Nhìn ra ngoài kia kìa, đấy đấy, anh thấy chứ. - Nó ra vẻ quan trọng nói với hắn.
- Đâu đâu, cô chỉ cái gì, nói rõ ra xem.
- Đấy, ở bên kia đường kia kìa. - Tay nó chỉ sang phải bên kia, còn hắn thì đang nhìn theo hướng nó chỉ.
- Cái gì? - Mặt hắn cau có, quát nó.
- Con chó đen mặt xệ, béo ú, đeo cái xích to xụ ở cổ, chắc chủ con chó đấy phải giàu lắm. Nhìn thì đẹp, nhưng lang thang ở đường có khi lại là chó dại đứt xích xông ra. Nhìn ngứa mắt quá, chó gì mà béo trắng như lợn. - Nó vừa chỉ vừa cười cười với hắn.
- Cô đều tôi đấy ah? Tôi sẽ không cho cô chết đâu, yên tâm đi cưng, cưng xinh thế này ai mà nỡ giết. Nhưng cái thằng bỏ của cưng thì anh không giám đảm bảo. - Hắn gian xảo nhìn nó, nói xong lại còn đưa tay vuốt má nó nữa.
- Tôi không thừa sức mà đòi co với anh. Đồ bệnh hoạn, anh mà đông tới Ron thì tôi .... - Nó không biết nói gì với tên hâm này.
- Thì cô làm sao? Tôi mà giết nó thì cô không còn ai để yêu nữa, lúc đấy cưng sẽ yêu anh nhé. - Lần này thì đưa tay lên vuốt nhẹ tóc nó.

Chết mất thôi! Tự dưng chọc đúng tổ kiến lửa, biết thằng này có vấn đề thần kinh rồi thì mặc kệ nó lên con một mình tự dưng nó lại nói linh tinh, nhờ thằng này làm gì Ron thì sao. Nhìn mặt hắn thế này, chưa kể mấy cái xe ô tô giá triệu đô chắc là hắn không đồn đâu. Tốt nhất là làm dịu con điên của hắn xuống đã.

Nó qua ra mỉm cười làm hào với hắn.

- Dù sao anh cũng đã bỏ tiền ra bao cả cái quán này rồi, tôi đi lấy cái gì anh uống nhé. Chuyện lúc nãy thì Hjhj coi như là tôi nói đùa nhé. - Nó chuẩn bị chạy khỏi thằng này thì bị hắn túm áo kéo lại.
- Anh thèm đùa với cưng chắc. - Hắn nhe răng dọa nó. Nhìn như kiểu sắp cắn vào cổ ý, sợ quá.

Nó gượng gạo nhe răng cười lại với hắn.

- Tôi không đồn đâu. Nếu cô không muốn thằng nguoi yêu mình gặp họa thì biết điều chút đi.
- Tôi biết anh không đồn, nhưng mà anh nói người yêu tôi gặp họa là sao.

- Đúng là ngu như lợn. Cô ngoan ngoãn nghe lời tôi thì không sao. Còn không thích làm người yêu tôi thì có thể quay lại cái làng chài nghèo xác xơ làm vợ một thằng quê.

- Anh... anh .... - Nó thấy ức chế khi hắn nói câu này, cổ họng nó nghẹn nghẹn, cảm giác không thờ được.

- Anh yêu em. Người quyết định mọi chuyện ở đây là cung đây. Nếu cung đồng ý là vợ của anh một thời gian thì anh sẽ bỏ qua mọi chuyện, còn không thì cái thằng đánh cá đấy có làm sao thì cung đừng trách anh.

Cái cảm giác shock nặng đang gấp trong họng nó, mọi chuyện điên hết rồi. Thấy nó mất bình tĩnh hắn cúi xuống lấy tay quàng qua vai nó và cúi xuống....Nó thờ được rồi. Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nó lấy tay đẩy hắn ra.

- Anh uống cafe nhé, tôi đi lấy. - Nó vội vã nói với hắn rồi đi lấy cafe.

Hắn ngồi xuống ghế và cười một mình.

Nó làm mọi việc như một cái máy, lấy cafe bỏ vào bình rồi rót nước. Đứng cạnh một thằng hâm có lẽ nó bắt đầu lây bệnh. Pha cafe mà đầu óc nó lộn hết cả lên cùng những từ ngữ "*Anh yêu em. Cái làng chài nghèo xác xơ. Ron sẽ gặp nguy hiểm.*" Nó hít thở thật sâu để phòng khi gặp hắn không bị khó thở.

Hắn đang ngồi dựa vào thành ghế, khuôn mặt mơ màng, bất cần đời, những tia nắng chiếu vào làn da trắng mịn, mái tóc lâu, lông mi dài, cong vút,... thực ra ngoài việc hắn hơi khủng thì nó thấy tên này cũng đẹp trai và nhà chắc rất giàu có. Lắc đầu mấy cái nó mới đi tiếp được, vớ vẩn, hắn đẹp trai và giàu có thì liên quan gì tới nó.

- Cafe của anh đây. - Nó đặt mạnh cốc cafe xuống.

- Nếu quán đông khách thì tôi sẽ thông cảm cho cô, nhưng ở đây có mỗi mình tôi mà cô giám có thái độ vậy hả?

- Xin lỗi.

Hắn liếc nhìn nó rồi cầm cốc cafe lên uống.

- Áy! Cái khi gì thế này? - Hắn hét thẳng vào mặt nó.

- Ngu đến thế là càng. Cái anh vừa uống là cafe chứ là cái gì.

- Cái này mà cô gọi là cafe sao? Vừa đắng, vừa nóng uống làm sao tôi uống được?

- Anh không uống được thì thôi. Tôi không quan tâm.

- Không quan tâm tới tôi cũng được. Nhưng ít nhất cung cũng phải quan tâm tới thằng mò cá chứ nhỉ?

- Tôi không phải cung của anh. Buồn nôn quá đấy, sáng nay tôi với anh có một ít bánh mì thôi.

- Làm gì mà em yêu nóng thế? Không thích thì thôi, để anh bảo bọn đàn em xử thằng mò cá luôn vậy.

- Ô. - Nó há hốc mồm ngạc nhiên nhìn hắn.

Không thèm quan tâm tới nó, hắn ung dung bấm điện thoại gọi cho đàn em của mình:

- Mày xử cái thằng lần trước đi.

-... (Xử thế nào ạ? Đành cho chừa, hay là chặt ngón tay, ngón chân, tốt nhất là chặt hết tứ chi cho nó nhanh)

Hắn nhìn nó có vẻ suy nghĩ, cũng may lúc này nó đã bớt ngơ ngác mà chuyển sang lo lắng.

- Đợi chút. - Hắn nói với thằng đàn em trong điện thoại.

- Nhìn mặt em kìa, sao lúc **** anh ngu thì vui vẻ mà bây giờ tái mét thế? - Hắn nhìn nó hỏi đều.

- Anh định làm gì Ron?

Không thèm trả lời nó, hắn nói chuyện điện thoại.

- Xử thằng ấy từ từ, hôm nay thì đánh, vài hôm nữa thì chặt dần ngón tay, khoảng tháng nữa nếu không có gì thay đổi thì cho nó liệt luôn một thể.

Hắn cúp máy và quay ra nhìn nó.

- Anh đang đùa tôi phải không? Tôi không tin những gì anh nói.

- Tùy cung thời, thái độ của cung sẽ quyết định thằng đấy bị xử ở mức nào đấy.
- Tôi không tin.
- Vậy thì anh sẽ làm cho cung tin lời anh nói. Còn bây giờ thì anh phải đi, hẹn gặp lại cung nhé. Anh yêu cung nhiều lắm đấy.

Hắn đã bước ra cửa thì quay lại.

- Quên mất, hôm nay ở đây sẽ không có khách đâu, nếu muốn em có thể đóng cửa và về nhà chơi với thằng đánh cá.

Lần này thì hắn đi thật rồi. Nó đóng cửa và đi về. Thực sự nó thấy rất bất an, biết đâu những gì hắn nói là sự thực. Tốt nhất là nó cứ về nhà xem có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Sang nhà Ron - Không sang nhà Ron - Có lên tới nhà Ron không nhỉ? Phân vân quá, nhờ cái tên khủng đó làm gì Ron thì sao, nếu có chuyện gì với Ron thì người áy náy nhất chính là nó. Chán quá, Jim đi học chưa về, Rosalie cũng chưa về. Đêm qua không ngủ được, tới bây giờ nó thấy mệt quá, nó leo lên giường và ngủ một giấc ngon lành.

- Chuyện anh Ron bị đánh là thật hả mẹ? - Tiếng của Jim

Cái gì mà Ron bị đánh chứ? Nó đang ngủ. Ồ, chỉ kịp ơ một tiếng rồi bật dậy khỏi giường, nó nhìn Jim với anh mắt hoài nghi.

- Haha, buồn cười chưa kìa. Chị ngủ say như heo gọi có khi không dậy vậy mà ngu tin anh Ron bị đánh lại bật dậy luôn. Haha- Jim chỉ nó nhe nhớn cười.

- Thôi đi con, đây không phải là trò đùa. - Rosalie quay sang mắng Ron.

- Chuyện Ron...bị đánh...là sự thật? - Nó lo lắng hỏi Rosalie.

Chị khẽ gật đầu.

- Chị hãy nói cho em nghe có chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Tôi cũng không chắc. Lúc đi chợ về thì mới được nghe mọi người kể lại. Trưa nay có một người tìm thấy Ron trong tình trạng bị đánh và đang gất bên đường lên đưa về. Kể cũng kì, Ron là một đứa hiền lành tốt bụng, làm gì có thù oán với ai mà lại bị đánh.

Nó lặng người. Tất cả là tại nó, nếu nó nghe lời cái thằng hắn thì Ron sẽ không bị đánh. Mọi chuyện đều do nó gây ra, không có nó thì Ron đã không bị đánh. Phân vân quá, nó có lên tới tìm gặp Ron không? Chẳng hiểu lúc nhìn thấy anh nó sẽ phản ứng như thế nào?

- Tại sao hôm nay em về sớm vậy?

Câu nói của Rosalie cắt ngang mặt suy nghĩ của nó.

- Ah, tại vì hôm nay ở đó không có khách.

- Ừm

- Em có thể tới thăm Ron được không?

- Em mau đi đi.

- Cho con đi với. - Ron từ phía dưới chạy ra.

Đúng là, đi một mình không sao, chứ đi với thằng nhóc lấm mồn này thì đúng là rắc rối. Thằng bé sẽ lại nói linh tinh về chuyện tình cảm của nó với Ron.

- Cháu chào cô chủ ạ. - Nó tươi cười chào bố mẹ Ron.

- Hehe, cháu chào 2 bác. - Cái thằng bé này, tới giờ vẫn còn tếu táo được.

- 2 đứa tới thăm Ron ah? - Bố Ron tươi cười hỏi nó.

- Vâng ạ. - Nó ngĩa ngừng trả lời.

- Ron đang nằm trong đó. 2 đứa vào đi.

Nó cùng Jim bước vào phòng của Ron. Vừa thấy nó Ron đã mỉm cười.

- Haha, yêu nhàu có khác. - Jim tiếp tục nhe nhón.

- Cái thằng bé này. - Nó cóc nhẹ vào đầu Jim.

- Anh đập cho bây giờ, vớ vẩn?

- Haha.

Trong khi cả nó và Ron đều gượng thì Jim ngồi cười một mình. Nó chẳng biết nói gì cả, được 30 phút rồi mà nó cứ ngồi cầm như hén. Thôi đành phải chốt hạ câu cuối:

- Muộn rồi em về đây ạ.

- Ừm, vậy thì tạm biệt em nhé.

- Chúc anh mau khỏe ạ.

- Về thôi Jim.

Nó chào bố mẹ Ron và đi về.

Sáng hôm sau nó lại phải đi làm, nếu hôm nay gặp lại cái thằng dỏ người đó thì bằng mọi giá nó phải cho tên đó một trận.

- É. Sao hôm nay lại không có khách thế này? Đừng nói lại giống hôm qua nhé.

- Cô đây rồi. - Quán lí vui vẻ nhìn nó.

- Có chuyện gì thế ạ?

- Ồ thì, hôm nay lại có người bao cả cái quán này, cô chịu khó một chút.

- Cái gì? Sao lại có chuyện gì cục như thế được?

- Không sao, không sao cô chịu khó một chút đi. Tôi sẽ tăng lương cho cô. Như vậy nhé, tôi đi đây.

Cũng may tối qua nó ngủ được, hôm nay mà ngủ quên thì đúng là nhục. Nó kiên nhẫn ngồi nhìn ra cửa, những tia nắng vàng, xuyên qua khe cửa, chiếu thẳng vào phần đùi trắng nõn của nó.

Haizz... Hung thần điện đến rồi.

- Hôm nay cung có tiền bộ, xem ra cũng biết nghe lời đấy chứ.

- Đừng gọi tôi là cung nữa, buồn nôn lắm.

- Gọi thể tình cảm hơn.

- Tình cảm ấy hả?

Bốp!

Nó đứng lên tát thẳng vào mặt hắn. Vô cùng ngạc nhiên trước hành động của nó hắn sững sờ.

- Cung khá lắm. Từ trước tới giờ chưa ai giám động tới anh cả, cung là người đầu tiên đấy. Nhưng không sao điều đó càng chứng tỏ cung có thể làm bạn gái anh.

- Tôi không thèm.

- Tùy tâm, nếu cung không thêm anh thì ít nhất cũng phải thêm cái mạng chó của thằng đánh cá chứ?

Tới lúc này nó hoàn toàn dơi vào thế bị động. Tại sao hắn lại đem Ron ra để uy hiếp nó?

- Anh muốn gì?

- Anh muốn em yêu anh.

- Nếu tôi làm theo những gì anh nói anh sẽ để cho Ron yên chứ. - Nó nhìn hắn bằng ánh mắt dò xét.

- Anh không lừa cung đâu, yên tâm.

- Anh uống gì để tôi đi lấy?

- Sữa tươi.

- Anh không biết uống cafe ah?

- Không!

Không biết uống cafe thì nó càng phải pha cho hắn uống.

Nó vội càng pha cafe, bỏ thật nhiều bột cafe vào cho đặc, không cho đường, không cho sữa.

- Không có sữa đâu, anh uống cafe nhé.

- Hum.

Có lẽ hơi khó chịu nhưng vì nó pha lên hắn vẫn uống, vừa uống vừa nhăn nhó. Chẳng biết nói gì với hắn, nó đành ngồi xuống bên cạnh. Ế, sao hắn cứ nhìn chăm chăm đuôi nó thế.

- Anh nhìn cái gì đấy.

- Trắng và mịn lắm nhĩ? - Hắn vừa nói vừa lấy tay vuốt dọc đuôi nó.

Nó giật bắn người, tự dưng gặp thành bệnh hoạn.

- Anh làm gì thế hả? Đồ dê cụt.

- Anh đâu có định làm gì em, ai bảo em vô duyên. Nhìn lóa mắt.

Nó có làm gì đâu mà vô duyên, với trả lóa mắt. Tự nhìn vào đuôi mình, thực ra thì nắng chiếu vào cũng hơi lóa mắt thật.

- Nắng quá. - Nó đành chống chế, rồi với tay kéo gièm cửa xuống.

- Tội thế. - Hắn gật. Rồi lấy tay mở rèm.

- Nhưng nắng. - Nó leo qua người hắn đóng rèm lại.

- Đóng vào thì tốt, tôi không thích tốt. - Hắn lại mở rèm.

Không thêm nói với hắn, nó chèo qua người hắn và đóng rèm lại. Không may cho nó, nó tì mạnh vào hắn quá, cả nó và hắn cũng ngã ra đằng sau. Người nó nằm chắn ngang trên người hắn.

- Làm trò gì thế? Đứng dậy khỏi người tôi mau. - Hắn cau có với nó.

- Từ từ đã nào. - Nó gặt gồng trả lời hắn rồi lồm cồm bò dậy.

Xoạch!

Chiếc áo của nó mắc vào thành ghế, khi nó đứng lên thì rách một đường từ phía lách xuống. Quá bất ngờ nó chỉ biết đứng trơ mắt ra.

- Này. - Tự dưng hắn gọi làm nó giật mình.

- Anh nhìn cái gì vậy? Mau đứng dậy đi.

Nó luống cuống tìm cách che chỗ rách.

- Áo cung bị rách rồi, tại cung làm rách đấy nhé, anh không có lỗi để cho cung xin đâu.
- Biết rồi. - Nó đang bực vì rách áo tự dưng hấn nói linh tinh làm bực thêm.
- Mau tìm cách che lại đi, nếu không che được thì cời ra luôn cho tiện.
- Không. - Nó rút khoát trả lời hấn.
- Cời ra đi, đã rách như vậy thì mặc cũng như không thôi.
- Anh định rự cho tôi cời ra rồi lợi dụng làm chuyện xấu chứ gì.
- Hay là chúng ta thử làm chuyện đó đi.
- Chuyện gì cơ? - Nó ngây thơ thật thà hỏi lại.
- Làm việc tạo ra trẻ con ý. - Hấn hỏi nó bằng cái giọng sở khanh.
- Anh bị ngu ah? Chuyện tạo ra trẻ con là chuyện gì?
- Em bị ngu thì có, mỗi chuyện tạo ra trẻ con là gì cũng không biết. Để tạo ra trẻ con thì phải quan hệ tình dục.
- Không, tôi sẽ không làm chuyện đó với thằng bệnh hoạn từ trại điên sống ra đâu.
- Nhắc lại câu vừa nãy, cung chán sống rồi hả.
- Tôi xin lỗi, tôi lỡ mồm với anh. Ý tôi là chúng ta còn quá trẻ để làm chuyện đó.
- Ngoan.
- Xi, áo tôi rách rồi chút về nhà kiêu gì?
- Cung muốn có áo mới không?

Nó ngây thơ gật đầu.

- Hôn anh đi, rồi anh sẽ cho cung áo mới.
- Không. - Nó còn lâu mới chịu hôn cái hấn.
- Thế không định hôn thật ah? - Hấn hỏi lại nói.
- Đã nói không rồi mà.
- Thế cung định mặc áo rách về nhà ah?
- Không.
- Anh sẽ cho cung áo mới nếu cung đồng ý nói: Em muốn làm vợ anh.

Phải nghĩ lại cái đã, không nhớ đâu mắc lừa hấn thì sao?

- Chỉ nói vậy thôi không phải làm gì? Anh không lừa tôi?
- Ai thèm lừa cung.
- Vậy thì tôi đồng ý.
- Đồng ý rồi thì mau nói đi, mất thời gian quá đấy.
- Em..muốn...cưới anh.
- Cái gì cơ? Anh nghe không rõ, nhắc lại đi.
- Em muốn..cưới anh.
- Nhắc lại rõ hơn được không?

- Em muốn cưới anh. Anh bị điếc ah?

- Nói lại đi, anh chưa hiểu cung nói gì.

- Em muốn cưới anh. Anh giống với tôi đấy ah. Anh có vấn đề không?

- Xin lỗi, dù em muốn anh cũng không thể cưới em được vì anh còn quá trẻ chưa muốn lập gia đình. Anh đang giống với cung mà. Anh hoàn toàn bình thường và không có vấn đề về giới tính.

Hắn có làm sao vậy, bắt nó phải nói một câu thao lờn hắn rồi bắt nó lặp đi lặp lại với lý do hắn không nghe thấy. Sau đó hắn tự trả lời câu nói mà chính hắn bắt nó nói.

- Tôi nói rồi, vậy thì áo của tôi đâu?

Không trả lời nó hắn đưa tay lên sờ nhẹ vào ngực nó. Giật mình, nó ngồi lùi lại.

- Anh làm cái trò gì vậy hả?

- Ngực cung cỡ A, sao to thế.

- Tại sao anh giám sờ tôi?

- Anh có sờ sờ gì cung đâu, anh chỉ xác định xem cung mặc áo cỡ bao nhiêu thôi mà. Mà chúng ta là người yêu, thỉnh thoảng thân mật một chút có sao đâu.

- Xác định size áo bằng cách sờ ngực sao? Tôi bảo tôi là người yêu của anh bao giờ.

Không thèm trả lời câu hỏi của nó hắn cúi xuống nhấn tin điện thoại.

15 phút sau, một chiếc ô tô đen dừng trước cửa quán, người đàn ông mặc vest đen từ trong xe bước ra trên tay xách theo một đồng hồ.

- Sao lâu thế? - Hắn cau có với người đàn ông.

- Thừa cậu chủ đâu ạ.

Nói xong ông ta bỏ một loạt váy, áo, phụ kiện, giày cao gót các loại ra. Nó chỉ biết chỗ mắt nhác nhìn đồng hồ đấy, chắc hẳn nó phải rất đẹp và đắt tiền.

- Ông đem tới cái gì thế này, tôi đã mô tả qua hình dạng, dáng người khuôn mặt của cô ấy rồi cơ mà. Không hiểu thằng ngu nào mix style. Chút nếu cô ấy mặc không vừa thì ông chết với tôi. - Hắn chỉ vào đồng hồ áo găm giữ với ông ta.

- Vâng vâng ạ.

Nó không biết phải làm thế nào, đành đứng đó nhìn đồng hồ áo mà nó cứ nghĩ như vậy là đẹp lắm rồi.

- Cung thích bộ nào. - Hắn ngọt ngào hỏi nó, chẳng bù cho lúc cãi nhau.

Trả lời thế nào bây giờ, chẳng lẽ nó nói là thích tất như vậy thì tham lam quá.

- Chắc chúng đều xấu không vừa ý cung, thôi cung mặc tạm bộ này nhé. - Hắn chỉ cho nó một bộ hắn thấy ưng ý.

- Mặc tạm có nghĩa phải trả lại ah? - Nó ngây thơ hỏi hắn.

- Trả cái con khi, mau vào trong thay đi.

Nó cầm bị chiếc váy hắn chỉ vào trong thay đồ. Sao cái váy này ngắn thế, nó mặc chỉ vừa đủ dài tới chỗ cần che, ngực cũng khoét sâu nữa. Nhìn thì đẹp thật nhưng hơi sexy thì phải. Nó ngượng ngùng bước ra ngoài.

- Đúng là người đẹp vì tiền. - Hắn tung từng nói câu đó.

Nó cũng có thêm tiền của hắn đâu, hắn mua cho nó đấy chứ.

- Mặc váy chiếc váy này phải đi đôi giày cao gót này chứ.

Nó cúi xuống ái ngại nhìn đôi giày cao khoảng 15cm dù có đế trước nhưng vẫn cao lắm.

- Ngồi lên ghế đi, anh đi giày cho.

Nó ngoan ngoãn, ngồi lên ghế để hắn đi giày giùm. Ông mặc áo đen cứ chỗ mắt ra nhìn, ông biết rõ cậu chủ của mình chẳng bao giờ hạ mình trước mặt con gái vậy mà...

Đi giày 15cm nó mới cao ngang hắn, còn không nó thấp hơn hắn cả một khoảng. Hắn còn bắt nó đeo thêm một đồng vào tay, vòng cổ và cầm thêm cái túi sách.

- Đi thôi. - Hắn nói với nó.

- Đi đâu cơ?

- Đi chơi chứ đi đâu.

- Nhưng tôi còn phải....

- Không nhưng gì hết.

Chẳng đợi nó trả lời hắn kéo tuột nó ra ngoài rồi ấn nó ngồi vào chiếc xe hơn đất tiền của hắn.

- Đi đâu vậy?

- Anh đã nói sẽ đi cùng đi chơi rồi mà.

- Chơi ở đâu?

- Không hỏi nhiều nữa. Nhưng cần phải biến LỢ LEM thành CỒNG CHÚA đã.

Nó bấu môi với hắn. Vớ vẩn, ai là lợ lem chứ, "chắc gì hắn đã là HOÀNG TỬ"

Cuối cùng chiếc xe dừng ở một cửa hàng làm tóc.ư

- Tới đây làm gì? Anh định cắt tóc hả?

Hắn bước vào nhân viên ai cũng chào hắn và nó.

- Tôi muốn thay đổi lông cho con chó bông.

- Anh đem chó vào đây để cắt tóc ah?

Không thèm trả lời câu hỏi ngớ ngẩn của nó, hắn ấn nó xuống một chiếc ghế.

- Chị hãy tỉa lại tóc, không cắt mái, làm xoăn sợi nhỏ để xù lên, xoăn khoảng từ cách đỉnh đầu 20cm.

- Xin cậu đợi một lát.

- Anh hay đưa bạn gái đi cắt tóc lắm ah?

- Không, cô là người đầu tiên. - Hắn lắc đầu trả lời.

Chị ta kéo nó tới một cái ghế ngồi đầu và làm ướt tóc nó, sau đó cho đủ các loại dầu gội lên và hành hạ da đầu nó đủ kiểu, nó thấy làm như vậy cũng thoải mái.

Ể làm như vậy chẳng phải hắn thay đổi kiểu tóc(lông) cho nó sao vậy thì nso là con chó bông của hắn chắc.

Mái tóc của nó sau khi gội không được sấy khô mà đem ra cắt luôn, có 2 người vây xung quanh đầu nó. Sau khi cắt xong tóc nó mới được sấy khô và bị cắt thêm một chút nữa, nó lại bị kéo đi gội đầu, tiếp theo tóc nó bị tắm thuốc quện vào mấy cái lô tròn và bị ấn ngồi xuống một cái máy. Sau một khoảng thời gian dài ngồi dưới đó nó được kéo ra và gỡ tất lô xuống. Tiếp tục bị đem đi gội đầu gội xong mái tóc xoăn của nó bị thợ làm tóc bôi bôi xịt xịt mấy chai tạo kiểu tóc cuối cùng xấy cho khô. Nó không phải làm gì nhưng đầu và tóc nó bị hành hạ.

- Thưa cậu Wales xong rồi ạ.

Hắn quay ra nhìn nó, không tò về bất ngờ cho lắm.

- Nhìn đẹp hơn rồi.

- Muốn rồi tôi phải về.

- Cùng muốn về sớm vậy sao?

- Ừm.

- Chỉ đường đi, anh đưa cung về. Nếu đi bộ thì chân cung sẽ gãy vì đôi giày cao quá.

- Trước khi về, anh có thể kiểm cho tôi bộ đồ nào kín đáo hơn được không?

Hắn quay ra nhìn nó bằng ánh đèn tối.

- Không cần đâu.

- Nhưng bộ này sexy quá.

Hắn im lặng không trả lời. Nó cũng thừa thông minh để hiểu im lặng ở đây là từ chối.

- Thôi đừng lại ở đây đi, tôi sẽ tự đi bộ.

- Ừm.

Hắn bước xuống mở cửa xe và đỡ nó.

- Hôn tạm biệt anh đi. - Hắn áp sát nó vào.

- Anh làm gì vậy? Đang ở giữa đường.

- Hôn anh đi.

- Thôi tôi về đây.

Nó đẩy mạnh hắn ra rồi đi về nhà. Trên đường về nó ngượng ngịu cúi xuống đất để tránh những ánh mắt ngạc nhiên, khó hiểu của mọi người. Cuối cùng người nó sợ phải đối mặt nhất lại xuất hiện, Ron đang đứng ngay phía trước. Ánh mắt Ron nhìn nó chằm chằm đầy khó hiểu.

- Em chào anh.

- Ừm, hôm nay trông em khác quá.

- Ý anh là...

- Hôm nay trông em đẹp lắm.

- Em cảm ơn anh. Em về nhà đây.

Nó vù về tới cửa thì gặp Rosalie.

- Em chào chị.

- Bộ quần áo này em lấy ở đâu vậy?

- Tại vì áo em không may bị rách lên có người cho em mượn.

- Cho mượn toàn đồ đắt tiền như vậy sao? Cả tóc em nữa. Em bắt đầu thay đổi rồi đấy.

- Mọi chuyện không như chị nghĩ đâu ạ.

- Chị hiểu mà, dù sao em cũng rất đẹp.

- Em cảm ơn chị.

- Em thay đồ đi, chuẩn bị ăn cơm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Nó đánh mất bản thân mình một cách quá dễ dàng, nó mau chong quên đi những buổi sáng ra biển lấy cá, những buổi chiều ra đề cùng Ron, những buổi tối đan lưới. Đôi lại nó sống một cuộc sống xa hoa, phù hiệp với Wales. Đó không phải là tình yêu mà là quần áo đẹp, đất tiền đồ tang sức hàng hiệu...Chỉ cần nó chịu khó vui vẻ đi chơi với hắn nó sẽ có tất cả. Những buổi tối chơi xuyên đêm khiến nó một hồi khi về nhà, nó chẳng làm gì cả, chỉ có ăn và chơi. Hàng tháng nó đều đưa tiền cho Rosalie, giống như trả tiền ở trọ vậy, nhiều lần hắn khuôn nó không ở đấy nữa. Từ lâu nó không nhận ra bản thân mình. Rồi một ngày nó gặp làm quen với cậu chủ tập đoàn lớn nhất thế giới.

- Em không muốn đi. - Nó gắt gỏng với hắn.

- Không muốn đi cũng phải đi. - Hắn quát nó.

Nó chán ngán mấy cái buộc tiệc mà hắn bắt nó đi rồi, nó có tới đấy lần nào cũng nhận những cái lườm và lời nói xấu của đám con gái.

- Đi tới đó có gì hay chứ?

- Anh không biết đã có chuyện gì những cung cũng phải đi.

Hôm nay hắn uống lộn thuốc hay sao ấy, mọi lần nếu nó không thích thì hắn cũng không đi những lần này lại bắt nó đi bằng được.

- Mau đi trang điểm vào làm tóc đi.

Nó bị ấn vào một chiếc ghế mặc cho mấy nhân viên trang điểm và làm tóc hành hạ khuôn mặt nó đủ kiểu. Trang điểm xong nó cau có bước ra nhìn hắn.

- Mau thay đồ đồ này vào. - Hắn đưa cho nó một chiếc một to xụ.

- Cái gì đây? Anh định biến em thành dạng san hô xanh chắc.

- Màu xanh nước biển rất hợp với cung. Mau thay đi, anh không muốn tới muộn đâu.

Hắn đưa nó tới một tòa nhà rất to, to gấp hàng chục lần nhà của hắn. Ở bên ngoài đèn thấp sáng trưng, xung quanh ngôi nhà được chồng rất nhiều hoa hồng.

- Vào đó thì đừng cau có, cười nhiều vào nhé, cung cười trông xinh lắm. - Hắn nói với nó trước khi xuống xe.

Nó mỉm cười khoác tay hắn bước trên thảm đỏ vào trong ngôi nhà. Nó càng cười thì ánh mắt hình viên đạn của mấy đứa con gái bắn vào nó càng nhiều.

Bên trong căn nhà rất hoành tráng, cò lẽ đây là nơi đẹp nhất nó từng tới. Đó là một bữa tiệc gồm rất nhiều quan chức, thương nhân giàu có,...Chắc hẳn chủ nhân bữa tiệc phải giàu có lắm. Trong căn phòng thật là nhộn nhịp, ở một góc nào đó có những nhóm tụ tập nói chuyện với nhau, ở phía bên trái căn phòng là cả một dàn nhạc giao hưởng, ở giữa mọi người đang khiêu vũ. Riêng ở chiếc ghế đặt phía trên căn phòng, nơi đó là vị trí tốt nhất để quan sát, có một chàng trai đang lễ độ nhìn về một phía xa xăm nào đó. Mái tóc vàng óng như ánh mặt trời, làn da trắng mịn, đôi môi đỏ tươi đang nở một nụ cười khinh bỉ ngạo nghễ, ánh mắt sâu hút hồn,... Nó hoàn toàn không quan tâm tới mọi chuyện trong căn phòng và chàng trai cũng vậy. Nó đứng lặng yên bên một góc cửa sổ, nói đó khá khuất người, ánh mắt nó xa xăm nhìn về khoảng không vô định phía trước giống như quá khứ của nó, mọi thứ đều mù mịt. Sau khi quan sát một lượt căn phòng ánh mắt chàng trai dừng ở nó. Một chút ngạc nhiên, bối rối, sợ hãi, chớp mắt nhiều lần chàng trai không thể tin được có người giống Victoria tới vậy. Suốt thời gian qua không ít cô gái bắt trước Victoria nhưng không ai giống vậy mà cgaais kia lại giống một cách lạ lùng.

Trong phòng điều hòa chạy hết công suất, nhưng có quá nhiều người lên tất cả cửa sổ đều được mở ra cho thoáng. Có một vài cô gái không chịu được sự ngột ngạt ấy cũng tìm tới cửa sổ gần chỗ nó đứng và nó vô tình nghe được một câu chuyện:

- Tớ chưa bao giờ được dự một bữa tiệc xa hoa như vậy. - Một cô gái nói.

- Đây là lần đầu tiên tớ được tới dự tiệc của ngài Zollet. - Mỗi cô một câu và cuộc nói chuyện chờ lên rôm rả hơn.

- Anh ấy vừa đẹp trai vừa tài giỏi lại giàu có, đúng là ước mơ của nhiều cô gái.

- Bây giờ không còn cô vợ chưa cưới giàu có tên là Victoria của anh ấy ở đây, chứ nếu cô ta còn sống thì đừng hòng gặp mặt được anh ấy.

- Ừ, tớ nghe nói anh ấy quan hệ tới một cô gái mà bị Victoria thuê xe ô tô đâm tới mức phải nhập viện sau đó bị cô ta giết mấy thờ oxi mà chết.

- Trời cũng quá báo thù, cô ta ác độc như vậy kết cục cũng có tốt đẹp đâu.

- Hình như bị đốt xuống biển rồi chết mất xác thì phải.

- Đó là kết luận của báo trí và cảnh sát, còn Zollet vì quá yêu cô ta mà vẫn yêu cầu tìm kiếm chi đến khi nào thấy thì thôi.

- Nhìn cô ta xinh đẹp như vậy chắc bị chui vào bụng cá mập lâu rồi, tìm sao thấy xác.
- Vậy mà Zollet không quên cô ta đi, dù cô ra có đẹp đến mấy cũng đầy người đẹp như thế.
- Zollet yêu cô ta sâu đậm lắm, vào sinh nhật, giáng sinh hay các ngày lễ Zollet đều tặng cô ta những món quà đắt tiền. Nếu tặng trang sức đắt tiền thì không nói tới, Zollet tặng cô ta một chiếc phi cơ vào giáng sinh năm ngoái, một chiếc du thuyền vào sinh nhật 16 tuổi của cô ta. Chưa tính tới những món quà trước kia, toàn là xe hơi đắt tiền.
- Tổ nghe nói chiếc phi cơ Zollet tặng cô ta dịp giáng sinh, Victoria chỉ đi được đúng một lần sau đó cô ta mất tích.
- Nhưng anh Zollet cũng chỉ thích những cô gái mắt xanh, tóc vàng và dáng phải thật chuẩn thôi.
- Tiếc thật đấy, tóc tổ màu nâu, ngày mai tới phải đi nhuộm sang màu vàng mới được.
- Nếu nói vậy thì con gái ở đây nhuộm tóc gần hết, chẳng mấy anh tóc vàng tự nhiên đâu. Ngạo trừ con nhỏ bán cá đứng đằng kia.
- Quan tâm tới nó làm gì, cái loại nghèo mà thích vượn cao như nó là mình ghét nhất.
- Vậy mà nó cặp với anh Wales được 3 tháng rồi, tính ra cũng là đũa lâu nhất rồi.
- Ừm. Tổ đoán nó cũng bị đá sớm thôi, chẳng phải Wales bỏ mặc nó đứng kia một mình sao.
- Thôi, sắp tới điệu valse rồi, chúng mình mau vào đi.
- Ừm.

Mấy cô gái bỏ đi chỗ khác. Nó không biết tại sao tự dưng lại quan tâm tới Zollet, nó không ngờ rằng lại có người yêu chung thủy như vậy.

- Xin lỗi, tôi có làm phiền tới cô không? - chàng trai chủ nhân bữa tiệc bước tới hỏi nó.
- Không sao đâu ạ. Có chuyện gì sao? - Nó vui vẻ mỉm cười trả lời.
- Tôi có thể mời cô một điệu valse được không?

Nó nhìn chân xuống và mỉm cười gật đầu, tay phải nó chia ra và chàng trai nắm lấy tay nó. Bàn tay chàng trai nắm lấy 4 ngón tay búp măng của nó, dặt nó vào chính giữa căn phòng.

Khi nhạc dạo vừa bắt đầu nổi lên nó bất giác hỏi chàng trai:

- Tại sao lại là Romeo và Juliet?
- Tôi thích bản nhạc này.

Nó không nói chỉ mỉm cười và hoàn toàn hòa vào điệu nhảy, mọi người xung quanh căn phòng ngạc nhiên nhìn nó. Không lẽ lọ lem đang khiêu vũ với hoàng tử. Nó và chàng trai đều hóa vào điệu nhảy, một sự hòa hợp. Các cô gái chỉ xì xào:

- Cô ta chỉ may mắn mà thôi.
- Chẳng qua vì tóc cô ta màu vàng và mắt cô ta xanh.

Nó không quan tâm, trong mắt nó họ chỉ là một thứ gì đấy không đáng để nó coi trọng.

- Cô không quan tâm sao? - chàng trai thì thầm đủ để 2 người nghe với nhau.

Nó không đáp, chỉ mỉm cười.

- Có thể cô có một nhân cách cao quý.
- Ở đây đôi khi cao quý và biết lựa chọn sẽ thành kiêu kỳ đấy.
- Cô lựa chọn gì mà bị coi là kiêu kỳ?
- Tôi lựa chọn bạn nhảy.
- Sao cô chỉ đứng một mình vậy? Cô tới đây với ai.
- Anh hỏi như vậy vì to mò hay quan tâm.

- Cà 2, tôi tò mò vì cô rất giống một người, còn quan tâm vì cô đặc biệt hơn những cô gái trong căn phòng này.
- Anh quan tâm và tò mò chỉ vì mắt tôi màu xanh và tóc tôi màu vàng?
- Tôi thấy cô không phải là một người hay buôn chuyện vậy tại sao cô lại tin đó là sự thật.
- Anh thích con gái có màu tóc vàng và ánh mắt mà xanh?
- Không, nếu muốn tóc vàng có thể đi nhuộm nhưng bản chất bên trong cũng sẽ vẫn thế. Tôi thích một cô gái vì chính bản chất bên trong của cô ấy. Còn về màu mắt và màu tóc thì đó là một truyền thống của dòng tộc.
- Có truyền thống chọn vợ kiểu đó ah.
- Ừm, tôi thấy nó có điều gì đó buồn cười. Dòng tộc tôi con trai chỉ kết hôn với người phụ nữ có màu mắt xanh và mái tóc vàng, điều đó ảnh hưởng tới quyền thừa kế.
- Kết hôn và lựa chọn sống với ai là do tình yêu chứ đâu phải quyền thừa kế.
- Đối với một gai đình bình thường thì nó không quan trọng, nhưng đối với bố mẹ tôi việc tôi có được thừa kế 100% tài sản không thì đó là cả một vấn đề. Đáp ứng đủ một yêu cầu trong dòng họ tôi sẽ được tăng thêm 5% cộng với 50% chắc chắn tôi sẽ được thừa kế nữa.
- Vậy thì anh phải làm đủ 10 điều kiện để được thừa kế 50% còn lại. Đó là gì vậy?
- Kết hôn với một cô gái theo tiêu chuẩn, có bằng đại học havar, chứng tỏ khả năng lãnh đạo, chứng tỏ khả năng tài chính, không bị khiếm khuyết cơ thể, là con trai, có thể nói, đọc, viết được 5 thứ tiếng cơ bản, có đầy đủ kiến thức trên mọi lĩnh vực, có quan hệ tốt với chính trị gia, thương gia và những tầng lớp quý tộc trong xã hội.
- Anh làm được hết chưa.
- Tôi làm được rồi nhưng một chuyện không may xảy ra, đó là kết hôn với một cô gái theo tiêu chuẩn.
- Mong anh sớm tìm được một cô gái như vậy.
- Cảm ơn cô.

Nó quay ra về vô tình nhìn thấy Wales đang nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống. Cũng may điệu nhảy kết thúc.

- Tôi mong sẽ được nhảy với cô nhiều hơn.
- Cảm ơn anh.

Nó bước tới chỗ Wales.

- Chúng ta về thôi.
- Vâng.

Nó lặng lẽ theo Wales về. Cà 2 cùng im lặng, thường thì ở bên Wales nó sẽ nói rất nhiều. Nó chỉ thấy một chút quen thuộc nào đó ở Zollet, và ấn tượng đặc biệt với Zollet.

Nó lặng lẽ đi trên đường, trời bắt đầu mưa, mưa mỗi lúc một to. Đầu óc nó hoàn toàn trống rỗng, nó hoàn toàn không biết mình đang đi đâu. Đã 8h tối nó vẫn đi lang thang ngoài đường. Nó cảm thấy lạnh và cô đơn. Trong người nó bắt đầu cảm thấy nóng, nhưng mỗi khi mưa tạt vào người nó thấy giát mát bên ngoài cơ thể. Một lúc sau nó không biết mình đang ở đâu, đầu nó bắt đầu đau, cơ thể nó nóng ran, mí mắt thì nặng trĩu và nước mắt đang chảy ràn rụa hòa với nước mưa.

Đầu nó đau quá, mí mắt thì cứ nặng trĩu và không thể nào mở ra được. Cố lên nào, nó luôn chiến thắng. Cuối cùng cái mắt chết tiệt đã mở được ra. Ở sao lại quá. Nó đang ở đâu thế này? Đó là một căn phòng rộng và chán ngắt nắng, gam màu chính của căn phòng là trắng và xanh lục. Ở giữa căn phòng là một chiếc giường được sơn trắng, họa tiết trang trí rất tinh xảo, ga trải giường màu xanh nước biển. Bàn làm việc được đặt gần cửa sổ, trong phòng còn có cửa ra ban công, bên ngoài trồng rất nhiều hoa hồng. Một bộ salong được kê trong phòng, trên bàn làm việc và bàn uống trà đều có hoa hồng. Nó thấy sao quen quá, hình như đã gặp ở đâu thì phải. Nó vẫn đang ngơ ngác thì cánh cửa phòng mở, người giúp việc bước vào trên tay là một khay đựng đầy hoa hồng.

- Cô tỉnh lại rồi ah? Để tôi đi báo người đi báo với cậu chủ. - Nó chưa kịp hỏi gì người giúp việc, thì chị ta đã đi ra nói với một ai đó rồi quay lại cầm hoa.

- Hoa vẫn còn tươi sao chị đã thay? - Nó tò mò hỏi người giúp việc.
- Ở đây có quy định chỉ được cắt hoa hồng, cứ 3 ngày dù hoa hồng tươi hay héo đều phải thay.
- Như vậy thì chỉ riêng tiền hoa cũng đủ tốn rồi.
- Cậu chủ thiếu gì tiền, nhưng hoa này không phải mua. Ở sau tòa nhà là một vườn chỉ toàn hoa hồng, lúc 5h sáng sẽ có người ra ngoài hái.
- Chị có thể nói cho tôi biết tại sao tôi lại ở đây được không? Đây là nhà ai, phòng này của ai?
- Tôi cũng không rõ, tôi chỉ là nhân viên phục vụ phòng, tối hôm trước cậu chủ đem cô về trong tình trạng cô đang bệnh. Đây là nhà của cậu chủ, còn phòng này là của....
- Cậu chủ cô là ai?
- Là cậu Zollet. Phòng này nghe nói làm cho vợ chưa cưới của cậu ấy dù cô ta đã chết. Thực lòng cậu chủ không muốn đem cô vào phòng này, nhưng vì người giúp việc chót đưa cô vào đây lên cô mới được ngủ ở trong phòng này. Bình thường ngoại trừ tôi và cậu chủ ra chẳng ai vào đây hết, một đồng hồ, hàng tũ quần áo đắt tiền cứ để đấy không có ai mặc.
- Chị làm xong việc chưa? Nếu xong thì chị có thể ra ngoài. - Tiếng của Zollet lạnh lùng vang lên.
- Chào anh.
- Cô tỉnh lại rồi sao?
- Tại sao tôi lại ở nhà của anh?
- Đêm qua lúc tôi đi về thì gặp cô gất ở các nhà tôi khoảng 100m, thấy lạ lên tôi đã đưa cô về.
- Tôi cảm ơn anh.
- Thưa cậu, có ngài thủ tướng tìm gặp ngài.
- Ừm, tôi tới ngay. Xin lỗi cô tôi có chút việc riêng. Tôi sẽ bảo người đem đồ ăn và quần áo tới cho cô.

Mang quần áo tôi, chẳng phải nó vẫn đang mặc quần áo sao. Nhìn xuống, nó hốt hoảng, quần áo nó đâu hết rồi?

Trong phòng không có ai, nó bước tới cánh cửa phía cuối phòng, chẳng hiểu tại sao nó biết sau cánh cửa đó là một căn phòng đầy quần áo. Nó chọn lấy một bộ đơn giản và mặc vào. Vừa kit, cứ như được làm riêng cho nó. Nó ngồi trên lên giường mà ngắm nhìn căn phòng, một cảm giác quen thuộc.

- Victoria. - Tiếng của Zollet đột ngột gọi nó làm nó giật mình.
- Có chuyện gì vậy?
- Xin lỗi, tôi nhầm. Cô không phải là Victoria.
- Cô ấy tên là Victoria?
- Ừm, cô muốn ăn gì không?

Nó mỉm cười gật đầu. Zollet đưa nó xuống nhà anh, ở trong cầu thang máy nó có thể thấy được mùi nước hoa nam tính của Zollet, tự dưng nó thấy choáng váng quá. Lúc bước ra khỏi thang máy nó sất ngã nhưng mau có Zollet đỡ lên không sao, chỉ riêng khoảnh khắc đó đã làm tim nó tăng nhịp đập.

Nó ngồi vào bàn ăn, người giúp việc đem ra một đĩa súp. Có một người giúp đứng đó giót rượu vang.

- Tôi không uống rượu. - Nó nói.
- Hôm nay làng này là ngày mừng 9 lên tôi mới uống rượu.
- Tại sao?
- Chỉ là một thói quen.

Sau bữa ăn Zollet bận gặp khách, nó được người giúp việc đưa sang phòng đọc sách.

Chương 31

Phía giữa căn phòng đọc sách là bộ slong còn phía bên phải là giá sách, bên trái có rất nhiều nhạc cụ. Nó tới cây đàn piano, bàn tay nó lướt nhẹ trên phím đàn, những hình ảnh quen thuộc lờ mờ hiện ra, nó nhìn thấy một cô gái đang chơi đàn piano và một cậu bé đang chơi violong, cả hai cùng song tấu bản Moonlight Sonate (Sonat Ánh trăng)

Nó hòa quyện hoàn toàn trong tiếng đàn, chính những âm thanh đó làm nó nhớ tới những hình ảnh quen thuộc. Nó cũng không biết rằng bên ngoài có một người đang nghe + đang ngắm = dung động trong lòng với nó. Zollet không ngờ rằng có lại có người chơi đàn theo nhiều trạng thái cảm xúc âm hưởng khác nhau. Chương một của bản sonat: được chơi với âm điệu chậm rãi khoan thai, trên nền hợp âm rải là những giai điệu sâu lắng, đưa người nghe vào một thế giới vô thức, thế giới của giấc mơ và hồi ức. (Nó đánh đàn được như vậy vì đang lơ mơ nghĩ về quá khứ)

Chương 2: được chơi những nét âm điệu tương phản nhẹ nhàng, mềm mại được xem như phần chuyển tiếp từ chương 1 đầy thơ mộng sang chương 3 hoành tráng. (Nó quay lại những ngày bình yên sống với Rosalie)

Chương 3: Được chơi đầy sống động, những ngón tay búp măng dài như đang múa trên phím đàn, dù nhẹ nhàng uyển chuyển vẫn khiến người nghe cảm thấy được sự nồng nhiệt mạnh mẽ như bão tố. (Nó quay trở lại hiện tại, khi nghĩ về những chuyện đã xảy ra)

- Cô đã từng học đàn? - Khi tiếng đàn vừa dứt Zollet hỏi nó.
- Tôi không biết, tôi bị mất trí nhớ.
- Cô đánh đàn hay lắm.
- Anh nghe hết rồi à? Tôi không biết mình chơi có đúng không nữa.
- Tôi nghe chương một ở ngoài hành lang, vì cô chơi hay quá lên tôi không muốn làm phiền.
- Xin lỗi vì đã tự ý đứng vào đàn của anh.
- Không sao đâu, một thời gian khá dài tôi chưa tới căn phòng này.

Nó quay ra nhìn Zollet và vô tình nhận thấy một sự thân quen trong đôi mắt sâu và sáng.

- Mắt anh...- Nó gấp dừng không nói.
- Mắt tôi làm sao?
- Mắt anh một bên màu xanh nước biển pha màu xám, một bên mà xanh lá cây pha màu rất lạ, tôi không biết gọi nó là màu gì nữa.
- Cô nhận ra điều này? Là thật đấy.
- Có gì lạ đâu.
- Hồi trước chỉ có mẹ tôi và cô ấy nhận ra màu mắt kì lạ của tôi, cô là người thứ 3. Ai cũng nghĩ mắt tôi xanh nước biển.
- Màu mắt anh đẹp lắm.
- Đôi khi tôi đeo kính áp tròng để không ai nhận ra điều kì lạ này.

Nó bước tới ngồi bên cạnh Zollet. Nó không biết nói gì cả. Tự dưng Zollet đưa tay lên vuốt tóc nó. Khoảng cách giữa 2 người ngày càng sát lại. Cuối cùng nghi ngờ của Zollet đã được giải đáp, Zollet nhìn thấy hình xăm chữ "Z" bé xíu ở sau vành tai của nó.

- Tên em là gì? - Zollet đột ngột hỏi nó.
- Tôi cũng không biết nữa, tôi bị mất trí nhớ.
- Em không tò mò về quá khứ mình sao?
- Trước kia thì có những bây giờ thì không.
- Em làm người tình của anh nhé?

Lần trước bị Wales hỏi làm bạn gái nó đã đủ shock, bây giờ một người mới gặp nó một lần, thấy nó bị gât thì đưa về nhà. Nó hoàn toàn chẳng hiểu gì về anh ta, vậy mà anh ta lại hỏi nó rất kì quặc, chỉ vì nó có nét giống người yêu của anh ta. Oh my god! Hy vọng nó không phải gặp một thằng bệnh hoạn nữa.

- Tôi không biết, tôi đã có bạn trai rồi.

- Chia tay anh ta đi, anh ta không xứng với em đâu.

Zollet tiến sát lại nó, theo phản xạ tự nhiên nó lùi lại phía sau.

Zollet mạnh bạo tách môi nó ra, cảm giác ngọt ngào quen thuộc. Zollet lần mò tìm cách rút giấy áo của nó.

- Anh định làm gì vậy?

Nó hoảng hốt nói với Zollet, mọi chuyện bắt đầu ngoài tầm kiểm soát của nó.

- Có thể bây giờ em chứ nhớ ra mọi chuyện, nhưng một ngày nào đó em sẽ nhớ lại tất cả.

Zollet tiếp tục "lần mò, khám phá cơ thể nó". Đúng là nó có đón nhận nụ hôn của Zollet một cách hơi nồng nhiệt, nhưng nó không thể đi quá dới hạn với một người mà nó nghĩ là xa lạ. Nó cảm thấy khó thở và mệt mỏi, mọi hoạt động cảm xúc của nó giương như tuân theo ý muốn của Zollet. Sau khoảng 5 phút hôn + sờ xoàng lưng tưng = Zollet tìm được cách kéo tuột chiếc váy nó đang mặc ra.

- Chỉ có 6 tháng không gặp ngực em lớn hơn rồi. - Zollet thì thầm vào tai nó, còn mắt vẫn dán chặt vào cơ thể khiêu gợi của nó.

Đôi môi Zollet không ngần ngại hôn lên khắp bờ vai trắng nõn, bộ ngực căng tròn của nó,..., Nó bắt đầu thấy khoái cảm và rên lên khe khẽ mỗi khi Zollet mơn trớn lên da thịt nó:

- U...urh....ur...ur ...

Mắt nó nhắm hờ lại, chưa bao giờ nó thấy thích thú và thoải mái như lúc này.

- Á!!!!!!- Nó hét lên. Zollet vừa cắn mạnh vào ngực nó.

- Đau lắm không? Tại em ngon quá. - Zollet an ủi nó và dùng tay xoa lên chỗ vừa cắn.

Zollet dùng tay vuốt nhẹ vào vùng kín của nó.

- Anh làm trò gì vậy? Mắt vệ sinh lắm đấy. - Nó cau có.

Zollet im lặng không trả lời. Bây giờ nó cũng mới để ý, nó đang ngồi trên ghế salon, không phải phòng ngủ, cũng may thăm trái nhà sạch, chứ làm chuyện đó trên sàn nhà không an toàn chút nào. Sau đoạn khởi đầu, Zollet và nó làm những chuyện thực sự người lớn. Zollet cứ như kiêu gái cả năm ý, làm chuyện ấy chỉ cần 10 phút cung đủ, không hiểu Zollet làm gì mà kéo dài lê thê, khiến nó mệt gần chết. Nó nằm sát vào Zollet, nó thấy ấm hơn khi tựa sát vào anh. Hình như nó lại lên cơn sốt thì phải, lạnh quá.

Tay của Zollet vuốt dọc vùng lưng, rồi eo, hông nó. Một lúc sau tay Zollet sờ mó xung quanh ngực của nó, 6 tháng không gặp Zollet nó cũng có lớn hơn. Nó không biết tại sao mình lại chao thân cho một người đàn ông lạ mặt quá dễ dàng, nó chỉ biết bên cạnh anh nó thấy ấm áp, thấy an toàn. Dù cảm giác này có hạnh phúc tới mức nào nó cũng phải tỉnh táo lại, không thể như thế được. Nó vùng đứng lên, mặc vội quần áo như muốn chạy trốn. Zollet có đôi chút bất ngờ với hành động kì lạ của nó.

- Tôi xin lỗi, tôi không biết tôi và anh vừa làm chuyện gì. Nhưng...- Nó bối rối không biết nói gì.

- Sao vậy Victoria. - Zollet mỉm cười ngao mạng hỏi nó.

- Tôi muốn anh trả lời danh dự cho tôi, anh đã dụ dỗ tôi, anh là đồ vô liêm sỉ.

Zollet có thoáng một chút bất ngờ trước thái độ kì cục của nó.

- Hừ. Em thay đổi thái độ nhanh thật đấy. - Zollet lạnh lùng nhìn nó, một bên khóe mép hơi nhếch lên. Tay của Zollet véo nhẹ vào đôi má phúng phính của nó.

Hất mạnh tay Zollet ra nó bỏ chạy khỏi tòa nhà trắng lệ trồng toàn hoa hồng. Nó vừa chạy vừa khóc trên đường, nó không biết mình chạy tới đâu, mặc cho đôi chân dẫn bước. Nó chạy tới chỗ chiến đê lần đầu tiên đi chơi với Ron. Sau cơn mưa, đường trơn quá!

- Á! - Trước khi lẫn từ đê xuống biển nó chỉ kịp hét lên một tiếng. Đang là buổi trưa thuyền bè vắng tanh.

Nó chỉ kịp nhìn thấy những tia nắng long lanh trên mặt nước, máu loang lổ trên mặt biển xanh, cảnh này quen quá, nó chài qua rồi thì phải. Nhưng hình ảnh lần lượt hiện ra trong trí nhớ nó, bố mẹ, Zollet, những con ngựa, những lần học nhạc, những bữa tiệc, Kim, Kathy, Tara, trường học, Yumi...mọi thứ

được chấp lồi lại trong giây lát. Nó nhớ ra mọi chuyện, nó là Victoria. Rồi dần dần nó chìm vào vô thức, xung quanh chỉ là một màu đen huyền ảo.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Nó thấy những vệt sáng mờ ảo, có rất nhiều người ở bên cạnh đang gọi tên nó. Đầu nó đau quá, mí mắt cứ nặng chịch, mãi không mở ra được. Tất cả mọi thứ nó cảm nhận được là ánh sáng trắng, bây giờ là ban ngày thì phải, mấy giờ rồi nhỉ? Mẹ nó đang đứng phía dưới, tại sao mẹ lại khóc, nước mắt mẹ lăn dài nhưng mẹ vẫn đang cười rất hạnh phúc và luôn mồm gọi:

- Victoria, con mau dậy đi. Con đừng ngủ nữa, dậy đi không muộn mất.

Sao mẹ nó cứ gào khóc gọi nó dậy thế, nó luôn tự dậy đi học cơ mà, hôm nay là thứ mấy rồi, sao ở đây lạ thế? Quay sang bên phải nó thấy Zollet đang đứng bên cạnh giường khuôn mặt lạnh băng không một chút cảm xúc, nó lơ mơ nhìn thấy Zollet nhếch môi cười khinh khinh khi nó quay sang nhìn anh.

Có một người phụ nữ, vuốt tóc nó miệng lầm nhảm cầu kinh, thỉnh thoảng lại thì thầm:

- Em mau dậy đi đừng ngủ nữa, sáng nay còn nhiều việc phải làm.

Làn da dăm nắng, lời nó êm dịu, khuôn mặt phúc hậu, nó cảm thấy đó chính là Rosalie, chị luôn gọi nó dậy để ra biển lấy cá.

- Hừm, cô không mau dậy đi, chúng ta có rất nhiều việc phải làm trong ngày hôm nay. Tôi đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ. Victoria, thời gian là rất quý báu, đúng giờ là một yếu tố quan trọng giúp cô thành công. Victoria, dậy mau lên tôi không muốn mọi người nghĩ tiểu thư Victoria là một người chậm chạp lười biếng, thích ngủ. - Một cô gái có thân hình cao lớn đi đi lại lại trong phòng, vừa đi vừa căn nhắc, bộ quần áo đen nó nhận ra đó là Kim.

Tất cả mọi người trong căn phòng đều cố gắng gọi cho nó tỉnh dậy. Nó đâu có ngủ, nó vẫn tỉnh táo để nhận ra mọi chuyện, nhưng mí mắt nó cứ nhắm chặt lại không mở được ra. Mọi người đều nhìn nó chửa chan hy vọng. Nó nhắm chặt mắt lại một lần nữa, cố hết sức cuối cùng nó cũng đã mở được mắt.

- Có chuyện gì vậy? Trông mẹ lo lắng quá. Cả chị nữa Rosalie.

- Nó tỉnh lại rồi, con chúng ta tỉnh lại rồi. Nó không bị mất trí nhớ, nó nhớ lại tất cả mọi chuyện. - Mẹ nó cuống quýt ôm hôn bố nó, nước mắt mẹ vẫn chảy nhưng trên đó là một nụ cười hạnh phúc.

- Cô tỉnh lại rồi. - Kim chỉ lạnh lùng nói với nó được 4 từ 12 chữ.

- Tỉnh lại rồi ah. - Không khác gì Kim nó tỉnh lại mà chỉ hỏi được một câu ngắn tũn.

- Lạy chúa, em đã tỉnh lại. Ai cũng lo lắng cho em. - Rosalie bật khóc và ôm nó vào lòng.

- Tôi đã nói là cô ấy sẽ tỉnh lại mà. - Người đàn ông cuối phòng mỉm cười, lấy khăn trong túi ra lau mồ hôi trên trán, ông ta là bác sĩ.

- Vậy mà cô và cậu ấy nói tôi không biết chữa bệnh. - Ông ta quay sang nhe nhón với Kim và Zollet.

Trong phòng ai cũng vui vẻ chúc mừng nó, mỗi người một câu làm cho nó không mở miệng được.

Bây giờ đã là 12h đêm, nó ngủ quá nhiều trong mấy ngày qua lên bây giờ không thể ngủ được nữa. Mẹ nó ở lại trông nó, mẹ không yên tâm để bất kì ai chăm sóc nó.

- Mẹ có thể giải thích cho con hiểu mọi chuyện được không? - Nó thì thảo hỏi mẹ.

- Để sau đi. Bác sĩ bảo không lên để con suy nghĩ, hay lo lắng nhiều.

- Nhưng con muốn biết. Càng không biết con càng phải nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra.

- Thôi được rồi, mẹ sẽ thuật lại cho con nghe. Con bị mất tích bố mẹ rất lo lắng, mọi nỗ lực tìm kiếm con đều không được. Sau đó, tối qua mẹ nhận được điện thoại của Zollet, cậu ấy báo đã tìm được con và con đang bị thương và nằm trong bệnh viện. Cậu ấy nói con bị thương do ngã từ trên đê xuống biển, nhưng may mắn có người tìm được. Hình như người tìm được con tên là Ron thì phải, trong lúc cậu ta vệ sinh tàu thì thấy con, cậu ta đã đem

con đến bệnh viện và báo tin cho Rosalie. Cũng may, lúc đó có một cậu khác tên là Wales tới tìm con Rosalie đã báo tin cho Wales con đang ở bệnh viện. Zollet cho người đi tìm con và biết được con đang ở đây, cậu ta đã nhanh chóng báo tin cho bố mẹ biết. Lúc bố mẹ tới giữa Zollet và Wales có xảy ra xô sát thì phải.

- Vậy thì Ron và Wales đâu?

- Mẹ cũng chưa gặp Ron lần nào, nhưng mẹ rất muốn cảm ơn cậu ta vì đã cứu sống con. Sau khi đưa con tới bệnh viện cậu ta ở đây một lúc cho tới khi gặp Zollet thì bỏ về, Zollet và Ron cũng đã xảy ra xô sát thì phải. còn Wales, thì khi mẹ vừa tới cũng là lúc cậu ta bỏ về.

Đau đầu thật! Biết có chuyện rắc rối như thế này, nó đã mặc kệ cho xong. Nó và Zollet đã từng có hôn ước, nó yêu Zollet và tình cảm đó rất khó để thay đổi. Nó đã từng có tình cảm với Ron, chính anh cũng là người cứu sống nó. Wales rất yêu nó, nó hiểu rõ điều đó, nhờ có Wales nó mới gặp được Zollet. Nó lo lắng suy nghĩ, không biết nên xử lý mọi chuyện sao cho ổn bây giờ. Sau một hồi suy nghĩ căng thẳng nó ngủ thiếp đi. Một lúc sau cánh cửa phòng bệnh mở ra, một chàng trai bước vào lặng lẽ ngắm nó như một thói quen.

*****

Trận cãi nhau nảy lửa giữa Ron và Wales:

- Mày là đồ khốn khiếp, chính mày đã làm cho cuộc sống của cô ấy đảo lộn. - Vốn là một thanh niên bình tĩnh nhưng lúc này Ron không thể kìm chế trước mặt Wales.

- Mày nghĩ mày cao sang lắm chắc, đánh cá lại còn sĩ diện. Mày có yêu cô ấy tới đâu nhưng mày không thể đem lại cho cô ấy một chỗ dựa vững chắc. Mày chỉ khiến cô ấy trở thành một kẻ hoài nghi như mày thôi, như vậy thật là uổng phí. - Wales nhìn Ron bằng ánh mắt khinh thường.

- Mày đừng có mơ tưởng hão huyền, liệu của cải vật chất của mày có làm cho cô ấy hạnh phúc. Tình yêu là thứ không thể mua bằng tiền bạc.

- Tùy mày thôi, đồ khố rách áo ôm.

- Đồ khốn khiếp, chính mày đã hủy hoại cô ấy.

Ron tức giận hét lên và nhảy vào đánh Wales. Không chịu nhục trước Ron, Wales lao vào đánh trả. Cũng may lúc đó bác sĩ chạy tới:

- Mấy anh làm trò gì thế hả? Không định cho bệnh nhân nghỉ ngơi hay sao? Có muốn tôi gọi bảo vệ không? - Ông ta đứng giữa Ron và Wales, hai tay vung lên hạ xuống như muốn đứng cuộc chiến.

- Giới trẻ bây giờ thật là, không được giáo dục cẩn thận lên điên vì yêu hết cả rồi. - Hai ông bà già khoác tay nhau đi qua như một đôi tình nhân.

- Đúng tôi đang điên đây. Tôi đang điên lên vì yêu cô ấy. - Cả Wales và Ron cùng đồng thanh hét lên làm hai ông bà già suýt ngã.

- Bây giờ nếu hai cậu muốn ở đây thì phải trật tự.

- Tôi không thêm ngồi đây với loại yêu bằng tiền như nó. - Ron cau có với.

- Được thôi, tôi cũng không muốn trong bệnh viện của ông toàn mùi cá. - Wales cười đêu Ron.

Ron ức chế bỏ ra ngoài, không may vừa tới cửa gặp Zollet.

Trận cãi nhau giữa Zollet và Ron:

Tâm trạng của Zollet vô cùng lo lắng cho Victoria. Lên Zollet muốn đi thật nhanh tới gặp Victoria. Ron sợ Victoria không mua được đồ dùng cho nó lên lo lắng chạy đi mua. Vô tình hai người đâm vào nhau.

- Thằng chết tiệt kia mày muốn chết không hả? - Zollet đang lo lắng cho Victoria lên có người đâm vào lên bực mình.

- Cậu Zollet xin cậu bớt giận, tôi sẽ giàn xếp ổn thỏa chuyện này. - Người thứ ba nói với Zollet.

- Hóa ra mày là Zollet. - Ron gầm lên.

- Sao nào? Đồ bẩn thỉu.

- Chính mày đã làm cho cô ấy chạy ra đê rồi ngã xuống biển.

Zollet ngạc nhiên nhưng vẫn bình tĩnh.

- Mày đừng có nói vớ vẩn. Chỉ một cái búng tay của tao thì gia đình mày đi ăn xin tấ.

- Tao mà thêm nói dối mày chắc, đồ dê già.

- Mày thử nói xem tao đã làm gì sai?
- Nếu mày không làm chuyện xấu với cô ấy, sao cô ấy lại chạy ra biển ngã xuống đó.
- Mày biết gì mà nói. Victoria không bao giờ thèm nhìn tới mày đâu.
- Thằng khốn khiếp, chính mày đã làm cho cô ấy bị thương.

Zollet chuẩn bị lao vào đánh nhau với Ron, thì Rosalie xuất hiện.

- Có chuyện gì vậy Ron. - Rosalie lo lắng nhìn Ron và Zollet.
- Chính thằng này đã làm cô ấy bị thương. - Ron học hằm chỉ vào Zollet.
- Cậu là....
- Tôi là Zollet, tôi là người quen của cô ấy khi Victoria chưa bị mất trí nhớ.
- Trước khi bị mất trí nhớ cô bé tên là Victoria.
- Ừm.
- Thôi em mau về đi Ron. Mọi chuyện ở đây để chị lo cho.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Zollet kinh kinh bước tới trước phòng bệnh của Victoria với khuôn mặt bất cần "tình". Vừa nhìn thấy Zollet, Wales liền đứng bật dậy mắng theo ánh mắt hình viên đạn.

- Thằng khốn khiếp, sao bây giờ mày mới tới? - Wales hét thẳng vào mặt Zollet.
- Hừ. mày là cái thá gì mà nói chuyện với tao như vậy? Tao tới sớm tới sớm hay tới muộn là việc của tao.
- Mày là ***** chết. Tại mày mà cô ấy bị thương.

Vốn là một người ít khi bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài nhưng bị xúc phạm, Zollet dần mất bình tĩnh.

- Mày chẳng là gì so với tao. Nếu muốn tao có thể cho công ty của bố mẹ mày phá sản bất cứ lúc nào. Đến khi đó mày cũng không hơn gì thằng đánh cá đâu.
- Mày đừng cậy có ***** mà lên mặt.
- Hừm. Ít nhất thì mẹ tao không đi theo trai. - Zollet kinh bi nhìn Wales.
- Mày muốn chết hả.

Wales tức giận lao vào đánh nhau với Zollet. Một con hổ đánh nhau với một con sư tử, con nào thắng? Sau một thời gian lao vào đánh nhau như hai thằng...điên...vì tình. Ông bác sĩ xuất hiện, trận đấu phải tạm dừng.

- Hai cậu làm cái trò gì đấy hả? Định làm loạn bệnh viện của tôi phải không?
- Bệnh viện này của ông hả? Zollet dừng dừng hỏi ông bác sĩ.

Lấy khăn thấm mồ hôi trên trán ông bác sĩ lắp bắp trả lời:

- Phải bệnh viện này của tôi và các cậu không được đánh nhau ở đây.
- Nếu bệnh viện này của ông thì tôi mua lại nó. - Zollet dừng dừng rút một tập séc ra rồi kí vào một tờ.

Ông bác sĩ thực sự ngạc nhiên trước tờ séc có rất nhiều số không của Zollet.

- Vậy ông có biết khám bệnh không?
- Tất nhiên là tôi biết.
- Nếu vậy ông phải chữa khỏi cho cô ấy. Nếu không ông xác định mất cái bệnh viện này.
- Thế nào cũng được. Nhưng hai cậu không được làm loạn ở đây.
- Bây giờ tôi phải đi có việc, Đây là số điện thoại của tôi, nếu có chuyện gì với cô ấy ông phải báo cho tôi ngay. Nếu không cái mạng già của ông khó đủ lắm đấy.
- Được được, tôi sẽ báo với cậu. - Ông bác sĩ vừa lau mồ hôi vừa trả lời.
- Bọn trẻ lắm tiền bây giờ thật là... Bệnh viện và tính mạng, bằng mọi giá phải làm cho cô bé trong kia khỏi bệnh. - Ông bác sĩ làm bầm một mình.

Nó đã dần bình phục và quya trở lại cuộc sống bình thường. Nó yên lặng nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ. Trong phòng bệnh của nó toàn là hoa hồng.

- Victoria, nghe tin tìm được cậu tớ tới thăm cậu đây. - Tara láo nhiệt bước vào phòng nó. Quá bất ngờ nó chưa kịp phản ứng gì, nó còn bất ngờ hơn khi...Tara ngồi lên đùi Zollet và hôn một cách say đắm.

Nó quá shock trước hình ảnh này, nhưng mọi người trong căn phòng này rất bình thản. Chuyện gì thế này? Nó mới mất tích 6 tháng mà Zollet đã chuyển sang cặp kè với Tara. Một người là chồng chưa cưới của nó, một người là bạn thân của nó, bây giờ hai người đang yêu nha. Sau 5 phút hôn nhau say đắm, Tara quay sang nói một loạt chuyện xảy ra lúc nó bị mất tích. Nhưng không một từ nào ,ọt vào tai nó, tất cả chỉ là những tiếng vo ve. Sau một hồi tám luyên thuyên đủ thứ chuyện vớ vẩn Tara được Zollet đưa về.

Sau khi mọi người đi hết, mẹ nó ngồi bên xuống bên cạnh an ủi:

- Mẹ biết con rất ngạc nhiên nhưng có chuyện này mẹ không biết phải nói với con như thế nào>
- Có chuyện gì vậy mẹ?

Mẹ nó bối rối, nó linh cảm có chuyện gì rất khủng khiếp đã xảy ra.

- Trong thời gian con bị mất tích, bố mẹ đã nghĩ con đã chết. Vì vậy bố mẹ đã hủy hôn ước giữa con và Zollet. Mọi chuyện chỉ có vậy, ban đầu mọi người đều quyết định không nói chuyện này cho con biết.
  - Con không hề chết, sao mẹ lại có thể đối xử với con như vậy? Lúc thấy con còn có giá trị kinh tế mẹ đã gả bán con một cách không thương tiếc dù lúc đó con mới 13 tuổi rồi 4 năm sau vì thấy con là một xác chết mẹ đã hủy đi hạnh phúc của con. - Nó bắt đầu bật khóc.
  - Mọi chuyện không tệ như con nghĩ đâu. - Mẹ nó bối rối.
  - Mẹ luôn bắt con làm mọi chuyện theo ý mẹ. Mẹ đi đi con ghét mẹ lắm - Nó bắt đầu khóc to hơn.
- Dù lo sợ nó sẽ tự gây nguy hiểm cho bản thân mẹ nó vẫn buộc lòng phải đi khỏi phòng. Nó khóc một cách thảm thiết. Nó đã làm gì sai cơ chứ? Tại sao mọi chuyện lại như vậy? Không thể thế được. Zollet phải là của nó, bằng mọi giá nó phải giành lấy Zollet. Nó không cam chịu mất Zollet dễ dàng thế được. Dù phải dùng mọi thủ đoạn bí ối như thế nào nó cũng làm.
- Em không cam chịu mất anh Zollet. Anh phải là của em, vĩnh viễn là của em. - Nó nắm chặt tay, rằng nó nghiêng lại. Nó luôn dành chiến thắng, vì vậy nó sẽ không thất bại.
  - Tiểu thư cho gọi tôi. - Kim lạnh lùng hỏi nó như thường lệ.
  - Bây giờ Tara với Zollet là...- Nó ngập ngừng không muốn nói tiếp.
  - Phải, cô đang lo lắng, hay bận tâm về điều này.
  - Không, tôi chỉ ngạc nhiên.

- Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Hôn ước của cô với Zollet đã bị hủy vì vậy, Zollet yêu ai là quyền của cậu ấy. Cách đây 3 tháng Zollet chính thức yêu Tara.

- Nhưng Zollet yêu tôi.

- Đó là quá khứ còn hiện tại thì tôi không giám chắc. - Tara thân nhìn nói với nó.

Nó im lặng suy nghĩ. Không có gì là không có thể với nó.

- Chị có thể giúp tôi việc này được không?

- Bất cứ chuyện gì tôi có thể.

- Bằng mọi giá chị hay lấy cho tôi tất cả những bức ảnh nóng và clip thác loạn của Tara, những thứ chưa từng được công bố. Chắc chắn nó có thể tạo thành một scandal đủ để phá hủy toàn bộ sự nghiệp của Tara. Tôi biết đồ thứ Tara yêu nhất là sự nghiệp của bản thân, Tara sẵn sàng làm bất cứ thứ gì để bảo vệ và phát triển sự nghiệp của mình.

- Nhưng làm như vậy liệu có ác quá không? - Kim lo lắng hỏi lại nó.

- Chẳng có gì ác độc đâu. Cuối cùng tôi cũng sẽ trả lại cho cô ấy thôi. - Nó mỉm cười với Kim.

- Tôi sẽ đi làm ngay.

- Chị nhớ là những bức ảnh và clip đấy chưa từng được công bố. - Nó đánh dọn lại.

Nó đã dần bình phục, nó quyết định xuất viện dù ông bác sĩ không đồng ý. Đã lâu rồi nó chưa gặp Jim, nó muốn tới cảm ơn cậu bé và Rosalie. Đã hơn 1 tháng nó chưa quay lại nơi này, mọi thứ vẫn quen thuộc, ai gặp lại nó cũng có một chút ngạc nhiên. Nó bước vào nhà của Rosalie.

- Chị là...- Jim há hốc mồm hỏi nó.

- Chị là Victoria. - Nó mỉm cười với cậu bé.

- Ồ...

- Sao vậy Jim

- Em đã nghe mẹ kể về chị những không ngờ nó là sự thật.

- Chị tới đây có để chào tạm biệt em

- Cô nói vậy là sao? - Rosalie ngạc nhiên hỏi nó.

- Sắp tới em sẽ về nhà của em. Có thể em sẽ không quay lại đây một thời gian.

- Vậy thì... - Rosalie ngập ngừng không muốn nói tiếp.

- Em có cái này dành tặng chị.

- Không cần đâu. Cô mau cầm về đi.

- Coi như là em cảm ơn chị trong thời gian qua.

Nói xong nó chạy thật nhanh ra khỏi căn nhà nó đã sống một thời gian qua như chạy trốn một sự thật khủng khiếp. Lao nhanh lên ô tô, nó nổ máy chuẩn bị phóng đi thật nhanh. Nhưng Ron đang đứng ngay phía trước. Nó tắt máy, xuống xe nó không biết phải nói chuyện với Ron như thế nào.

- Em là Victoria.

- Her, anh biết tôi là ai rồi sao còn hỏi. - Nó nhếch mép trả lời Ron.

- Em thay đổi lại quá.

- Tôi không thay đổi gì hết.

- Em không còn là cô bé trước đây. Em làm anh ngạc nhiên quá.

- Thôi đi. Anh có định cho tôi về không? Tôi sắp không chịu nổi mùi hôi tanh này rồi. - Nó cau có với Ron.

- Em lạ quá.

- Anh chánh ra để tôi đi. Từ sau tôi với anh không còn quan hệ gì nữa.

Nó lao lên xe ô phóng đi như bay. Nó không hiểu tại sao mình lại cư xử như vậy, nước mắt bắt đầu trào ra. Nó biết mình vừa mắc phải một sai lầm lớn không thể sửa chữa.

- Thừa tiểu thư đâu là những gì cô yêu cầu tôi. - Kim đưa cho nó một đồng ảnh và clip của Kim

- Những thứ này đều chưa được công bố chứ. - Nó đánh giọng hỏi Kim

- Vâng. Nhưng tôi thấy làm như vậy có hơi độc ác quá không.

- Hơ? Cái gì cơ. - Nó nghe như cười nhạo Kim

Nó cười vui vẻ những trong ánh mắt nó đang ẩn chứa một sự khinh thường ngạo mạn. Thấy nói vậy chưa đủ nó bồi thêm

- Chị biết tôi làm cái gì mà độc ác. Hay ho thật. Dù sao tôi cũng không cần chị nữa, chị hoàn toàn không hiểu nổi những việc tôi đã làm, đang làm và sẽ làm. - Nó đánh đả mìn cười với Kim và nhún câu "tôi không cần chị nữa"

Mồm chớp chớp mắt chớp chớp Kim ngạc nhiên nhìn nó. Mắt Kim long lanh, sau một phút im lặng để lấy bình tĩnh Kim ghen ngào trả lời:

- Cô đã nói vậy thì tôi cũng không biết bảo với cô thế nào. Thực sự tôi quá t.th.ất...t thất...v.òn... về cô. Có lẽ đây là lần cuối cùng tôi còn giúp ích cô được. Chào tiểu thư. - Kim quay nhanh ra phía cửa đưa tay gạt nước mắt. Kim đã theo nó 6 năm, Kim không ngờ nó lại cso thể đối xử với cô như vậy.

Nó mìn cười gian xảo nhìn đồng ảnh và clip Kim đưa cho nó. Biết quá đồ nội dung trong đó nhưng nó vẫn tò mò mở ra. Nó chỉ biết cười thầm, bức ảnh độ quá...quá *****, nó hiểu Kim là một cô gái thiếu giáo dục và quan tâm của bố mẹ, nhưng tới mức chụp những bức ảnh như thế này thì thật đáng để...phá hủy sự nghiệp. Nó mở thử một chiếc đĩa ra, những hành động tục tĩu, tiếng rên la dâm dăng. Tất tất cả những thứ đó đi nó thật bất ngờ và thú vị. Zollet yêu một cô gái có kĩ năng lên giường giỏi hơn nó thì không ngạc nhiên, nhưng một cô gái qua tay quá nhiều chàng trai như Tara thì quả là hay ho thật. Chiều nay nó tới New York, có nhiều việc phải chuẩn bị trước.

Ngồi trên máy bay nó tập trung chúm mũi vào màn hình máy tính. Phá tường lửa của máy tính chủ của công ty Zollet đang làm việc. Máy chủ được cài rất nhiều mã bảo mật, nó loay hoay trên ghế mãi mà mở được hơn một nửa. Sai lầm nối tiếp sai lầm, nếu nó không đuổi Kim đi thì mọi chuyện đã dễ dàng hơn, Kim là một tài năng máy tính những thứ nó đang làm đều là Kim giúp nó. Tập trung tiếp vào công việc, bằng mọi giá nó phải bới ra đồng tài liệu đó.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Vừa về tới nhà (nhà của nó không phải nhà của Zollet trước kia nó sống) một đám bạn chỉ quan tâm tới giá trị lợi dụng của nó chứ không quan tâm tới nó sống chết như thế thế nào đã vây quay và mời nó hết bữa tiệc này tới bữa tiệc khác. Càng ngày nó càng hiểu rõ tại sao Zollet không thích đi dự tiệc, toàn là những thứ sáo rỗng vô vị. Chuông điện thoại chợt reo, nó cau mày trước khi nhấc máy.

- Có chuyện gì vậy Kathy? - Nó thở một cách bức tức.

- Tôi nay đi bar nha. Bọn tớ nóng lòng được gặp cậu lắm đấy. - Kathy cười cười nói nói ở đầu giây bên kia.

- Một lát. - Nó cau có.

- Bọn mình đã chuẩn bị riêng một bữa tiệc để chào đón cậu trở lại.

- Thế ah? - Nó cố tình hỏi lại đầy thờ ơ.

- Minh và Tara sẽ tổ chức một bữa tiệc thật hoành tráng, để cho mấy con nhỏ hay nói xấu cậu biết cậu vẫn còn tồn tại, phải cho mấy đứa nhà quê đó biết cậu luôn là chủ nhân của mọi bữa tiệc.

- Sao cũng được. - Nó tức giận một cách vô cớ và thờ ơ trước sự quan tâm của bạn bè.

- Tôi nay lúc 9h30 ở bar Star nhé. - Kathy vui vẻ và hồ hởi.

- Minh sẽ tới. Thôi bye nhé. Minh bận rồi. - Nói xong nó cúp máy cái rụp.

Nó thờ dãi thườn thợt, bản thân nó thay đổi nhiều quá. Nó nhận thấy bản thân mình cư xử lạnh lùng hơn, tàn nhẫn hơn, hay ca gắt, thờ ơ mọi chuyện,...Tất cả những điều đó đủ thấy rõ nó đang muốn làm một người xấu xa, độc ác, ích kỉ,... Tiết tực chúm mũi vào màn hình máy tính, nó đã phá

xong lớp bảo mật dày đặc ở máy chủ của Zollet, bây giờ chỉ cần tìm thông tin cần thiết là được.

Nó như muốn bới tung cả phòng đựng đồ để tìm quần áo, nếu có Kim thì không phải vất vả. Cuối cùng nó cũng tìm được một cái váy phù hợp. Nó không thể để mọi người nghĩ nó trở lên quê mùa và lập dị sau khi mất trí nhớ.

Vừa bước vào trong quán bar nó đã bị vây quanh bởi một đồng bạn cũ, bạn mới. Âm thanh chất chứa, làm nó khó có thể nghe thấy người bên cạnh định nói gì. Vây mà lỡ tao nó luôn bị tra tấn bởi những tiếng nói chuyện hỗn tạp. Sau khi bị kéo từ góc phòng này tới góc phòng khác cuối cùng nó cũng được ngồi yên cách Zollet không xa.

- Anh cũng định tới đây để chào mừng em chưa chết. - Nó ngạo mạn hỏi Zollet như muốn thách thức.

- Hừm. - Zollet nhún vai thờ ơ.

- Em tưởng anh không thích những bữa tiệc sáo rỗng.

- Nhưng bạn gái anh thích vậy. - Zollet như muốn làm nó tức hộc máu khi cố tình nhấn mạnh từ "bạn gái"

Đúng lúc đó Tara từ đầu chạy tới ngồi sát bên cạnh Zollet, hai người bọn họ hồn nhiên hôn nhau say đắm ngay trước mặt nó. Tay nó bấu chặt vào mép ghế, răng nó nghiến lại, ánh mắt gian xảo có vẻ không quan tâm và nụ cười khinh thường:

"Tara cậu được lắm! Có thể hôm nay cậu với Zollet còn đang yêu nhau nhưng tới sáng mai thì chưa chắc. Cậu với tôi là bạn thân nhưng cậu chơi đã thích như vậy thì tôi không ngại. Sự nghiệp của cậu đang nằm trong tay tôi, chỉ cần một cái click chuột tôi sẽ phá hủy nó. Tôi không độc ác tới mức đó đâu, cậu sẽ có hai dự lựa chọn. Một là chia tay Zollet, hai là sự nghiệp của cậu chấm dứt. Tôi biết đồ cậu có nhiều tài năng, sự nghiệp của cậu sẽ còn phát triển vì vậy cậu sẽ chọn nó." - Nó tự nhủ trong lòng.

Cầm lấy một ly rượu mạnh nó uống hết sạch. Im lặng, nó kiêu kì ngắm nhìn mọi người trong quán bar, thỉnh thoảng lại mỉm cười khách khí. Nó cũng không ngờ Zollet đang cẩn trọng đánh giá nó.

- Tara. - Đột nhiên nó quay ra mỉm cười gọi Tara thân mật.

- Có chuyện gì vậy?

- Sáng mai cậu không bận việc chứ?

- Để làm gì vậy?

- Mình định rủ cậu đi shopping.

- Sáng mai mình định đi quay MV nhưng nếu cần mình sẽ đi chơi với cậu.

- Như vậy thì tuyệt quá. - Nó tươi cười.

- Vậy mình qua nhà cậu nhé.

- Thôi không cần đâu Tara. Mình gặp nhau ở quán cà phê. - Nó vẫn mỉm cười chủ động nói trước với Tara.

- Ok.

Nó cười thầm trong lòng, cá đã tới sắp cần câu chỉ cần giật mạnh là tóm gọn. Một lúc sau nó kiểm soát về sớm, phải chuẩn bị cho cho ngày mai. Sẽ thú vị lắm đây!

Nó ngồi lặng lẽ khuấy ly cacao, mắt nhìn đăm đăm ra phía ngoài. Trên đường có một chàng trai làn da rám nắng, khoảng 18 tuổi đang bê một thùng đồ rất nặng. Đột nhiên nó nhớ tới Ron. Trong thân tâm nó đột nhiên cảm thấy ray rứt. Liệu nó làm như vậy có độc ác quá không? Dù sao Tara cũng đã từng là bạn thân của nó, bây giờ nó uy hiếp Tara.

- Hey, cậu đợi mình lâu chưa? - Cặp kính đen to sụ, nụ cười thân thiện, không phải ai khác chính là Tara.

- Mình cũng vừa mới tới. - Nó mỉm cười khách sáo.

- Cho tôi một ly cacao. - Tara nói với người phục vụ.

- Lâu rồi không gặp sự nghiệp của cậu phát triển tốt nhỉ? - Nó mỉm cười chế giễu.

Không quan tâm tới điệu bộ của nó, Tara uống nước rồi ngừng lên gạt đầu.

- Mình vẫn vậy.

- Cậu là một ngôi sao đang tỏa sáng, nếu không may sự nghiệp của cậu đột ngột dừng vì scandal ảnh nóng vào clip sex thì tệ lắm. - Nó tiếp tục mỉm cười

và dùng giọng chế giễu.

- Ừm. Chuyện đó sẽ rất tệ hại. - Tara thật thà trả lời.

- Lâu rồi không gặp mình có cái này cho cậu. - Nó mở túi sách lấy ra một chiếc túi giấy.

- Cái gì vậy? - Tara hớn hở cầm lấy rồi mở ra xem. Khuôn mặt đang vui tươi dần chuyển sang ngạc nhiên và sợ hãi.

- Không hiểu những thứ bẩn thỉu này được mọi người biết thì thế nào? Cậu được biết là một ngôi sao ham mê tiệc tùng nhưng chưa từng có scandal ảnh nóng. - Nó tỏ vẻ thông cảm và cười rất kịch.

- Cậu muốn gì - Tara lắp bắp hỏi nó.

- Chuyện này rất đơn giản, chắc chắn cậu sẽ làm được. - Nó nói với Tara bằng giọng điệu gia lệnh cho kẻ đáng thương. Lắm chắc phần thắng, nó biết Tara sẽ làm những gì nó yêu cầu để bảo vệ sự nghiệp của mình.

- Cậu muốn mình làm gì?

- Chia tay Zollet ngay hôm nay, đơn giản có vậy thôi. Nếu sáng mai cậu và Zollet vẫn là người yêu thì tớ không giám đảm bảo mấy cái bức ảnh và clip đó sẽ không được công bố.

- Mình sẽ làm như những gì cậu bảo. Nhưng mình rất thất vọng về cậu, dù sao chúng ta là bạn thân vậy mà cậu lại có thể đối xử với tớ như vậy.

- Đừng có nói gì nữa. Bây giờ mình bận việc, mình đi đây. Hẹn gặp lại cậu ở đám cưới của mình và Zollet. - Nó mỉm cười gian xảo bước ra khỏi quán cà phê.

Bước lên xe ô tô, nước mắt nó bắt đầu trào ra. Mới 5 phút trước nó còn cười được vậy mà giờ đây.

- Xin lỗi nhé, Tara dù cậu là bạn thân của tớ. - Nó nhắm chặt mắt lại cho nước mắt trào thối ra.

Nó bước vào trụ sở văn phòng của Zollet.

- Phòng của giám đốc Zollet ở chỗ nào? - Nó hách dịch hỏi nhân viên.

- Chị có hẹn trước không ạ? - Nhân viên trực hỏi nó.

- Không. - Nó trả lời lạnh tanh.

- Vậy thì chị phải xếp lịch hẹn cho thư kí.

Nó thấy như bị xúc phạm ý (vì tự kiêu lên thế). Hồi trước nó thích tới trước mặt Zollet lúc nào là việc của nó. Vậy mà giờ nó phải đợi để xếp lịch hẹn với thư kí của Zollet.

- Chị nghĩ tôi là ai mà phải làm cái trò vớ vẩn đó? - Nó cao giọng với nhân viên.

- Thực sự tôi không biết chị là ai, nhưng tôi phải làm đúng nhiệm vụ của mình.

- Gì thế này không biết. Đợi chút Zollet tới đây thì chị sẽ bị đuổi việc. Tôi nói cho chị biết, tôi là vợ...ah không tôi là người yêu của Zollet. - Nó đe dọa một cách kékch côm. Rồi lấy điện thoại bấm số cho Zollet.

Lần thứ nhất máy đang bận, lần thứ 2 vẫn đang bận, lần thứ 3 để lại tin nhắn thoại, nó bấm điện thoại cho Zollet chục lần nhưng không nghe máy.

Nó tức muốn lộn tức. Thật là ngại quá, ngày nào cũng như vậy thì mất hết cử kiêu hãnh. Nó gọi cho Zollet một lần nữa, vẫn không nghe máy nó đành để lại tin nhắn thoại:

- Anh đang làm trò gì vậy hả? Dù có ngru với con nào thì em gọi cũng phải nghe máy chứ. Em có chuyện quan trọng muốn nói với anh. Nó ảnh hưởng tới tương lai và sự nghiệp của anh đấy.

Nó vùng vằng đi về.

- Loại con gái gì thế không biết. - Một nhân viên bĩu môi.

- Vẫn như mọi lần thôi, chắc cô ta cũng giống như mấy đứa khác, thấy ngài Zollet có tiền lên đình tới đây ăn vạ.

- Lần nào cũng chuyện quan trọng và sự nghiệp. Cuối cùng toàn chuyện vớ vẩn. Chắc cô ta cũng không phải ngoại lệ.

- Nhưng nghe nói Zollet trắng hoa lấm đấyl, nếu không tại sao ngày nào cũng có cái loại con gái không gia gì tới đây ăn vạ vì có thai.

Mấy nhân viên nữ tiếp tục bàn tán nói xấu chủ của mình và nó. Nếu đang ở đó chắc nó không chịu nổi.

Từ văn phòng của mình qua camera Zollet có thể quan sát những gì nó vừa làm. Sau khi nó đi một lúc thì Tara tới. Mìn cười thân thiện với nhân viên Tara nhẹ nhàng hỏi bọn họ:

- Chị có thể báo giùm với Zollet là tôi muốn tìm gặp, có chuyện quan trọng liên quan tới sự nghiệp của tôi. - Tara sốt sắng nói với họ.

- Liên quan tới sự nghiệp của chị chứ không phải sự nghiệp của Zollet. - Một nhân viên có tình hỏi lại.

- Liên quan tới sự nghiệp của tôi.

- Tôi nhận ra chị rồi. Chị là ngôi sao tuổi teen, tôi rất thích nghe nhạc và xem phim chị đóng. - Một nhân viên nữ gieo lên.

- Đúng là cô ấy rồi, chị có thể cho chúng tôi xin chữ kí được không?

- Các chị hãy báo giùm là tôi có việc quan trọng cần gặp Zollet.

Tara vui vẻ kí cho từng người bọn họ.

- Mời chị đi theo tôi. - Một nhân viên khác bảo với nó.

Đi dọc hành lang tới tầng số 9 nó tới được văn phòng của Zollet.

- Anh có chuyện gì vui sao? - Tara lo lắng hỏi Zollet.

- Hừm. Có chuyện gì vậy? - Zollet lạnh lùng liếc nhìn Tara

- Nếu anh không phá hủy sự nghiệp của tôi thì Victoria cũng phá hủy. Hai người đẹp đôi thật.

- Chuyện gì vậy?

- Anh biết rồi còn hỏi. Anh cho người theo dõi Victoria, nhưng lại không biết Victoria có trong tay những bức ảnh và clip sex của tôi. Giống như anh Victoria đem những thứ đó ra uy hiếp tôi bắt tôi phải làm theo lời cô ấy.

- Chỉ có vậy thôi ah?

- Trước kia anh đem những bức ảnh và clip sex của tôi ra uy hiếp, bắt tôi phải làm bạn gái anh. Bây giờ Victoria cũng đem những thứ đó ra uy hiếp bắt tôi phải chia tay.

- Vậy thì chúng ta chia tay. Tôi sẽ bảo đảm những bức ảnh đó sẽ không bao giờ được tiết lộ.

- Cảm ơn anh. Thực sự tôi rất bất ngờ và cách hành xử của Victoria, không thể tin được là cô ấy lại có hành động xấu xa độc địa như vậy.

- Tôi biết rồi, cô có thể về. Tôi sẽ chuyển tiền công trong thời gian cô làm bạn gái tôi vào tài khoản ngân hàng của cô.

- Chào anh, hẹn gặp lại anh sau.

Tara quay về với niềm hứng khởi, bao lo lắng đã được vứt bỏ. Zollet im lặng ngắm nhìn bức ảnh nó đôi môi hơi nhếch lên nở một nụ cười khinh bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Nó ngâm mình trong bồn nước nóng. Ngồi trong đó khiến nó buồn ngủ. Bao việc phải làm bao chuyện cần phải suy nghĩ, mọi thứ khiến nó mệt óc, nó chuẩn bị lịm đi. Chuông điện thoại reo lên làm nó bừng tỉnh, ngờ ngác xem đang có chuyện gì xảy ra. Nó vợ lấy điện thoại một cách bức tức nhìn thấy số là của Zollet, dù đang cáu nhưng nó cũng trả lời nhẹ nhàng.

- Em chào anh ạ.

- Có chuyện gì mà hôm nay em gọi cho anh nhiều vậy?

- Em tới chỗ anh làm, em có việc muốn nói với anh, nhưng nhân viên của anh không cho em vào. - Nó lững lờ.

- Hừm.

Nó nghe thấy ở đầu giấy bên kia là tiếng của con gái.

- Anh sắp xong chưa. - Cô ta nói giọng lững lờ giống nó, nghe mà buồn nôn và hôn và cổ Zollet. Nó có thể nghe thấy tiếng hôn và giọng ầm ừ của Zollet.

- Anh đang làm gì vậy? - Nó lén giật hỏi Zollet.

- Không phải việc của em. Từ sau nếu không có chuyện quan trọng đừng tới tìm anh. - Zollet lạnh lùng nói với nó.

- Chuyện em cần gặp anh thật sự rất quan trọng. - Cái giọng của nó lúc câu nghe như đang làm lững.

- Thôi được rồi, 8h sáng mai em tới gặp anh.

- Vâng em cảm ơn. Chúc anh vui vẻ. - Nó vẫn tươi cười và cổ tình nhún mạnh từ vui vẻ.

Sau khi hoàn thành nốt công việc nó leo lên giường và ngủ thật sâu, phải chuẩn bị tốt cho sáng mai chứ.

Nếu anh không muốn anh cũng sẽ phải lấy em thôi Zollet. Anh sẽ là của em, em không cam chịu mất anh.

- Phòng tổng giám đốc Zollet ở đây? - Nó hỏi nhân viên trực mà mắt quay đi về chỗ khác (tỏ ý khinh người).

- Chị có hẹn trước không?

- Công không còn gì để hỏi ngoài câu đấy hả? - Nó ném cái nhìn tức giận về phía nhân viên.

- Chị phải có hẹn trước thì mới được gặp tổng giám đốc. Ở đây ngoài ông bà chủ tịch thì không ai được phép gặp khi chưa hẹn trước.

- Thế nào cũng được, tôi không quan tâm. Nhưng Zollet bảo 8h tôi tới đây.

- Chị đợi một chút để tôi hỏi thư kí.

Sau một hồi ậm ừ cô ta cũng nói nó có thể gặp Zollet.

- Vậy thì mời chị đi theo cô này. - Nhân viên chỉ sang một nữ nhân viên khác.

Nó định bước theo cô ta, nhưng nghĩ ra điều gì đó nói quay lại nói với nhân viên trực lúc này.

- Chị mau sớm thu dọn đồ đạc ở đây đi nhé. Chị sắp bị đuổi việc rồi đấy. - Nói xong nó kiêu kiêu quay đi.

Tới tầng 9 nó được một cô gái khác dẫn đi. Cô ta không hỏi nó, nó cũng chẳng muốn nói gì. Vừa bước vào phòng, nó chẳng thấy Zollet đâu cả. Cô gái đưa nó từ thang máy vào đây hình như là thư kí thì phải. Nhìn cô ta cũng khá xinh đẹp, ít nhất là đáng người chuẩn. Không thấy bảo gì nó hồn nhiên ngồi lên bàn làm việc của Zollet.

- Thưa cô, đây là bàn làm việc của giám đốc. Nếu muốn cô có thể ngồi ở salon. - Thư kí nén tức nhẹ nhàng nhắc nó, ánh mắt nhìn có vẻ học hằn.

Nó cũng chẳng thèm quan tâm, vẫn yên tâm ngồi vắt vẻo trên bàn làm việc. Nhìn trên mặt bàn, toàn là tài liệu.

- Ủa cái gì thế này. - Nó ngạc nhiên, trong lúc thư kí không để ý nó cầm lên xem.

Đó là danh sách những người trên con tàu nó đi dự tiệc trước khi dơi xuống biển. Trong danh sách đó có rất nhiều người quen của nó. Trong danh sách nhân viên có một cái tên nó thấy quen quen "Natokama Saki" Nó thấy cái tên này ở đâu rồi thì phải. Tên mang âm hưởng tiếng Nhật giống tên của Yumi. Nó cau mày, Natokama Saki chẳng phải là...bạn thân của Yumi sao. Nó đã từng thấy trong quyển sổ nhật kí của Yumi ghi tên này ở trang bìa. Lần đi mua hạt giống hoa với Zollet bạn của Yumi bán ở đó, cô ta tên là Natokama Saki. Những gì nó nhớ hoàn toàn chính xác, cô ta lên tàu hôm đó làm gì nhỉ? Nó nhìn tới công việc, cô ta làm nhân viên phục vụ trên đó. Sau khi nó bị mất tích đã thôi việc. Nó thấy có đôi chút nghi ngờ.

- Em không thấy làm vậy là bất lịch sự sao? - Zollet lạnh lùng hỏi nó làm nó giật mình.

- Anh đã ở đâu vậy? Em phải đợi anh đấy. - Nó có vẻ hờn giận.

- Anh có chút chuyện riêng.

- Một chàng trai lịch thiệp luôn galang và đúng hẹn với phụ nữ mà lại làm cho người yêu của mình phải đợi sao?

- Em là người yêu anh ah? - Zollet nhìn xoáy vào nso có ý châm chọc.

- Nói là người yêu thì không chắc, nhưng là chồng sắp cưới thì có lẽ chính xác hơn.

Thư kí của Zollet quay ra nhìn nó. Tự dưng nó thấy khó chịu và ghét cô ta.

- Hôn ước của chúng ta bị hủy rồi, em chưa biết điều đó sao?

- Em biết, em biết cả những phi vụ làm ăn mờ ám và chốn thuế, hối lộ của anh nữa. - Nó trả lời có vẻ phớt lờ không quan tâm.

Zollet chỉ mỉm cười kinh kinh, anh luôn thích nó là một cô gái như vậy hơn là một đứa bé ai nói gì cũng nghe lời như con gái bị giật dây.

- Em không thích có một cái hôn ước đâu, vì hôn ước không được nghe anh cầu hôn.

- Em thích anh anh cầu hôn rồi làm đám cưới với em? - Zollet chế giễu nó.

- Chính xác đấy. - Nó vui vẻ gật đầu.

- Vậy thì anh...- Zollet chưa kịp nói hết câu nso đã kịp chen ngang.

- Anh có thể cầu hôn em và mau cho em chiếc nhẫn cưới đính viên kim cương nào nặng một chút dù nhà em không thiếu đá quý. - Nó mỉm cười tự tin.

- Từ đâu cho em động lực để tự tin như vậy? - Zollet mỉm cười ám áp nhưng vẫn nhìn nó chăm chọc.

- Để làm được điều này tất cả bởi vì em yêu anh.

- Chỉ vậy thôi ah?

- Vâng. Em yêu anh và không chịu mất anh cho người phụ nữ khác.

- Em có cái gì để làm được điều này?

- Em có một thứ mà anh không ngờ tới đâu.

Nó cúi xuống cầm lấy túi xách, lúc này đi vào nó ném túi xuống dưới chân. Cúi như vậy đủ để Zollet nhìn thấy ngực nó, sau khi mắt tích đúng là nó có "lớn hơn" thật. Mớ túi lấy ra một cặp tài liệu đưa cho Zollet. Zollet ngạc nhiên khi nhìn những con số trên đó. Khuôn mặt tự kiêu dần biến sắc.

- Em lấy được những thứ này ở đâu vậy? - Zollet không tỏ chút ngạc nhiên hỏi nó.

- Không nói. - Nó chau môi mỉm cười tinh nghịch với Zollet.

- Ai giúp em lấy được những thứ này?

Nó lắc đầu lè lưỡi chêu Zollet.

- Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em đấy.

- Vâng. Hìhì. Em cũng đang nghiêm túc mà. Hìhì. - Nó tiếp tục nhăn nhó uốn ** trên bàn làm việc của Zollet.

- Những tài liệu này là tự em lấy được sao?

- Chính xác. - Nó giả bộ nghiêm chỉnh gật đầu.

- Toàn bộ những bằng chứng làm ăn pho pháp hối lộ, chốn thuế của công ty này em đều nắm rõ. (Các bạn biết đáp án chưa? Là C đó)

- Không chỉ những bằng chứng làm ăn phi pháp, hối lộ, chốn thuế em còn có toàn bộ kế hoạch đầu tư, sản phẩm sắp ra mắt, chiến lược kinh doanh. - Nó vẫn thờ ơ trả lời.

- Cuối cùng mục đích của em là gì? - Zollet từ nãy không biểu lộ một chút ngạc nhiên vẫn bình tĩnh hỏi nó.

- Mục đích của em cũng chẳng cao cả lắm đâu. - Nó khẽ thở dài, tay trống ra đằng sau và ngực ưỡn lên.

- Hừm. - Zollet tiến lại gần nó hơn.

- Em muốn làm phu nhân tổng giám đốc Zollet. - Nó tinh nghịch nhìn Zollet dò xét.

- Chuyện này thì hơi khó. - Zollet cười đều nhìn nó.
- Nhưng công ty của anh bị phá sản cũng dễ đấy. Nếu anh không muốn công ty anh sụp đổ thì anh có thể đồng ý cho em làm phu nhân tổng giám đốc đi.
- Nói thẳng thì em muốn cưới anh?
- Vâng. - Nó thật thà trả lời.
- Bây giờ anh phải đi phải đi gặp đối tác anh sẽ trả lời em sau.
- Em chào anh, em về ạ. - Nó mỉm cười tung tăng đi về.

Lúc qua sảnh chính mấy nhân viên nhìn nó ngạc nhiên:

- Lúc trước cô ta vào đây cau có như khi ăn ớt. Vậy mà bây giờ ra đường không cần thận mọi người tưởng cô ta là bình hoa biết đi.
- Mấy chị nói gì thế hả? - Nó bước ra tới cửa thì quay gắt lại.
- Không có gì? Chúng tôi thấy cô xinh như hoa. - Nhân viên lúc này vui vẻ mìn vười với nó.
- Tôi còn nhiều việc phải làm, đợi tới lúc tôi là phu nhân tổng giám đốc tôi sẽ tính sổ với chị sau.

Đợi lúc nó đi rồi mấy nhân viên tiếp tục nói xấu nó:

- Chắc cô ta lại giống mấy con nhỏ lần trước thôi. Lúc nào cũng vào đây với khuôn mặt cau có, sau khi có tiền của giám đốc thì đi ra vui vẻ. Cái loại con gái đấy hôm nào cũng có.
- Phải nói là giám đốc Zollet trắng hoa thật. Ai mà lọt vào mắt xanh của tông giám đốc đúng là đổi đời.

....

-
- Ngài sẽ đồng ý với những gì cô gái lúc này nói? - Thư kí ngạc nhiên hỏi Zollet.
  - Không sớm thì muộn tôi cũng sẽ cầu hôn Victoria thôi.
  - Cô gái lúc này chính là người vợ chưa cưới bị mất tích của anh? - Thư kí ngạc nhiên hỏi Zollet.
  - Hôn ước của tôi đã bị hủy, cô ấy không còn là vợ chưa cưới của tôi nữa.
  - Ngài có vẻ vui mừng khi hôn ước bị hủy?
  - Ừm. Không có hôn ước tôi mới có thể cầu hôn Victoria, tôi luôn muốn cầu hôn người tôi yêu dù có bị từ chối.
  - Ngài yêu cô ấy vậy sao?
  - Tôi yêu chính bản chất ngu ngốc và ngây thơ của Victoria.
  - Ngài vừa nói ngu ngốc và ngây thơ. Tôi thấy cô ấy rất thông minh và sắc sảo.
  - Haha. Chính những thứ bề ngoài làm cô bị lừa. Tường lửa khi lưu trữ thông tin của công ty bị Victoria đột nhập quá dễ dàng. Nhưng cô nghĩ thực sự những thông tin đó sẽ làm cho công ty phá sản, mấy thông tin còn con con đó chẳng có chút ảnh hưởng nào cả. Như vậy chẳng phải là ngu ngốc, Victoria tin là những thứ ấy có thể uy hiếp tôi đó là ngây thơ. Victoria chỉ là một đứa trẻ hiếu thắng, đa sầu đa cảm, Victoria luôn nghĩ thấu đáo mọi chuyện, luôn có suy nghĩ "cáo gièm, độc ác" nhưng thực ra toàn những thứ vớ vẩn, vô hại. Trong mắt tôi Victoria không hơn một đứa trẻ lúc nào cũng muốn làm người lớn
  - Nhưng thông tin cô ta lấy được hoàn toàn chính xác.
  - Victoria là một cô bé thông minh, tự mình đột nhập và bộ máy trung tâm của công ty có thể quá sức với Victoria. Điều làm tôi ngạc nhiên là Victoria đã biết tự lập, tự lo cho bản thân.
  - Chắc có nhiều người theo đuổi Victoria?
  - Khi Victoria còn là vợ chưa cưới của tôi chẳng ai có ý định tán Victoria. Hôn ước đã bị hủy sẽ có rất nhiều người theo đuổi Victoria. Sẽ chẳng có ai tán được đâu, Victoria dù trẻ con nhưng khi chọn người yêu thì cân nhắc như đầu tư kinh tế, Victoria luôn tính để mình không lỗ chi lời.
  - Thưa ngài tôi đi xếp lịch hẹn.

- Ừm.

Zollet im lặng nhớ lại lần đầu tiên gặp Victoria.

Hồi ức cách đây 12 năm.

Zollet tập trung làm bài tập toán, đối với những đứa trẻ bình thường thì quá sức nhưng với Zollet thì chỉ là một trò chơi.

- Thừa cậu chủ, bà chủ cho mời cậu xuống. - Tiếng người giúp việc nhẹ nhàng bên ngoài cửa, vì cô ta biết nếu vào trong lúc Zollet đang bận thì nào cũng bị ăn đập.

- Chị bảo bà ta có chuyện quan trọng thì thấy tìm tôi. Bây giờ tôi đang bận, nếu xuống chào mấy ông già đầu hói bụng phệ hoặc mấy bà già thích cưa xừng làm nghề thì tôi không có thời gian.

- Con có thể nói thế được sao? Thật là hỗn láo? Nếu ai nghe thấy còn gì là gai phong nữa. - Mẹ Zollet lạnh lùng bước vào phòng.

- Có chuyện gì sao? - Zollet thờ ơ hỏi mẹ, mắt vẫn chăm chú vào bài tập.

- Mẹ muốn con đi cùng mẹ.

- Đi đâu?

- Đứng lên đi mau. - Bà ta lạnh lùng gia lệnh. Người bình thường nghe không cẩn thận sợ rớt tim khỏi lồng ngực.

- Hừm. - Zollet dù không muốn vẫn nhanh nhẹn đứng dậy.

- Mẹ không thích thái độ của con.

- Con không thích đi cùng mẹ.

Cả một khoảng im lặng dài suốt quãng đường.

- Thử bà chủ tới nơi rồi. - Tiếng cửa tài xế.

Zollet bước xuống xe và đưa tay cho mẹ giống như một quý ông lịch thiệp. Đó là một căn nhà bình thường (to như nhà Zollet), trang trí đơn giản nhưng lại rất trắng lẹ. Một người phụ nữ tầm tuổi mẹ Zollet có lẽ là chủ nhà niềm nở tươi cười bước ra đón mẹ con Zollet. Trái lại với chủ nhà mẹ nó mỉm cười lạnh lùng đáp lễ.

- Cảm ơn chị đã tới chơi. Mời chị vào nhà dùng tiệc trà. - Vẫn giữ nguyên thái độ niềm nở người phụ nữ mời mẹ con nó vào nhà.

Khuôn mặt thanh tú, phúc hậu, nụ cười thân thiện, thái độ niềm nở tự dung Zollet thấy quý mến người phụ nữ này.

Đúng là một bữa tiệc trà kì lạ. Trong khi chủ nhà niềm nở mẹ nó đáp lại thờ ơ khách sáo. Bản thân Zollet thấy không hài lòng với mẹ mình.

- Con đi ra ngoài một lát.

- Không đi đâu cả. - Mẹ Zollet lạnh lùng trả lời.

- Chỉ cứ để cho cháu đi chơi. - Người phụ nữ mỉm cười khuyến khích.

Zollet điềm tĩnh bước ra ngoài. Ngôi nhà giản dị mà ấm áp giống như người phụ nữ đáng mến. Zollet tiến dần tới khu vườn sau tòa nhà, đáng đi có vẻ vội vã hơn.

- AAAAAAAAAAAAAA. - Tiếng hét non nớt của một con bé là Zollet chú ý.

Tò mò Zollet chạy lại gần. Một con bé nhìn cũng được, đang la oai oái trên ngọn cây sấp gãy. Nhìn khuôn mặt mếu máo của con bé làm cho Zollet mỉm lòng.

- Đồ ngốc, trèo lên cây làm gì?

- Anh gọi tôi hả. - Nó hơi cúi xuống làm cành cây rung rung.

- Không cô thì ai, ở trên đó làm gì vậy?

- Anh ngốc thì có, leo lên này để chơi.

- Nhảy xuống đây đi. Nhảy xuống xẽ không đau bằng cành gãy ngã xuống đâu.

- Cao lắm, tôi không nhảy đâu. - Nó mếu mào cúi xuống, cành cây rung rung.

- Cô có gan leo lên thì phải có gan nhảy xuống chứ. Mau lên tôi đỡ.

Nó thật thà bò ra phía trước, nó tin rằng cậu bé phải dưới sẽ đỡ nó, dù đỡ kiểu gì nó cũng không biết.

- Nhảy mau lên. - Cậu bé quát nó.

Nó run bắn người, nó thấy sợ cậu bé phía dưới.

- Mau lên, nếu không kẹ cho cô ngã. - Cậu bé hét to gọi nó.

Nó mếu máo nhìn xuống. Tay nó buông ra chuẩn bị nhảy thì...Run quá nó không nhảy xuống nổi. Tay nó vẫn bám chặt vào cành cây, nhưng người đang treo phía dưới. Cành cây gãy xâu hơn

Cành cây gãy, nó ngã xuống, đúng như lời hứa Zollet đỡ nó. Một thằng bé 6 tuổi đỡ một con bé 5 tuổi kết quả nó và Zollet ngã lăn theo độ dốc của đồi.

- Chán ra mau. - Zollet hét vào mặt nó.

Đang nằm trên Zollet nó nhanh chóng lồm cồm bò dậy. Tay phải vội vấy của mình, nó không muốn trông xấu xấu bẩn bẩn.

- Muốn chết không hả? Còn không mau phủi quần áo cho tôi. - Zollet quát to làm nó sợ.

- Tôi sẽ phủi sạch cho anh.

Nó vội vã phủi cẩn thận quần áo cho Zollet. Nhìn thấy dáng điệu vội vã của nó Zollet chỉ biết cười thầm trong lòng.

- Anh làm gì trong nhà tôi?

- Chơi.

- Anh tên là gì?

- Zjnwas Orchar Light Lérght Eyefor Taxofimuri. - Zollet đồng dục đọc tên cho nó nghe.

- Vậy thì phải gọi anh đầy đủ như vậy sao?

- Đó chỉ là tên gọi còn thiếu họ nữa.

- Vậy bố mẹ anh gọi anh là gì?

- Zollet.

- Em tên là Victoria.

- Hum, tên khác xa người. - Zollet soi nó từ đầu tới chân.

- Có gì đâu? - Nó tự soi lại người mình.

- Victoria là tên của nữ hoàng anh thời kì bà ta trị vì có thể là coi thịnh vượng nhất. Bà ta nổi tiếng vì đẹp, tài giỏi sắc xảo. Còn cô thì... Không hơn một con bé vừa ngu ngốc vừa ngây thơ.

- Thừa cậu, bà chủ bảo cậu về.

- Chào em. - Zollet mỉm cười ấm áp và đưa tay lên véo má nó.

Nó đứng yên nặng, nhìn Zollet dần xa.

Zollet bật cười về những kí ức tuổi thơ.

- Thừa ngài ngày mai cuộc họp với đối tác bị hủy. - Thư kí nhẹ nhàng nhắc Zollet.

- Tôi biết rồi.

- Vâng thư ngài.

- Cô chuẩn bị nhẫn cưới cho tôi.
- Nhẫn cưới? Nhưng để làm gì?
- Cô hãy chuẩn bị rồi tôi sẽ quyết định cái nào hợp với tay Victoria.
- Vàng thừa ngài.

*****

Hết việc để làm nó gọi cho Kathy.

- Có chuyện gì vậy?
- Hôm nay mình vừa tới tìm Zollet. Mình đã nói mình muốn làm phu nhân tổng giám đốc đấy.
- Haha. Bạn đang đùa sao? Để làm vợ Zollet chắc chắc cậu phải kết hôn. Haha.
- Đó là tương lai, mình đâu có thể hy sinh tuổi trẻ như vậy chứ. Mình sẽ đính hôn với Zollet.
- Vậy cũng được.
- Đi chơi không?
- Đi cũng được. Mình qua đón cậu nhé? - Kathy vui vẻ hỏi nó.
- Ok.

Nó thay bộ đồ khác, ngồi vào bàn trang điểm nó make up qua một chút. Chuốt xong macara nó nghe thấy tiếng xe ô tô của Kathy. Nó chạy vội xuống.

- Đi đâu đây. - Kathy hào hứng hỏi nó.
- Shopping.
- Ok.

Nó và Kathy tới trung tâm thương mại. Gu thẩm mỹ của nó có vấn đề hay sao ấy, cái gì cũng thấy đẹp, thứ gì cũng muốn mua. Sau hôm nay mẹ nó chắc sẽ shock khi kiểm tra lại tài khoản ngân hàng của nó.

- Ra khu trò chơi đi. - Kathy kéo nó đi.
- Mình chơi gấp thú nhé.

Nó gấp lần thứ nhất không được, lần thứ 2 được một con cáo, lần thứ 3 không được, lần thứ 4 không được đến thứ 5 được một con hổ, nó chơi rất nhiều lần nhưng chẳng gấp được gì nữa.

- Thôi đi bà cô, chơi từ nay tới tối cũng vậy thôi.
- Thật là vớ vẩn quá. Được mỗi hai con. Tớ thích nhất trò gấp thú.
- Chánh ra đi, tớ gấp cho.
- Được rồi này. - Nó reo lên như một đứa trẻ khi thấy Kathy gấp được con gấu mặc vest đen.
- Cho cậu đấy, con này xấu lắm.
- Thật ah. Cảm ơn nha. - Nó nhảy lên cầm lấy con gấu.
- Chánh ra đi để tớ chơi.

Nó gấp chục lần nữa mà chẳng được gì.

- Nhanh lên, lần cuối nhé. - Kathy sốt ruột dao hện,

Nó cố tập trung vì đây là lần cuối, trời cũng có mắt khi nó gấp được con gấu mặc váy cưới.

- Về thôi.

Nó vui vẻ ôm 4 con gấu bông đi về.

- Cậu qua chỗ trụ sở của Zollet làm việc. Mình có việc này.

- Ừm.

Kathy đỗ xe trước cửa công ty nó chạy vội vào trong.

- Giám đốc có ở đây không?

- Chị hẹn trước chưa.

- Tôi tới đây không để gặp giám đốc. Chị đem đồng gấu này lên cho Zollet.

Nó vội đi vì sợ Kathy đợi. Về tới nhà nó vắt vẻo ôm một đồng đồ.

- Bye nhé, hẹn gặp lại bạn sau.

- Bye. - Kathy quay xe đi nó mới vào nhà.

- Cô đem hết mấy thứ này lên phòng cho tôi. - Nó nói với người giúp việc.

- Cái gì đây. - Nó chỉ đồng hoa và quà ở phòng khách.

- Có người đem tặng cô.

- Vứt hết đi. Xem cái nào đúng được thì tôi cho cô.

- Vâng.

Từ khi hôm ước của nó và Zollet bị hủy rất nhiều người gửi hoa và quà tới làm quen. Nó vui vẻ vào phòng bỏ đồng đồ hôm nay mua được ra xem. Toàn là giấy, túi sách, quần áo, váy, trang sức,...

- Cất hết đi cho tôi. - Nó cao giọng gọi người giúp việc.

- Vâng.

Nó ngồi vào bàn làm việc, có rất nhiều việc phải làm.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Nó phải đến công ty của bố để làm việc. mọi thứ không quá vất vả đối với nó. Đi làm giúp nó trưởng thành và người lớn hơn. Nó quyết định sống một mình thay về nhà bố mẹ, sống một mình cũng đồng nghĩa với việc chấp nhận hoa, quà tặng của mong làm quen nhiều hơn. Nó cẩn thận soi đá quý, viên nào cũng có ít nhất một vết xước, chẳng có viên nào hoàn hảo. Chuông điện thoại reo, là số của Zollet.

- Em chào anh ạ.

- Ừm cảm ơn em vì mấy con gấu bông.

Một giây im lặng chới vơi, nó tặng mấy con gấu cho Zollet từ 2 tuần trước vậy mà bây giờ Zollet mới cảm ơn.

- Không có gì đâu ạ.

- Tối nay em có đánh không?

- Tối nay em đánh.

- Đi ăn tối với anh nhé.
- Vâng ạ.
- Vậy thì anh sẽ qua đón em lúc 6h.
- Hẹn gặp lại anh. Em chào anh.

Nó đợi Zollet mời nó đi ăn tối từ lâu lắm rồi. Vào phòng đựng đồ nó chọn chiếc váy quây ngắn màu xanh lục, đôi giày cao gót cùn màu, phụ kiện là đồng hồ mặt saphia, khuyên tai cùng bộ với vòng. Nó gọi nhân viên làm tóc, nhân viên trang điểm tới, tối nay nó phải thật đẹp. Mọi thứ chuẩn bị xong, đúng 6h Zollet tới đón nó. Nó mỉm cười chào Zollet. Ra khỏi xe, Zollet mở cửa đỡ nó vào trong xe.

Zollet đưa nó tới một nhà hàng sang trọng, hôm nay ở đây không có khách. Zollet đã bao chọn nhà hàng này.

Đầu tiên là món khai vị sau đó là món chính lần lượt được dọn ra. Mùi thơm thoang thoang của hoa hồng, tiếng nhạc dau hưởng du dương. Một cô gái bình thường sẽ cảm thấy hạnh phúc vì được ăn tối với người mình yêu trong khung cảnh lãng mạn. Còn nó chỉ thấy khó chịu. Cuối cùng món tráng miệng được mang ra.

- Victoria.
- Dạ.
- Em thấy thế nào?
- Bữa tối ngon lắm ạ.
- Victori.
- Dạ.

Zollet đứng lên dắt nó ra ngoài bàn ăn, hơi bất ngờ những nó vẫn làm theo. Zollet cúi xuống, lấy từ túi áo một chiếc hộp, Zollet khẽ luồn chiếc nhẫn vào tay nó. Xong việc Zollet đứng lên nhìn nó không cảm xúc.

Có lẽ nó đã ăn dư quá nhiều, ban đầu nó cứ tưởng sẽ nhận được một lời cầu hôn ngọt ngào, ai ngờ lại thế này.

- Chúng ta về thôi. - Nó bối rối nói với Zollet.
- Ừm

Về tới nhà nó bỏ việc nhẫn ra soi. Viên đá trên mặt nhẫn to thật phải khoảng 50k đặc điểm làm nó khso chịu mắt trên bề mặt viên đá không có vết xước.

Đó không phải là chuyện hay ho nhất. Quan trọng nó sẽ có một *lễ đính hôn* với Zollet và không lâu sau đó là *đám cưới*.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Cam Chịu Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.